

Wason
DS 531
D 642+

ĐỒI

ky
thuật
ken chong

ĐỜI

106

ĐẶC BIỆT : NGHỆ THUẬT SẴN CHỒNG

- CUỘC XUỐNG ĐƯỜNG SẴN CHỒNG : songmã
- SẴN CHỒNG ĐẠI HỌC : phạmnga
- CÁC KẾ HOẠCH SẴN CHỒNG THEO SÁCH VỎ : vihuongchủ
- NGHỆ THUẬT SẴN CHỒNG ; hiệnlỗ
- HÔN NHÂN 30 NĂM NỮA : tềđề

2

CHÁNH TRỊ

- 2 CÔ GÁI GIÀ NGA — HÒA RÁO RIẾT TRANH NHAU ANH CHỒNG MỸ : lýđạinguyên
- NGƯỜI KỊCH SĨ TRONG VỎ KỊCH ĐỜI : cạcsĩ
- WILLY BRANDT GIẢI NOBEL HÒA BÌNH NHIỀU Ý NGHĨA : vương hữubột
- NGŨ ĐÒ ĐÊM TRUNG THU TRÊN SÔNG HƯƠNG : tiềuba

3

VĂN NGHỆ

- BẾN MƯA NGẬU : cungtíchbiển
- CÁNH HOA CHÙM GỬI : quỳnhdao
- LỜI HỨA : hoànghảithủy
- KẾ BÁN MÁU : nguyễnthuylong
- NHỮNG KHUÔN MẶT CỦA THƠAI KỊCH TIVI (BÀI 3) TÚY HỒNG VÀ RỊCH TÌNH CẨM CỦA BAN SỐNG : vươnggan

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHỦ • TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẶT • SINH HOẠT NHÓM HTN • CƯỜI QUÊN ĐỜI ĐỜI • MỘT VÒNG THẾ GIỚI • SÁNG KIẾN MỚI • SẴN PHẨM MỚI • TÍNH SỔ ĐỜI

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ 106 • TUẦN LỄ TỪ 28-10-1971 ĐẾN 4-11-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

MỘT CHỦ ĐỀ LẠ !

Hai tuần trước chúng tôi đã nhận được những thư của độc giả than rằng Tuần Báo Đời mấy lúc sau này quá khô khan và đạo mạo. Hết chủ đề có tính cách luận lý: «Trung Thu của Trẻ», lại tới chủ đề có tính cách chánh trị «Đảo Chánh - Đệ Nhị Cộng Hòa Đi về Đâu»?

Chúng tôi hoàn toàn thông cảm với lời than trách trên. Sở dĩ gần đây ĐỜI rất chú trọng tới các chủ đề chánh trị vì tình hình chánh trị rất sôi động trước và sau ngày 3-10.

Nhưng số báo trước, Đời 105 đã trình bày một chủ đề có tính cách tổng quát về một hiện tượng đặc thù: Chợ Lớn Quốc. Trong số báo đó, mọi vấn đề chánh trị, Kinh tế, Văn hóa, Xã hội đều được nêu lên.

Số Đời 106 này đã nêu lên một chủ đề xã hội: Vấn đề các cô gái sẵn chồng.

Chúng tôi biết rằng nhiều vị độc giả khó tánh sẽ cau mày ngạc nhiên trước hai chữ «sẵn chồng». Quý vị có thể lại trách báo Đời đột biến từ tình trạng quá khô khan sang quá ướt át.

Nhưng xin quý vị bình tĩnh đọc tiếp các trang sau đây. Dù đề tài thuộc phạm vi nào chăng nữa, tuần báo Đời vẫn luôn luôn giữ đúng tiêu chuẩn cố hữu của mình. Tiêu chuẩn đó có thể tóm tắt vào một câu: Làm sao cho độc giả hành diện khi cầm tờ báo Đời trong tay.

Những bài phóng sự trong số này của các ký giả Sông Mã (về hiện tượng sẵn duối), Hiện Tổ (nhìn dưới mắt một phụ nữ), Phạm Nga (sinh viên nhìn giới sinh viên), Vi Hương Chủ (hài đàm quanh sách vở)... đã chứng tỏ một hiện trạng xã hội hiện hiện trước mắt chúng ta. Mỗi người có thể nhìn thực trạng đó một cách khác nhau nhưng không ai có thể chối bỏ hiện trạng do chiến tranh gây ra.

Chiến tranh không những tiêu diệt 1 số chàng trai mà còn khiến cho đa số các chàng trai khác xa gia đình, không dám hay không thiết lập gia đình.

Trong số vô vàn các vấn đề xã hội của thời hậu chiến, vấn đề «trai thiếu gái thừa» cũng là một.

Với lối trình bày đặc biệt của Đời, có phần nhẹ nhàng và hài hước đề cập tới tính cách bi đát và chua chát của vấn đề; chúng tôi vẫn hy vọng nêu lên cùng bạn đọc một số hình ảnh để chúng ta biết rõ bộ mặt thật của xã hội ta đang sống.

ĐỜI

Đón đọc ĐỜI 107: SAIGON: TRUNG TÂM GIÁN DIỆP

Vụ gián điệp Tết Mậu Thân — Gián điệp Mỹ — Tây — Tàu — Việt họ nhau giữa Sài Gòn. Khi nào bạn biết bạn đang vô tình cộng tác với CIA? v.v...

Công danh tìm trí thức hay trí thức tìm công danh?

Báo chí đang đoán mò về thành phần tân nội các. Riêng Đầu Gối có thể «cá» với các bạn rằng trong thành phần tân nội các phải có ông Lê Tài Triền, chắc chắn nắm cái ghế Tổng Trưởng Bộ Ngoại Giao. Ông Lê tài Triền là đại diện của liên danh duy nhất ứng cử T.T, liên danh Dân chủ Thiệu-Hương. Sở dĩ ông Lê tài Triền nhận làm đại diện cho liên danh Thiệu-Hương là vì ông nhằm từ lâu cái ghế Tổng Trưởng Ngoại giao, ông tin chắc là nếu ông Thiệu đắc cử nhất định ông Triền phải được đền công hân mã bằng cái ghế Ngoại Giao.

Ông Triền là một luật gia uyên bác, một trí thức không phải hạng chồn lười. Đầu Gối nhớ có lần ông đã viết một bài nghị luận rất sáng giá, trong đó có một câu cao ngất tiết thảo rằng: «Công danh phải đi tìm người trí thức, chứ trí thức không chịu đi tìm công danh» sẽ khi lắm, xứng đáng là người trí thức tuyệt sạch giá trong lâm. Nhưng lần này, có nhẽ ông Triền hơi lâu, đầu gối bực, gối đã mỏi, mà công danh nó không chịu tìm ông, ông đành phải lần mò đi tìm nó vậy, bằng cách nhận làm đại diện cho liên danh Thiệu-Hương. Kể ra làm đại diện cho liên danh duy nhất, cũng đỡ vất vả, mà lại ăn chắc, ông Triền quả là trúng số vừa độc đắc vừa cá cược. Các nhà trí thức chồn lười còn đợi gì không theo gương xông xáo, dấn thân của ông Triền nhà trí thức đi lùng công danh.

Đầu Gối chỉ sợ trong danh sách tân nội các, không có ông Tân Tổng Trưởng Ngoại Giao Lê tài Triền thì nhất định Đầu Gối phải xuống gối, xin lỗi ông Triền. Nếu có, thì dĩ nhiên ông Triền phải coi Đầu Gối vào hàng trí kỷ và than rằng: «Cha mẹ ta đẻ ra ta nhưng hiểu ta chỉ có một mình Đầu Gối.»

Khuyến cáo

Bộ Thông Tin vừa chính thức khuyến cáo các báo, muốn cho báo đỡ bị tịch thu thì không nên đăng tải những tuyên ngôn, thông cáo có tính cách sách động của những đoàn thể bất hợp pháp.

KHA TRẦN ÁC

Đầu Gối trả lời: Lỗi là ở chính quyền, không nói rõ những đoàn thể nào là đoàn thể bất hợp pháp, trái lại chính quyền còn dung dưỡng, còn nhắm mắt làm ngơ để những đoàn thể này hoạt động công khai, thì báo chí làm sao phân biệt nổi đoàn thể nào là hợp pháp, đoàn thể nào là bất hợp pháp.

Một tỷ dụ. Khối Ấn Quang và khối Việt Nam Quốc Tự là hai đoàn thể tôn giáo, nhưng chỉ có Khối Việt Nam Quốc Tự là có tư cách pháp nhân, còn Khối Ấn Quang thì chính quyền không thừa nhận tư cách pháp nhân. Nhưng chính quyền có dám công khai tuyên bố đoàn thể Ấn Quang là một đoàn thể bất hợp pháp, đặt đoàn thể này ra ngoài vòng pháp luật không, cấm không cho hoạt động không? Hay chính quyền cũng «rét» Ấn Quang, không dám dứt khoát với Ấn Quang, chính quyền không khùng bố nổi Ấn Quang chính quyền lại nhẽ báo chí để khùng bố vật, vì đang tuyên cáo của Ấn Quang!

Gia nô

Trong chuyến viếng thăm Bắc Kinh lần thứ hai của Kissinger, Chu Ân Lai đã thu xếp để Lê Duẩn bị một gặp riêng họ Kit 40 phút. Để làm gì? Bắc Việt thấy hết hy vọng nuốt miền Nam bằng quân sự, thấy thua đến đít rồi, đang tính đi thắng với Mỹ, tình nguyện bảo vệ mọi quyền lợi của Mỹ ở miền Nam, ngấm là Bắc Việt làm le hắt căng miền Nam, trong địa vị gia nô. Các đồng chí ngoài Bắc làm cách mạng rất giỏi mà khi làm gia nô cũng giỏi không kém. Chẳng hạn khi cần làm thơ ca ngợi Staline hoặc Staline thì không thì sĩ nào

ở miền Nam có thể «gia nô» bằng Xuân Diệu, Huy Cận v.v..

Do đó, miền Nam hãy coi chừng Mỹ nhận Bắc Việt làm gia nô thì nhiều anh ở Miền Nam này sẽ trở mặt ếch.

Tiểu lâm

Viết mà cứ phải luôn luôn tự hỏi: «liệu câu này có thể làm báo bị tịch thu không» quả là hết hứng thú. Ấu là kể chuyện tiểu lâm để bạn đọc nghe chơi cho đỡ buồn.

Đầu Gối vừa nhận được cuốn «Nhà văn lâm chuyết» của nhà văn lão thành Vũ Bằng gửi tặng. Sách rất lý thú, đủ các chuyện vui buồn các giai thoại trong làng văn. Dưới đây là hai chuyện tiểu lâm của Vũ Bằng.

Truyện thứ nhất: «Cái mũ cánh chuồn».

Ngày xưa, thời vua chúa các nhà trí thức «đi tìm công danh» được làm quan, được đội mũ cánh chuồn, đi hía, mặc áo bào.

Một quan phủ nọ có một cái mũ cánh chuồn, nhưng ông trị nhậm ở một phủ khi ho có gáy, chẳng bao giờ có dịp đội cái mũ cánh chuồn. Ngày ngày ông đem mũ ra ngắm, ngắm chán lại cất vào tủ. Một hôm ngẫu hứng quan mượn một bài thơ vịnh chiếc mũ cánh chuồn:

Mạo là mũ

Đề thi mới

Đội thi cũ

Không đội thi thôi.

Đội vào là quan phủ.

Vừa khi ấy, một người học trò nghèo, lỡ độ đường, đến xin tiền. Quan bảo họa được bài thơ, thì quan cho tiền. Người học trò bèn họa:

Tồn là l...

Đề thi méo

Đ... thì tròn

Không đ... thì thôi.

Đ... vào là có con.

Truyện thứ hai: «Cái gì sướng nhất đời». Một anh nghiện, có một anh bạn láng giềng cũng nghiện. Anh láng giềng lại nghèo, có tật hút boóng, mỗi sáng anh nghiện vừa ngả bàn đèn, là ông láng giềng mò sang hút boóng. Anh nghiện chán ông bạn láng giềng quá, nhất định trốn người bạn hiền. Anh khóa chặt cửa lại không cho anh láng giềng vô. Anh ở ngoài không chịu về, anh ở trong không chịu mở. Anh ở ngoài nán nỉ. Anh ở trong bèn nói:

— Tao cho mày hút gò một lần chót, nhưng mày phải trả lời được câu hỏi này: Cái khổ nhất trên đời là đã nghèo, đã nghiện mà lại có thằng đến hút boóng. Thế thì ở đời cái gì sướng nhất?

Anh nghiện đứng ở ngoài, nghĩ một lát rồi trả lời:

— Nè. Tao trả lời đây nghe. Cái sướng nhất trên đời là ngủ với đàn bà có bầu.

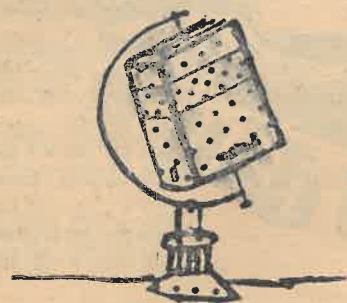
Anh nghiện ở trong «si» một cái:

— Ngủ với đàn bà chưa thì sướng cái nổi gì? Vương thấy mẹ.

Anh ở ngoài giả thích:

— Thế là mày ngu. Ngủ với đàn bà có bầu sướng nhất trên đời vì hai lẽ: thằng ở ngoài đ... mẹ thằng ở trong, thằng ở trong bú C... thằng ở ngoài.

Chỉ có dân nghiện mới tìm được câu trả độc đáo, hợp tình, hợp cảnh như vậy.

Anh Điển

TÍNH SỐ ĐỜI

LTS : Vì Uyên Thao bận công tác, nên mục TÍNH SỐ ĐỜI bị ngắt một thời gian. Kể từ số này bạn Anh Điển phụ trách Tính Số Đời để độc giả có thể nhìn thấy những biến cố chính có ảnh hưởng tới đời sống mới chúng ta trong tuần lễ trước. Chúng tôi sẽ gia tăng phần hình ảnh cho mục này kể từ tuần tới, và khi Đời in offset thì hình ảnh sẽ nói thay lời nhiều hơn nữa.

BẦU CỬ : « Quá điều mong ước »

Cuộc bầu cử ngày 3 tháng 10 với Liên Danh Dân Chủ duy nhất, cuộc bầu cử đã từng gây nhiều sóng gió với những tuyên cáo, tuyên ngôn, biểu tình, lựu đạn cay, dùi cui, phi tiễn, kiện cáo đã chính thức bước vào dĩ vãng khi Tối Cao Pháp Viện sau 4 ngày nhóm họp với 8 vị chống 1 tuyên bố hợp thức hóa cuộc bầu cử và long trọng công bố kết quả với phần thắng về cho liên danh Dân Chủ lúc 12 giờ 40 thứ sáu tuần rồi.

Hôm đó, trong phòng xử án của TCPV, dưới 6 cây quạt máy được bắt hàng dọc, hàng chục ký giả cameraman, PV nhiếp ảnh đã vây chung quanh 9 vị thẩm phán ngồi sau bục xử án hình cánh cung để nghe thẩm phán tối cao Trần văn Linh, chủ tịch TCPV tuyên đọc phán quyết.

Với giọng nhỏ, không mấy vi âm, vị Chủ tịch TCPV đã truyền bác đơn của ông Bùi Nhung về hình thức vi nguyên đơn đã không nhân danh cử tri hay ứng viên mà chỉ nhân danh một công dân. Phán quyết này đã được 6 trong 9 vị chấp thuận. Kế tiếp, thẩm phán Trần văn Linh. Công bố phán quyết về vụ khiếu nại do 4 công dân Ng. ngọc Lợi, Trình Quốc Khánh, Hà thế Ruyet và Dương văn Long đứng đơn. Đơn khiếu nại của 4 công dân này được chấp nhận về hình thức vì nộp đúng thời hạn nhưng bị bác về nội dung vì đơn khiếu nại chỉ căn cứ vào bản chất của cuộc bầu cử chứ không căn cứ vào những vi phạm luật lệ của cuộc bầu cử. Phán quyết này được 8 trong 9 vị chấp thuận.

Sau phần bác đơn kiện và khiếu nại thẩm phán Trần văn Linh công bố tính cách hợp thức của cuộc bầu cử, và đã long trọng tuyên bố sự đắc cử của Liên Danh Dân Chủ với ông Ng. văn Thiệu làm Tổng Thống và ông Trần văn Hương làm Phó TT.

Phát biểu cảm tưởng với báo chí sau khi TCPV tuyên phán, ông Bùi Nhung, người đã kiện cuộc bầu cử là vi hiến vì được tổ chức qua một thông cáo của chánh phủ, cho biết : « Khi chánh trị bước vào tòa án thì công lý phải bước ra » Trong lúc đó thì nữ luật sư Nguyễn phước Đại, đại diện cho ông Lợi, Khánh, Long, Ruyet, những người đã kiện cuộc bầu cử 3-10 là trái luật vì không in phiếu bầu cho Liên Danh Kỳ Lễ, nói lớn : « Người ta chỉ đoán có 7 phiếu chấp thuận bác đơn của chúng tôi nhưng bây giờ đã có tới 8 phiếu, thật quá điều mong ước ! »

THƯỢNG VIỆN : chào thua độc cử

Trong số những thẩm quyền hiến định đã bày tỏ thái độ trước cuộc bầu cử T.T ngày 3-10. Chỉ riêng Thượng Nghị Viện đã lớn tiếng kêu gọi hủy bỏ cuộc bầu cử và trao quyền cho chủ tịch Nguyễn văn Huyền đề lo tổ chức cuộc bầu cử khác. Lời kêu gọi này đã không đi đến đâu. Mới đây phủ chống đối cuộc bầu cử T.T tại Thượng Nghị Viện lại một lần nữa chuốc lấy thất bại khi đề án thành lập Ủy Ban điều tra cuộc bầu cử 3-10 không hội đủ đa số quá bán trong cuộc biểu quyết hồi tuần qua tại Hội Trường Diên Hồng. Đề án này đã được đưa ra thảo luận sau khi 23 nghị sĩ cùng ký tên trước đó một tuần trong một văn thư yêu cầu TNV thành lập một ủy ban phụ trách việc điều tra cuộc bầu cử 3-10.

Trong phần thuyết trình trước khi biểu quyết, Nghị sĩ Vũ văn Mẫu đã nêu ra những sự kiện chứng tỏ có gian lận trong cuộc độc cử và đề nghị TNV thành lập ủy ban điều tra nói trên để cứu vãn nền dân chủ. Tuy nhiên nhiều nghị sĩ khác đã không đồng ý thành lập Ủy Ban này. Nghị sĩ Nguyễn văn Ngải cho rằng đó là một việc làm vô nghĩa vì cuộc bầu cử 3 tháng 10

hoàn toàn hợp hiến, hợp pháp và trung thực. Còn nghị sĩ Trần văn Quát thì cho rằng trước đây TNV đã phủ nhận cuộc bầu cử 3-10 thì bây giờ không còn lý do để mở cuộc điều tra. Hơn nữa TCPV chưa phán quyết về cuộc bầu cử nên việc làm của TNV sẽ vi hiến vi luật.

Buổi chiều cuộc biểu quyết đã diễn ra 2 lần. Lần thứ nhất các nghị sĩ giờ tỵ, chỉ được 17 phiếu. Do sự yêu cầu minh danh đầu phiếu của nghị sĩ thuyết trình viên, lần biểu quyết thứ nhì chỉ có 18 trong số 37 vị đứng lên, vẫn không đạt được đa số quá bán. Đề án thành lập ủy ban do đó bị bác bỏ. Cuộc biểu quyết một lần nữa cho thấy phe đối lập tại TNV vẫn chỉ là một khối lỏng lẻo. Từ con số 23 vị khi ký tên đề nghị thành lập ủy ban điều tra, rút xuống chỉ còn 18 vị biểu quyết chấp thuận. Năm vị rút lui hoặc từ đầu, hoặc vào đúng giờ biểu quyết (Gồm các NS Mai đức Thiệp, Vũ minh Trân Nguyễn ngọc Kỳ, Nguyễn đức Quý và Trương Tiến Đại) (có phải vì bị áp lực như lời của nghị sĩ Trần quang Thuận hay vì coi việc thành lập ủy ban điều tra là một điều vô ích, vô ích như những lần điều tra trước đây của TNV ?

Danh sách 18 NS biểu quyết thuận lập UBĐTBC 3-10

NS Vũ văn Mẫu, Phạm đình Ái, Lê tấn Bửu, Tôn thất Đình, Trần duy Đôn, Hồng sơn Đông, Đỗ quang Giai, Tôn ái Liêng, Tôn thất Niệm, Nguyễn duy Tài, Phạm văn Tâm, Trần quang Thuận, Võ văn Truyến, Nguyễn văn Chức, Hoàng thế Phiệt, Sơn thời Nguyên và Nguyễn hữu Lương

CHÁNH KHÁCH : Cử động hơi lạ

Trung tướng hồi hưu QLVNCH, người hùng của cuộc cách mạng 1963, cựu nghị sĩ, chủ tịch Mặt Trận Cứu Nguy Dân Tộc, dân biểu HNV 71-75, đó là một vài danh từ dùng để chỉ ông Trần văn Đôn, một trong những người của thời cuộc sau ngày chế độ Đế Nhất Cộng Hòa bị xóa bỏ.

Năm vừa qua, sau khi mãn nhiệm kỳ nghị sĩ 3 năm và không ra ứng cử lại, ông Trần văn Đôn đã im tiếng một thời gian. Trong cuộc chạy đua vào HNV vừa rồi, người ta thấy ông tái xuất hiện tranh cử ở Quảng Ngãi không phải với tư cách người của một đoàn thể chính trị do ông làm chủ tịch nhưng với sự ủng hộ của Giáo Hội Phật Giáo Ấn Quang. Tuy nhiên sự liên kết giúp dân biểu Trần văn Đôn và Ấn Quang đã tan vỡ ngay tuần qua khi Thượng Tọa Thích Trí Quang bắt thân đưa ra lời minh xác nhằm phủ nhận mọi liên hệ giữa Giáo Hội Phật Giáo và Tướng Đôn.

Theo bản minh xác thì TT Trí Quang giúp đỡ tướng Đôn chỉ vì « niệm tình một người đã chỉ huy Cách Mạng 1-11 » Tuy nhiên sau khi xét thấy một vài cử động hơi lạ của Tướng Đôn hồi gần đây TT Trí Quang buộc lòng phải cắt đứt mọi liên hệ và không chấp nhận mọi hoạt động của tướng Đôn, vì theo Thượng Tọa, những hoạt động đó chỉ « nhằm vào quyền chức không đóng góp tác dụng mà có thể còn trái với nghĩa vụ vận động hòa bình của Phật Giáo ».

Những cử động hơi lạ mà TT Trí Quang ám chỉ ở đây có thể trùng hợp với việc dân biểu Trần văn Đôn bỏ họp ở Hạ Viện để đi Hoa Kỳ từ nhiều ngày nay, không biết với sự mạng gì. Theo dõi các hoạt động của phe Ấn Quang, mọi người còn biết ha ngày trước khi bản minh xác của Thượng Tọa Trí Quang được đưa ra đã có một cuộc họp mặt tại chùa ẤQ giữa các vị Thượng Tọa lãnh đạo PG-AQ với gần 30 vị tân dân biểu thân AQ. Trong buổi họp này TT Huyền Quang, Tổng Thư Ký VHB AQ đã lên tiếng đả kích những dân biểu được Giáo Hội chính thức ủng hộ nhưng lại vắng mặt buổi họp để đi lo những việc khác.

Được biết trong tháng trước một câu tuyên bố của tướng Đôn được báo chí đăng tải cũng đã làm cho hàng ngũ Ấn Quang bất an. Ông Đôn nói : « Ông Thiệu có thể đắc cử từ 60 đến 70 phần trăm và nếu bất cứ ai đòi hỏi ông Thiệu từ chức hay hoãn bầu cử là mắc mưu Cộng Sản. »

BÁO CHÍ : Một quy chế mới ?

Làm báo tại VN thật thiên nan vạn nan. Mặc dầu hiện nay với quy chế báo chí không còn bị BTT đóng cửa nữa nhưng luật vẫn dành cho Chánh Quyền quyền tịch thu báo nếu nhà cầm quyền xét thấy một bài báo hay tin tức nào được đăng tải « có thể » gây phương hại đến trật tự công cộng và an ninh quốc gia. Hành sử thẩm quyền này chánh quyền đã nhiều lần tịch thu báo chí, gây nhiều bất mãn trong mọi giới. Kỷ lục tịch thu tuần qua là 14 tờ báo một ngày. Như để tỏ lòng ưu ái săn sóc sức khỏe làng báo, mới đây Nha Báo Chí Bộ Thông Tin đã đưa ra ba đề nghị liên quan đến việc phổ biến tin tức trên báo hằng ngày. Theo Bộ Thông Tin, ba đề nghị đó nhằm giúp cho báo chí khỏi bị các biện pháp chế tài như tịch thu hay truy bố ra tòa.

— Trước hết các nhật báo không nên đăng tải các loại truyền đơn, tuyên cáo của các tổ chức bất hợp pháp, những tuyên ngôn tuyên cáo của những phe phái quá khích có nội dung « có thể » gây hoang mang lo sợ trong dư luận quần chúng, gây xáo trộn trật tự công cộng và an ninh quốc gia.

— Tránh đặt tit với tính cách sách động liên quan đến các lời tuyên bố vô trách nhiệm, các hành động phá rối trị an.

— Tránh việc thổi phồng tin tức, bi thảm hóa sự kiện xảy ra và loan tải những tin tức không có thật.

Báo chí nghĩ sao trước đề nghị của Bộ Thông Tin ? Cho tới nay phản ứng của báo giới VN vẫn còn thưa thớt. Theo ký giả Sức Mấy, Bộ Thông Tin khi ra thông cáo nói trên đã đặt ra một « quy chế mới » cho làng báo, ngoài quy chế báo chí đã được luật 019/69 ấn định ngày 30-12-1969. Ngoài ra theo nhận định của một cơ quan thông tin ngoại quốc là đài BBC thì các đề nghị đó « có thể dùng để biện minh cho việc tịch thu bất cứ một tờ báo nào không làm vừa lòng chánh phủ... Các đề nghị này đánh dấu nước cờ đầu tiên để bịt miệng báo chí kể từ sau ngày bầu cử. »

Từ khi thành lập quốc gia Đức (1870) dân tộc này đã gây nên 2 cuộc Đại Chiến thế giới chưa kể vài cuộc chiến tranh Âu Châu. Nói đến người Đức là nói đến tinh thần hiếu chiến, tinh thần tôn thờ lý trí, tôn thờ sức mạnh của ý chí và kỷ luật nhà binh.

Vậy mà ông Willy Brandt, đương kim thủ tướng Tây Đức, mới được tặng giải thưởng Nobel về hòa bình.

Nghẹn ngào và quì xuống

Sáng thứ tư 20-10-1971, thủ tướng Willy Brandt đã nghẹn ngào nói trước quốc hội Cộng Hòa Liên Bang Đức (CHLBĐức): «Tôi nhận giải thưởng Nobel về Hòa Bình năm nay với một lòng tri ân sâu xa. Ông nói tiếp ý nguyện của ông là «tiếp tục cộng tác với bất cứ người nào đang cố gắng giải thoát thế giới khỏi một cuộc chiến tranh và tổ chức một Âu Châu hòa bình».

Bà Aase Lionaès, chủ tịch ủy ban phát giải Nobel về Hòa Bình đã công bố việc ông Willy Brandt được tặng giải Nobel về hòa bình hôm thứ tư, với lý do là vị thủ tướng thứ tư của CHLB Đức đã tạo được những điều kiện tiên khởi cho một nền hòa bình ở Âu Châu.

Ông Brandt là người Đức thứ 5 đã được tặng giải Nobel về Hòa bình. Trước ông có Gustav Stresemann (1926), Ludwig Quidde (1927) Carl Von Ossietzky (1935) và Albert Schweitzer (1952)-riêng BS Schweitzer gốc Đức nhưng quốc tịch Pháp.

Hai công trình đáng kể nhất của Willy Brandt trong mấy năm qua là ký hiệp ước bất tương xâm với Ba Lan và Nga Xô. Theo Ủy ban tặng giải, hai hiệp ước đó đặt nền móng cho tương lai hòa bình ở Âu Châu.

Cuối năm 1970, tuần báo TIME bên Mỹ đã bầu Willy Brandt làm «Nhân Vật Trong Năm 1970» (Man of The Year). Tờ Time đã mô tả Brandt qua hình ảnh sau đây: «Với bộ mặt nghiêm nghị thủ tướng Brandt đi bộ tới bức tường gần dự trong trại giam người Do Thái ở Warsaw. Nơi đây, 500 ngàn người Do Thái đã bị quân Đức tàn sát dã man thời đệ nhị thế chiến, ông Brandt đứng cúi đầu bên bức tường kỷ niệm, chung quanh ông hoàn toàn yên lặng, trừ tiếng ngọn lửa tưởng niệm cháy bập bùng. Bỗng

WILLY BRANDT

GIẢI NOBEL HÒA BÌNH NHIỀU Ý NGHĨA

VƯƠNG HỮU BỘT

đứng, như để tạ lỗi cho người Đức đối với các lân bang và nhân loại ông Brandt quì chân xuống. Ông nói: «Không một dân tộc nào trốn thoát được lịch sử của chính họ».

Đưa con hoang bất hạnh

Xuất thân từ giới bán hàn, Willy Brandt mang tên khai sinh là Herbert Karl Frahm, sanh năm 1914 là con hoang của một cô bán hàng ở hải cảng. Người cha đã bỏ đi khi Karl chưa ra đời. Hai mẹ con sống nhờ ở nhà một người tài xế. Cậu bé Karl học giỏi, đoạt được học bổng và lên làm bắt đầu dẫn thân vào chính trị. Con nhà nghèo, Herbert Karl gia nhập đảng xã hội vì ngưỡng mộ Julim Leber, một dân biểu Xã hội. Leber khuyến khích Karl viết báo, và từ đó, cậu lấy hiệu là Willy Brandt. Khi Hitler cầm quyền, năm 1933 Leber bị bắt và đánh đập. Chính Willy Brandt đã tổ chức biểu tình phản đối. Thế rồi bị mật vụ Gestapo truy tìm Brandt lên thuyền trốn sang Na Uy. Năm đó chàng 19 tuổi.

Khi Đức xâm lăng Na Uy (1940) Willy Brandt phải lần tránh giả dạng quân nhân Na Uy để bị bắt làm tù binh, rồi trốn sang Thụy Điển. Ở đó ông đã kết hôn với bà Karlota, một phụ nữ Na Uy. Trong khi đó thì Julim Leber bị Hitler xử tử hình.

Khi Đức bại trận, Brandt trở về Bá Linh với quốc tịch Na Uy. Nhưng tới năm 1947 ông lại phục hồi quốc tịch Đức, với ý nguyện mà ông viết ra là: «để reo rắc tinh thần dân chủ cho dân tộc Đức».

Brandt lại hoạt động trong đảng Xã hội Đức. Năm 1956, trong một cuộc biểu tình của 100 ngàn dân Bá Linh phản đối Nga đàn áp Hung Gia Lợi, Brandt đã làm một cử chỉ vô cùng dũng cảm khi ngăn đoàn biểu tình lại, tránh được

một cuộc đổ máu vô ích. Dân Bá Linh bỗng thấy một vị anh hùng, và năm sau họ bầu ông làm Thị Trưởng Bá Linh.

Vai trò thị trưởng Bá Linh của Brandt thật chói sáng. Không những là một quản trị gia tài ba, ông còn là một chiến sĩ, một lãnh tụ hấp dẫn.

Ost Politik

Năm 1966, đảng Dân Chủ Thiên Chúa Giáo Đức, sau 20 năm độc quyền cai trị xứ này, phải liên hiệp với đảng Xã hội, Brandt trở nên thủ tướng kiêm ngoại trưởng Đức, và chính sách Đông Phương (Ost politik) của ông bắt đầu lộ dạng. Chính sách Ost politik nhằm mở rộng giao thiệp với các xứ Cộng Sản Đông Âu, kể cả Đông Đức. Nhưng phe Dân Chủ Thiên Chúa Giáo (DCTCG) không thuận vì chính sách này có nghĩa là Tây Đức chịu công nhận Đông Đức, bỏ mộng thống nhất quốc gia cũng như chấp nhận mất vĩnh viễn các phần đất của Đức bị Ba Lan sát nhập sau thế chiến thứ II.

Nhưng nước Đức đã thay đổi. Giới trẻ càng ngày càng đông, và dân chúng no đủ hơn cũng có tinh thần khác.

Năm 1969, Đảng DCTCG mất bớt ghế ở quốc hội trong khi đảng Xã hội tăng thêm, Liên minh 2 đảng Xã hội và Dân Chủ Tự Do đã đưa Willy Brandt lên ghế thủ tướng.

Đó là vị thủ tướng thứ nhất thuộc đảng Xã hội được cầm quyền ở Đức, kể từ lần thất bại của đảng này khi nắm quyền năm 1919.

Mở rộng cửa

Trong 13 tháng cầm quyền đầu tiên, Brandt đã họp 4 lần các cuộc gặp gỡ thượng đỉnh với các lãnh tụ Cộng sản Đông Âu.

Tháng 8-1970 ông bay sang Moscow ký hiệp ước với Nga, từ

Moscow ông nói vọng về với dân Đức trên vô tuyến truyền hình, báo tin: chúng ta chấm dứt thế chiến thứ 2 bằng sự công nhận các biên giới hiện hữu!

Tháng 12 ký hiệp ước với Ba Lan mở bang giao bình thường. Tiếp sau đó, liên lạc ngoại giao với Tiệp Khắc, Hung Gia Lợi và Lô Ma Ni.

Nhưng biến cố quan trọng nhất là thủ tướng Willy Brandt đã sang Đông Đức, gặp thủ tướng Đông Đức Willi Stoph, Dân chúng Đông Đức vây quanh biệt thự hoan hô Brandt mà ông phải lơ đi, tránh mặt vì sợ làm đổ vỡ cuộc thương thuyết.

Chính sách ngoại giao của Brandt dựa trên một niềm tin tưởng rằng phía CS (Nga và Đông Âu) đang thoái trào, sẽ bị Tây Phương vượt qua về kỹ thuật và kinh tế. Vì vậy, một sự liên lạc mật thiết hơn sẽ là thắng lợi chính trị của Tây phương.

Từ 25 năm nay quân Nga đô hộ các xứ Đông Âu vì chiêu bài: «Đề phòng ý định phục thù của Đức». Năm 1956 quân Nga tàn sát Hung Gia Lợi, năm 1968 chiếm xa Nga để bẹp Tiệp Khắc đều nại lý do đó. Các nước Đông Âu khị bị khan hiếm thực phẩm vì ngân sách vô trang quá cao, cũng đổ tại Đức.

Chính sách mới của Willy Brandt sẽ làm mất chiêu bài trên.

Nga chiều chuộng

Khi thủ tướng Brandt bay sang Nga ký hiệp ước với Kossygin, dư luận Âu Châu vô cùng xúc động. Báo Pháp Le Monde viết: «lịch sử Âu Châu đến khúc rẽ». Ký giả J. Servan Schreiber viết trên Express gọi thỏa ước trên là «thông hành sang Đông phương» để Tây phương có thể xâm nhập bức màn sắt.

Trong thời gian Brandt ở Moscow, ông đã gặp Kossygin 2 giờ và Brejnev 4 giờ. Khi ông kêu hơi đau cổ, chánh phủ Nga cử ngay 3 nữ bác sĩ tới chờ ông ở nhà, khám bệnh, cho toa thuốc, và một công thức nước uống: sữa uống pha sô đa. Khi Brandt yêu cầu Nga thay đổi qui chế Bá Linh, Kossygin nại cơ còn phải có Anh, Mỹ, Pháp quyết định chung, Brandt đã trích lời dẫn của Goerges Orwell trong sách Trại Thú Vật Nổi Loạn «tất cả các thú vật đều bình đẳng, nhưng

có con này lại bình đẳng hơn con khác» và Kossygin phải nhận: «Đúng!» khi cuộc thăm viếng chính thức kết thúc. Nga nài nỉ Brandt ở lại đi thăm thú xứ Nga, ông từ chối. Vì ở lại thêm là trùng với ngày 13-8, kỷ niệm ngày quân Nga xây bức tường ngăn cản dân Đông Bá Linh tìm tự do.— Năm 1961, bức tường đó cố giữ dân Đông Đức sống dưới chế độ Cộng Sản, với 20 sư đoàn quân Nga thường trực chiếm đóng.

Vạch đường cho tương lai

Khi tặng Willy Brandt danh hiệu «Man of The Year 1970» báo Time đã ghi nhận rằng: «trong khi hầu hết các nhà lãnh đạo trong năm 1970 đều chỉ phản ứng với tình thế hơn là tạo ra tình thế, chỉ có thủ tướng Brandt xuất hiện như người sáng tạo. Ông ta đã chiếu rọi một viễn kiến đầy hy vọng và hấp dẫn cho Âu Châu. Với tiềm lực kinh tế và vị trí chiến lược của Đức là điểm tựa ông đã gắng kết hợp và mở rộng khối Tây Âu (chủ thích: mở cửa thị trường chung cho Anh), vẫn liên kết với Mỹ nhưng đủ tự tin và tự chủ để liên lạc mật thiết với khối Cộng... ông đã mở lại giấc mơ thống nhất Âu Châu từ thời Chen-lemagne và Napoleon.

Thị trường chung Âu Châu năm nay đã mở cửa cho Anh rời Đan Mạch, Na Uy, Ái Nhĩ Lan, sẽ là một khối có 250 triệu dân, tổng sản lượng (GNP) là 650 tỷ (so với Mỹ 932 tỷ và Nga 600 tỷ) sẽ là khối sản xuất thép nhiều nhất!

Việc Tây Đức mở rộng giao thiệp với Đông Âu qua Ost politik không làm cho khối Tây Âu lỏng lẻo mà ngược lại.

Từ năm 1957 một cố vấn của Willy Brandt là ký giả Egon Bahr, đã vạch chính sách ngoại giao cho ông «Wandel durch Annäherung» (biến chuyển bằng sự sáp lại gần)

Năm 1968 Brandt đã xuất bản cuốn Một chính sách Hòa Bình cho Âu Châu. Trong sách này, ông viết: «Càng ngày ta càng nhận thấy rằng các nước Âu Châu không thể bị chia rẽ mãi vì cuộc xung đột giữa Đông và Tây».

Gia đình ông thủ tướng hiện nay sống ở ngôi nhà dành cho ông từ năm 1966, không vô định thủ tướng.

Bà Rut Brandt có thể đi chợ ngày gần nhà mà không ai để ý. Hai con trai lớn của ông, Peter 22 tuổi và Lars 19 tuổi đã bị bắt ít nhất 2 lần vì đi biểu tình, với các SV khuyếch tả. Đứa con út trai lên 9 tuổi đi học trường công như mọi đứa trẻ khác.

Ngẫm nghĩ phận VN

Một giải thưởng hòa bình cho Willy Brandt thật đáng suy nghĩ.

Ông là người lớn lên từ giới bán hàn, tranh đấu cho chủ nghĩa xã hội nhưng không chấp nhận độc tài dù của Đức Quốc Xã hay của Cộng Sản.

Đất nước ông cũng chia đôi như nước Việt Nam ta, và miền Đông bị 20 sư đoàn quân Nga chiếm đóng.

Nhờ tinh thần kỷ luật và chịu khó làm việc của dân cũng như nhờ kỹ thuật tân tiến và một chánh phủ hữu hiệu, nước Đức đã vươn lên trong 25 năm từ một nước bại trận đến 1 cường quốc kinh tế. Với thế giá của đất nước đó, Willy Brandt mới làm nổi đình đám bằng chính sách mở cửa của ông được. Nếu dân Đức vô kỷ luật lười biếng, nếu người trí thức Đức hèn nhát, đi làm tay sai cho cả Anh, Pháp lẫn Mỹ, nếu các chánh trị gia Đức chỉ lo kiếm tiền cho đầy rổ chầu ra ngoại quốc, thì một mình Willy Brandt làm sao tạo được thành tích mở đường hòa bình cho Âu Châu?

Ngẫm nghĩ lại nước VN chúng ta. Cũng có tiếng làm một dân tộc thông minh, hiếu học. Kiên nhẫn v.v... Nhưng từ hơn 100 năm nay, khi quân Pháp bắt đầu đánh vào Đà Nẵng và Gia Định để tìm đường sang buôn bán với Tàu (1858) tới ngày nay, sao đất nước vẫn chưa khá lên được? Nếu không trách ở tổ tiên ta đã để ra lũ con cháu hèn yếu và mê muội thì phải trách chính chúng ta đã để cho đất nước lụn bại.

Đất nước VN có bao nhiêu người yêu hòa bình hy sinh cả cuộc đời, cả mạng sống cho hòa bình. Nhưng đâu có ai mang về một giải Nobel hòa bình được khi mà quyền quyết định hòa bình không ở trong tay dân ta?

Willy Brandt được tặng giải. Nhưng dân tộc Đức được vinh dự!

VI HƯƠNG CHỦ

Các kế hoạch săn chồng theo sách vở

Tứ kế hoạch Nguyễn Du, Hồ xuân Hương tới kế hoạch Kim Cương, Thanh Nga.

Chị Lan, Cúc và Nguyệt! Em rất thương các chị, nhất là hôm chúa nhật lên chơi nhà Nguyệt gặp cả Lan và Cúc, Cúc! đã nắm chặt tay T. nói những lời nói chân thành từ đáy con tim! — «Đối với các chị lấy chồng bây giờ là 1 vấn đề cấp thiết, Bác gái đã mất rồi, Bác trai đã ngoài 70 tuổi. Trong gia đình chỉ còn chị chưa yên bề gia thất khiến Bác trai không chết nổi!... Còn riêng Lan mơ màng lẳng lơ hơn cả

kể một câu truyện thần thoại Ấn Độ cho em nghe nói lên sự khao khát chồng con của đàn bà như một chiến sĩ cách mạng thích tự do : — «Thuở trời đất còn mờ mịt, Thượng Đế chế tạo ra đàn ông trước rồi đàn ông mới lấy về đẹp của hoa, tiếng hót của chim, mùi mai của gió, ngọt ngào của nước, màu sắc và đường cong quyến rũ của cầu vồng để tạo thành con gái đàn bà rồi cưới làm vợ. Thành công đàn ông mừng lắm! đi đâu cũng dắt đi theo, ăn chung mâm, ngủ chung giường... đàn ông tham lam ích kỷ mang con bỏ chợ nên bây giờ để khổ cho bao nhiêu người». Chỗ thần tình khiến tôi suy nghĩ Lan, Cúc, Nguyệt thù mị, đoan trang, học thức, lương thẳng dư sức nuôi ba ông chồng thất nghiệp vậy mà nay theo thứ tự 33, 34, 37 tuổi rồi mà vẫn chưa chồng. Cả chơn như em thì làm sao làm ông mai bà mối được, sao các chị không tin nhiệm chị Phụng, chị ấy thành tích có dư, một mình chị ấy đã tác hợp cho cả chục đám thành công bây giờ con cháu lúc nhúc rồi đó. Nói vậy thì nói chứ các chị và Nguyệt chưa chồng thì làm sao em yên tâm được, vẫn biết các chị ra đi là một thiệt thòi cho em, chị có chồng có con em làm sao nhõng nhẽo với chị được, từng tiền đi ciné làm sao bắt địa của chị được. Bạn bè của em thì cả hàng trăm đứa, Đại Ủy, Trung Tá, Văn Nhân Ký giả thiếu gì nhưng toàn là «chết đâm chết chém» mà quý nó không sợ, nhưng nói đến chuyện lấy vợ là nó run lên cầm cập như đứa phải gió. Thôi em đành hiên quý chị mấy kế hoạch săn chồng sau đây được nghiên cứu thực sâu rộng — Đông Tây Kim Cổ, bất cứ lúc nào, ở phương trời nào mang ra thì hành đều thành công 100% o cả.

Thúy Vân Thúy Kiều

Kế hoạch này đã được chiến sĩ cách mạng Nguyễn Du hoạch định ra hơn 300 năm nay, sau bao phen thất bại, khiến phải trốn tránh ở chốn sơn cùng cốc mới thoát khỏi màng lưới ma tà linh kin của nhà Tây sơn và Nhà Nguyễn Sức người có hạn, Nguyễn Du đành chào thua không làm sao diệt nhà Nguyễn phục hồi nhà Lê được; Trong những năm sau cùng của cuộc đời, ông đã trở thành nhà thơ lừng danh với tác phẩm Đoạn Trường Tân Thanh. Từ trong tác phẩm vĩ đại này, bỏ hết cả các vẻ đẹp tinh túy của văn chương, triết lý Chị em chúng ta còn rút ra được một kế hoạch thực tiễn để săn chồng.

«Thanh ninh trong tiết tháng ba
Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh
Gần xa nô nức yến anh
Chị em sắp sửa bộ hành chơi xuân».

Đây! chị thấy công phu chưa, trước hết chị em mình phải tạo một phim trường thuận tiện, làm sao cho lũ đàn ông phải tức cảnh sinh tình như hội Đạp Thanh. Thật là rắc rối! Ở đất Saigon này làm sao có hội đạp thanh được, thôi đành tùy cơ ứng biến, các chị có thể chọn chùa Ông, chùa Bà, Lăng Ông Bà Chiểu, hoặc bãi biển Vũng Tàu vậy! Chưa xong vì nếu chấp nhận chọn chùa Ông, chùa Bà hay bãi biển Vũng Tàu thay thế

cho hội Đạp Thanh thì mới xong được có nữa vấn đề. Đó là các chị mới chọn được phim trường mà thôi, còn vấn đề khá gây cản khúc mắc là tài tử và gái nhân. Gai nhân thì nhất định là chị rồi! Nhưng muốn cho đẹp thêm hấp dẫn thêm chị phải tuyển chọn một Thúy Vân nữa, một Vương Quan để bác cầu cho tài tử Kim Trọng nữa chứ. Thiên cơ bất khả lộ, kể chỉ hay khi được giữ kín hoàn toàn. Chỉ lần một thôi, cam đoan là chị của em sẽ thành công có Kim Trọng cười xe gắn máy chạy theo «Đùng dăng nửa ở nửa về» liền. Là em của chị! em đâu muốn chị là Thúy Kiều, Thúy Vân trôi nổi. Nói vậy mà Nguyễn Du thâm chị nhỉ? Chẳng hiểu lúc còn trai trẻ cụ có hận tình gì không mà lúc già lại bày ra một kế hoạch khiến Thúy Kiều phải chết đi sống lại đến mấy lần. Để rồi bảo : «Lời què chấp nhất đóng đai. Mua vui cũng được một vài trống canh», đạo diễn chỉ mà ác vậy! hiem hơn Bunker chị nhỉ! — Ba ngàn năm sau đàn bà con gái người ta còn oán cụ chứ không ai thêm khóc ông đâu.

Xuân Hương

Cô nhân có câu :

«Bỏ củi không mua không xong!

Lấy chồng không mới đủ g hong gặp duyên»

Đặc biệt Nữ sĩ Xuân Hương không cần mới mới chi cả, mình làm mình ăn, chẳng phải cậy nhờ ai. Ông mai. Bà mối là to làm, sống chết tét giò đó. Kế hoạch săn chồng của nữ sĩ này thật táo bạo, thời đại Nữ Sĩ e không hợp, nhưng thời đại Apolo này thì thật tuyệt.

«Trai eo gối hạc khom khom cật
Gái uốn lưng cong ngửa ngửa lòng,

«...»

«...»

«Mỗi gối chôn chân cũng phải trèo,

Hay! tàn nhẫn, hơn Sám Hoi của Minh đức Hoài Trinh và Vòng Tay Học Trò nhiều! Có Tình có nghĩa mới nên duyên vợ chồng. Hai mươi năm chinh chiến «chất tình» trong người trai Việt đã khô hết rồi, chị em bạn gái đang săn chồng cần phải sào nấu hâm nóng lại. Cách tốt nhất là mua hai tác phẩm Sám Hoi và Vòng Tay Học Trò về đọc kỹ rồi mua thêm vài chục cuốn tặng lung tung beng cho những người đàn ông mà mình định săn làm chồng thế nào cũng thành công. Khi chất tình sôi lên là trâu đi tìm cạp liền!

Tiên vi sư hậu vi phu

Gần như 100% o các cô Bác Sĩ, Luật Sư, Giáo Sư, Giám Đốc ngân hàng (6 cô) hiện nay đang ở thời kỳ ác liệt. Các kế hoạch săn chồng được các quý vị này tung ra tới tấp. Cách đây vài tuần cùng vài người bạn lên đồi tiền đề đi Kampuchia, ẩm ở làm sao tôi lại trở thành một Vương Quan và nay đã trở thành em một bà giám đốc ngân hàng Nông Nghiệp rồi! (tôi sắp giải nghệ viết báo về vay tiền đi chăn nuôi.) Tiên vi sư hậu vi phu là 1 chương trình săn chồng tuyệt vời riêng tặng các em nữ sinh Trưng Vương, Gia Long, Nguyễn Bá Tòng. Trí Đức. Riêng đối với các em anh nói thật đàn bà con gái học làm gì cho nhiều cho nó xấu người đi lại khó lấy

chồng để rồi lại phải săn chồng một lần. năm ăn, năm thua đấy các em ạ.

Đối với người Á Đông chúng ta, nam ngoại nữ nội, học đến đệ tam, đệ nhị là đủ rồi, dư sức dạy mẫu giáo rồi. Tam lý đàn ông anh nói thật, chỉ nhìn các em lúc còn thông thả ở lớp đệ Tam, đệ tứ là còn sáng giá, chứ lên đến đệ Nhứt, đệ Nhị phải gào bài đàn ông con trai các anh đã ái ngại lắm rồi — Vậy mà còn cố bò lên đại học, học đến đề hom hem, nhiều cô phát móm làm sao đàn ông con trai thương được.

Rồi đến khi các cô tốt nghiệp đại học, đi làm, có tiền ăn uống đầy đủ, đến mỹ viện thì đã via rồi nên phải săn chồng cực lắm. Vậy anh xin khuyên nhỏ các em ngay từ giờ các em hãy săn ngay mấy cậu giáo sư mới tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm ra đó. mấy cậu đó còn trẻ măng 24-25 tuổi là cùng. Nước mắt bao giờ cũng chảy xuống! Thầy phải thương trò là lẽ dĩ nhiên rồi! hưởng hồ bây giờ tro lại lẽ phép, sợ sệt ngược nhìn thầy mất naitơ rừng rưng ngấn lệ. Chẳng gì đẹp bằng hạnh phúc bằng mối tình thầy trò cả đó là lời tuyên bố của các lãnh tụ SV trường ĐHSP nay đã tốt nghiệp như L.U.C; N.B.CH đó... nếu các em không nghe! Biết đâu mai sau em chẳng thành những cô giáo tuyên phu ngay trong đám học trò của mình.

Thanh Quan

«Lom khom dưới núi tiều vài chú

«Lác đác bên sông chợ mấy nhà—

Dù ngày nay chị Hằng không còn bắt khả xâm phạm, không còn là huyền thoại của các chàng trai lãng tử đa tình. Nhưng đối với trang anh hùng Tàu Bay, Tàu Thủy hay Nhảy Dù của thời đại này, tuy lúc nào cũng hùng hổ, thừa thắng xông lên nhưng thực chất yếu đuối, phản chiến hạng nặng. Chết là «Ruộng người cấy, trâu người nuôi. con ta người mắng mỏ, vợ ta người yêu thương» — Nền những người hùng này lại rất ghét yêu cuồng sống vội, thù hận những cô con gái mà lòng my cũng Mỹ, mũi cũng Mỹ, si líp, sù chiêng cũng Mỹ, nói tóm lại từ đầu đến gót đều Mỹ hết, đến nhà ở cũng Mỹ, đi xe cũng Mỹ... thì không thương nổi.

«Một trái tim vàng.

«Trong túp lều tranh

«Chim ca, cá lội, gió lùa.

Bên người yêu, lúc đun nước pha trà, lúc hái hoa, bắt bướm. Người hùng của M 16, M 26 lúc đó sẽ lìm dìm vừa uống trà thưởng hoa, nhìn cảnh chiều về.

Đó là một kế hoạch săn chồng ít tốn kém ngân sách nhất, các cô chống ề hãy mặc đồ nội hóa, đội nón bài thơ, đi guốc Dakao. đi bộ, hay đi Cylo đạp. Chờ cuối xe honda 90 chạy phom phom, dù các cô có núi của chúng tôi cũng chào thua, thả trở thành ông mãnh chứ bố ai dám đụng đến.

Đàng vân đoạt phu

Đàng vân đoạt phu là kế hoạch săn chồng của các nữ tiếp viên phi hành Hàng Không VN. Có thể nói Hàng Không VN là nơi quy tụ hầu hết các hoa hậu

(Xem tiếp trang 17)

TRẢ LẠI EM YÊU...

Lấy chồng Đại Học!

phạmnga

Người tình đại học

« Chuyện cô sinh viên hay buồn, thường nhắc nhở đến chiến công... » Vâng, người em gái hậu phương trong những bản nhạc « thời trang » đạo nào gần đây đã được chỉ rõ là cô sinh viên học đại học. Rồi bằng giọng hát của Thanh Lan, một ca sĩ xuất thân là nữ sinh viên Văn Khoa, người ta càng lại dễ gợi ra hình ảnh của những bóng hình tha thướt qua các dãy hành lang của những phòng học, trên tay là những chồng cours ronéo nghiêm trang đến nhưc đầu, thỉnh thoảng thêm vào đó một giọng kinh cận thị thật đạo mạo hay kiêu kính « op » đủ màu thật tình ngịch.

Người tình đại học đấy. Bỗng dưng yêu kiều thơ thần ở « con đường Duy Tân, cây dài bóng mát... » làm nổi bật khuỷu của chàng trai trẻ lên đường nhập ngũ trong bài tình ca thật ướt át viết ra từ mái tóc bạc (nhưng chưa lãng mạn!) của nhạc sĩ Phạm Duy.

Không ai quá dị đến nỗi không nhận rằng những cô Tú, cô Cũ vẫn có trái tim rung động như bất cứ người nữ nào trên trần gian này. Nhưng ai cũng phải đồng ý nổi rằng, đi kèm với những mảnh, chứng chỉ, bằng cấp, những chồng cours, những quyển sách nghiên cứu, nhịp tim của những cô sinh viên phải đập theo một tiết điệu độc đáo, ít nhất không giống với nhịp tim của các cô em của họ, những cô bé học trò trung học.

Người tình hay người chồng

Để tìm câu trả lời cho câu hỏi « Nữ SV có hay săn chồng không? » thì khó có thể tin cậy được những phát ngôn của mấy vị nam sinh viên đầy dáng playboy, hay tụ tập ở những hành lang trường để đầu lảo và « cho điểm » các cô đi qua đi lại, mà đặt thẳng câu hỏi với những « đương sự » thì không còn gì nham nhở bằng? Do đó nhà báo nguy trang ý định bằng một

câu hỏi tương đối vô tội vạ: « Xin cho biết tình trạng giới trẻ đại học ngày nay yêu nhau là tìm cách tiến đến hôn nhân như thế nào? »

Một nữ sinh viên năm thứ nhất trường Luật, phải nói là một cô bé hippy học đại mới đúng, chu môi phát biểu:

— Yêu hả? Tụi này chả thấy cần lắm. Thích vui chơi vậy thôi. Đôi khi cũng gặp vài anh chàng beau và dễ thương nên thích lắm, đi chơi xả láng... Nhưng Que sera, se ra! còn cái vụ lấy chồng thì... (nhún vai) còn sớm quá Trop tôt! Tụi này còn trẻ và mới học năm thứ nhất thôi mà.

(Lại nhún vai và lắc... một cái).

Không cần sang Sorbonne hay các trường đại học USA mới thưởng thức được những cái nhún vai rất « đầm » như trên. Người ta đã gặp được những cô bé SV hippy này khá đông ở những phân khoa có nhiều sắc thái trẻ trung như Luật, Thuốc và nhất là ở Văn Hạng, những tà áo mi ni quần « xi gà » đại học vẫn gây rất nhiều hứng thú trong câu chuyện của những chàng SV ngồi bù khú tại câu lạc bộ hay bên quán Nắng Mới. Tuy thế một nữ SV trẻ trung khác, tương đối trầm lặng hơn, già phát biểu ít « hiện sinh » hơn:

Nhà báo hỏi một câu hơi gây khó khăn cho người ta đấy nhé. Nhưng nếu anh có học đại học anh mới thấy là kiếm một tấm chồng chỉ là đệ nhất vấn đề đối với các chị SV sắp tốt nghiệp thôi. Còn tụi này mới học năm thứ nhất, năm thứ hai thì thích đi chơi, giao du riêng, bạn bè nhiều. Nhưng... cũng có thể vẫn ngầm tìm một mẫu người lý tưởng nào đó, tìm ngay bây giờ trong đám bạn trai nhưng chưa cần phải thực hiện một sự đặt đề nào...

Ghi nhận thêm ý kiến của thêm một SV, có thể đi đến một kết luận là: cũng như vấn đề thiết

yếu nhất của mọi thân phận con gái, người nữ sinh viên nào cũng phải nghĩ đến vấn đề hôn nhân của đời mình. Nhưng ở trường hợp của các cô còn trẻ — tuổi trẻ còn dài — họ có khuynh hướng chọn những anh con trai có cá tính của một « mẫu người tình » là được đẹp trai ăn nói hay, giỏi chữ chuộng v.v.. Còn nơi những nữ SV sắp giãt được những mảnh bằng cử nhân, cao học trong tay ở các tuổi 24, 25 trở đi thì không còn thì giờ để « yêu văn nghệ » nữa. Mẫu đàn ông vừa ý các cô phải là « mẫu người chồng ».

Các mẫu G.I.: giàu — giỏi — đẹp giai

Một nam SV cho biết: Ở những năm đầu trên đại học, các cô còn thấy rộng thì giờ nên chỉ nhắm vào các câu học trên thật nhiều lớp, không xem mấy anh nhóc sinh viên trẻ ngang lớp ra gì cả. Sau 1 thời gian bay bướm thỏa thích hay hơi hơi thỏa thích học lên những lớp « trường lão » trong trường, thì các cô bắt đầu cưỡng lên, bỏ ngay « thái độ nhún lèn » để nhìn ngang. Lúc đó là lúc những anh cử nhân, cao học trong trường bị sống trong tình trạng thật đe dọa. Nhưng không phải nam Sinh Viên lão thành nào cũng được các cô chọn. Cũng là cử nhân, tốt nghiệp ra trường nhưng ăn khách nhất vẫn là những anh có một điều kiện nói ra ai cũng nể vì quá biết: tiền. Vâng, phải có địa, phải giàu. Hay nói cho ít tàn nhẫn hơn là có công ăn việc làm, có thể đảm bảo đời sống cho các cô.

Kể đó mới đến những điều kiện thứ yếu như phải có tâm hồn, biết thông cảm thương yêu vợ, độ lượng biết tha thứ có lý tưởng phục vụ chính nghĩa QG v.v.. chung chung là những vấn đề « hình nhi thượng » của đức Khổng Phu Tử được các cô đem làm « hình nhi hạ » bàn đến sau. Vấn đề thực tế nhất là kinh tế tài chánh. Không khác mấy tiêu chuẩn của các cụ xưa (hơi xưa, tìm chồng cho tiểu thư ở nhà: Phải nhà giàu — học giỏi — đẹp giai (toàn văn G.I.) hay thật ra các cô đã thay quyền bố mẹ chọn chồng cũng theo tiêu chuẩn « ba G.I. » đó.

Người ta có thể thắc mắc khi thấy hiện tượng các cô được sĩ đạo phổ với mấy quan thật trẻ cỡ

chuẩn ấy, thiếu ấy, trung ấy... Xin hiểu ngay cho là ở thời đại này các quan võ trẻ thường không « phi cao đẳng » chút nào mà trái lại cũng là những quan văn bị nhà nước gọi lên đường đi ác ề. Như chuẩn ấy cũng có ba bảy đường Chuẩn ấy. Có Chuẩn ấy thì rớt tù tài 2 bị gọi nhưng cũng có chuẩn ấy kỹ sư, giáo sư, phụ khảo đại học. Còn cấp thiếu ấy, trung ấy thì cũng có những anh nam SV tốt nghiệp ở được, nha, y nhảy vào nhà binh để tìm chỗ nhàn hạ và chữ « the » cho rõ nét.

Roméo cũng dzọt — Juliette làm sao?

Tuy nhiên nếu các cậu Cử, cậu Cao (cử nhân và cao học) chịu ngoan ngoãn đối với các cô Cử, cô Cao thì không còn gì để nói. Đàng này, đa số các nam SV lớp cao cho biết là các anh thường chỉ lấy cái thể giả « trường tràng » của mình để theo đuổi các cô tân SV mơ mơ dao dao ở năm dưới cùng. Nhất là những anh có đủ cả 3 điều kiện nhà giàu học giỏi đẹp giai. Tại sao vậy? Vì ngang lớp thì tuổi tác không chênh nhau bao nhiêu, có cô còn lớn tuổi hơn bạn trai cùng lớp nên « trông các cô già quá, trong khi năm thứ nhất đây những tài năng son trẻ ».

« Nhiều cặp đã gán bó với nhau từ năm học đầu tiên đến năm tốt nghiệp. Roméo nhìn lại Juliette thấy hoảng kinh và tiếc cho cái trai ba mươi tuổi đang xoăn của mình, bèn... dzọt! ». Một SV tốt nghiệp cử nhân luật đang thi thâu phân đã nói lên cái sự thật phũ phàng của hồi cuối cùng những mối tình Roméo Juliette đại học như thế. Sau một tràng cười khoái trá, anh nói tiếp:

— Thường thì những anh ma giao khôn ngoan mới dzọt được thoát để xây dựng những khung trời thơ mộng mới còn những anh nào chậm chạp khờ khạo thì thúc thủ đi « từ sâu, đậm, đến lễ hội và sau cùng ngày đau khổ nhất để canh cửa ngục mở ra: đám cưới! »

Tình trạng khủng hoảng thiếu nam SV tốt nghiệp (cộng thêm những điều kiện khác để có thể là mẫu người chồng tiêu biểu lấy làm chồng được) đã gây ra những màn săn đuổi thật sự. Chính trong cơn người của các cô cũng có thật nhiều những chênh lệch tạo thành

một « thang giá trị » về tỷ lệ để lấy chồng hay không.

Ví dụ các cô ngoại bằng cấp còn phải giàu, đẹp, duyên dáng, hiểu biết rộng v.v.. Theo bảng thống kê của một tạp chí, các trường Được để lấy chồng nhất. Vâng bằng Được Sĩ quốc gia tốt nghiệp xong đem cho thiên hạ thuê để mở chạp phở thuốc tây — tuy càng ngày giá thuê càng hạ — được khởi tiên, nên mọi thành phần đàn ông trong xã hội từ Sinh viên cho đến nhà binh, rất săn đón. Thứ đến các cô tiếp viên hàng không (hôtesse de l'air) về hạng nhì nhờ ở sắc đẹp và có học (ít nhất thông thạo 2 sinh ngữ). Ngày nay còn thêm một type nữ SV đắt chồng hạng ba là các cô học ngành hàng. Chính trị kinh doanh Đà Lạt hay Khoa Học Xã Hội Vạn Hạnh.

Số các cô còn lại học ở những ngành khác dưới con mắt thực tế của những đấng nam nhi ngày nay đã tuần tự ít hấp dẫn hơn. Do đó vấn đề săn đuổi phải đặt ra trong đó cả trường hợp các cô săn đuổi những người bạn trai nhỏ tuổi nhỏ lớp hơn mình.

Nghệ thuật Marketing

Theo định luật kinh tế, một khi số cung vượt số cầu thì người bán phải chịu chuộng người mua để bán được hàng (món hàng hạnh phúc như một tổ ấm hay món hàng khốn khổ như cái gong thè từ cũng thế) Vì vậy khoa học kinh doanh mới đặt ra môn Marketing tổng quát là Tiếp Thị! Trong khoa này, người bán phải tìm đủ cách để chiêu dụ được người mua!

Học cùng một trường thì người ta chịu chuộng nhau như thế nào để marketing môn đồ của mình?

Trước hết là các cô thường săn đón các cậu ngay trong sân trường. Như đi ghi cours, lãnh cours chiếm chỗ ngồi trong giảng đường dùm chẳng hạn. Kể đó đến thăm viếng tại nhà, quà tặng sinh nhật (hay không cần gì sinh nhật) mà không chờ các cậu đến thăm, tặng lại quà v.v.. Còn phải làm ngược trước trò trăng gió là lời của đàn ông nơi các cậu nữa.

Nhưng ghê gớm nhất vẫn là cái màn đi nói khắp trường rằng mình đã « yêu » anh chàng rồi! Như cuộc săn đuổi của nữ SV cử nhân Văn Khoa ban sử địa còn

đang « cua » một nam SV học cùng ban còn đang tiếp diễn hiện nay. Cả trường Văn Khoa đều biết tiếng! Trong trường hợp này, các cô khác mà vô tình chuyện văn giao du thân mật với anh chàng chắc chắn sẽ nhưc đầu bởi những lời mỉa mai gần xa.

Một trường hợp khác rất hiện sinh theo lối Françoise Sagan xảy ra ở trường Luật. Đề « chài » 1 cậu, 1 cô SV đã đề nghị đến tận nhà anh chàng học bài chung rồi thỉnh thoảng phát ra một bản tuyên ngôn: « Moa nói thẳng ra là moa chỉ có thể lấy toa làm chồng và moa nhất định như vậy! Toa nghĩ sao? »

Và người ta còn săn đuổi nhau trong sinh hoạt hằng ngày. Một nữ SV học đại học Huế cứ tìm cách dọn nhà đến ở gần nhà của « mục tiêu » và mỗi bận đều ân cần cho địa chỉ dạn dò đến chơi. Cả số điện thoại và địa chỉ của các người thân quen mà cô hay ghé đề nếu chàng tới nhà hồng gặp thời đi truy tìm cho dễ. Học ở các thư viện thì người ta cũng hay thấy các cô tìm cách ngồi cạnh, chỗ ngồi của (mục tiêu) thật thường xuyên từ sáng sớm cho đến giờ thư viện đóng cửa.

Chiêu Mại Tới hảo

Riêng các cô đã có người yêu và tự thấy bị đe dọa bởi hiện tượng (Roméo dzọt mất) thì các cô vội dụng đến màn hồi cưới, ở mặt trận này thì các đấng sinh thành ở nhà nhảy vào vòng chiến. Những bữa giỗ kỵ trong nhà có gái đều có mời anh con trai và nghiêm nhiên anh chàng được giới thiệu « như con cháu trong nhà » với họ hàng bà con của cô SV, một bà mẹ đã đóng trọn vai một vị phù thủy ngôn ngữ trong thuật giới thiệu: « Cháu... rất có thể là người tương lai » của cháu nó nhà đó! Ngày người con trai có tên trên bằng vàng tốt nghiệp thì mặt trận « hồi cưới » bùng lên mãnh liệt nhất và dĩ nhiên nhà gái hứa « lo hết! »

Có một điều là chính một tay SV ăn chơi đã thừa nhận 1 cách khách quan: « Mấy cô một khi thương mình thì có nào chẳng mong muốn tiến đến xây dựng lâu dài với mình? » Và ngay trong trường hợp thấy rõ sự lơ là của

(Xem tiếp trang 57)

NGHỆ THUẬT SẴN CHỒNG

Một cô con gái, ngay từ khi còn nhỏ, thường đã phải nghe các đảng sinh thành giáo huấn tối ngày, nào «nói năng cho ý tứ», nào «cười gì mà vô duyên», nào «đừng có bắt chước mấy con nhỏ khó thành ngữ «con gái con đũa...», như đề nhởi vào óc lũ con giống cái, rằng cái kiếp đàn bà nó phải như thế đấy. Khi các tiểu thư bắt đầu «trở mã» tốt tươi, da căng ngực nở, các đảng phụ mẫu lại càng chú ý nhiều hơn. Từ cách đi đứng, ăn mặc, cho tới đầu tóc, tay chân quý vị ấy, nhất là các bà má sấn sóc cho cô con rất kỹ. Hơn ai hết, các cụ bà hiểu rằng, thời gian vui chơi của các cô sắp chấm dứt, và đời sống chính thức của các nàng chỉ bắt đầu được lên xe hoa theo một anh nào đó. Và con gái cụ sẽ sung sướng hay khổ sở, tất cả đều tùy thuộc ở tấm chồng mà hân kiếm được. Vậy thì phải làm sao cho các nàng sấn được một chàng vừa đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu lại vừa không có tính sở Khanh!

6 Nghệ thuật gia truyền

Các cụ, nhất là cụ bà, hiểu hơn ai hết rằng ngoài tài sắc, nết na, con gái cụ còn cần rất nhiều kỹ thuật

mới để chọn được anh chàng nào khá giả. Các cụ bèn hồi tưởng lại cái thời con gái vàng son của mình. Nhiều cụ bà tự mãn, thậm chí «không hiểu hồi đó sao mình lại khôn thế, vợ vẫn sấn luôn được cụ ông ta, tuy có nhiều tật xấu nhỏ, nhưng con người thực đáng hoàng». Cả một thời dĩ vãng sống lại, các cụ kể chuyện cho con nghe, cứ giả vờ như kể chuyện cổ tích lấy vui vậy thôi. Và các tiểu thư cũng «ngây thơ cụ», mở lớn đôi mắt nai ngơ ngác mà nghe trong khi vận dụng hết trí nhớ để học thuộc lòng các bí kíp chân truyền kinh nghiệm sống. Kỹ thuật làm quen sao cho tự nhiên, cách giao thiệp sao cho đứng đắn mà quyến rũ, và nhất là làm cách nào để cho lòng mình ít rung động trước đối phương. Thôi thì bao nhiêu «bí kíp» võ công gia truyền, các nàng được học cho bằng hết! Qua những kỷ niệm thơ mộng của cụ bà, các cô còn học được những chương thần sầu, để có thể sấn hai ba ông chồng cùng một lúc, nào «đừng bao giờ cho họ gặp nhau», nào luôn luôn nói tới các ông anh họ, chú bà con thân v.v., để nếu lỡ có vãn kỹ thanh rằng bữa trước mình đi với một ông khác thì các chàng cũng vẫn cứ tin mình là người

đuy nhất... Các cụ không quên đề cập cả tới những tiền tiết rất lỗi thời, chẳng hạn như: «con gái xưa không cho ai nắm lấy tay», hay «nếu không định lấy người ta, thì không bao giờ đi «rước đèn» với họ cả». (Điền cổ: Em rước đèn đi khắp phố phường) Các tiểu thư vừa gật gù nghe chuyện, vừa cười thầm: «Các cụ thật cổ lỗ sĩ, thời nay «sấn chồng» mà không chịu xông pha thì kể như đi đoong rồi còn chi nữa».

Tuyệt chiêu quyết định

Nàng thiếu nữ được trang bị đầy đủ bằng những kỹ thuật gia truyền, bắt đầu «xuống đường» nhập cuộc. Tưởng tượng các chàng trai như thú dữ trong rừng, nàng tự ví mình như thợ săn bắn. Khác chăng là thợ săn thì mong hạ được càng nhiều thú càng hay, có nàng sấn chồng lại chỉ cầu bắt được một chàng nào «bảnh» nhất. Và những tuyệt chiêu quyết định của nàng, phải làm sao cho chàng «ba sông cũng lội, bảy đèo cũng qua», mang trâu cau tới mà xin hỏi nàng làm vợ.

Những tuyệt chiêu đó biến hóa vô lường, lại không khi nào đánh thẳng vào đối phương, vì các cô bao giờ cũng muốn mình chỉ là người «bị tấn công», thay vì ảnh nói hoà, nên mới ở kẻ cho được việc. Các nàng tung đủ phép thần thông, nào nhao sắc duyên dáng, nào cử chỉ đắm thắm, ngôn ngữ dịu dàng... để cho các chàng không còn cách gì chống đỡ xong là các nàng lùi lại một bước. (Theo chiến thuật Lê Nin: lùi một, tiến hai).

Con mồi đã bị vương lưới mà không hay, cứ lung lay xông lên, đòi mong làm thịt có thợ săn cho đáng mặt nam nhi bấy thước Tàu! Các cô càng biết chắc cá đã cắn câu, lại càng yêu điệu làm cao đi những bước lằng bả vì bộ làm chàng tối tăm mặt mũi.

«Em chả, em chả» hoài hoài, cho tới lúc con mồi rối trí, chỉ còn biết hỏi xin cưới, các nàng mới từ tốn trả lời: «Đề coi cái đã!»

Bà Gina Lombroso, trong cuốn «Tâm Hồn Phụ nữ» đã phân tích tâm lý đàn bà rất kỹ càng. Bà cho rằng phụ nữ, rất ít lý luận trong đời sống hàng ngày, lại thường chỉ yêu ông nào mà họ cho là xứng đáng. Và khi đã thương ai rồi họ sẽ biết cách chinh phục nhờ ở trực giác bén nhạy của mình. Các ông thì lại rất dễ xúc động trước nhan sắc và sự chiều chuộng khéo léo của giới liền bà. Vì vậy hầu như không bao giờ các cô các bà lại hụt con mồi mình muốn cả.

Sấn cả thú đã bị nhốt

Không phải chỉ sấn thú trong rừng, ngay cả khi con mồi đã bị bắt, nhốt trong chuồng, như trong sở thú các cô các bà vẫn cứ sấn được như thường mới là tài giỏi.

Một quan «thái tía» có vợ đẹp cộng với 6 con khôn, định mệnh coi như đã an bài như con voi trong sở thú. Vậy mà một cô thư kỹ dưới quyền, xuân xanh đôi tám, mặt ngọc da ngà, lại cứ nhất

bài của HIỆN TỐ

định «nhào dõ». Cô biết rõ ông tá đã bị nhốt trong một cái «chuồng» kiểu cổ nặng 50 ký rồi nhưng vẫn cứ ngấp nghé rình mồi.

Dịp Tết Mậu Thân quan thái tá nhà ta cắm trại liên miên ở sở, cô kỹ bèn lợi dụng thời cơ tung độc chường (các chường ra sao, kỹ giả không dám tiết lộ vì Quy chế Bảo chí) thể là quan tá hùng dũng tự nhốt mình vào một lúc hai «chuồng». Thời khôn của khó này, các đảng liền ông đa số sống đời lính độc thân ngoài trận mạc, cô kỹ nghĩ rằng «thà chia xẻ với ai, nhưng có chồng cho đáng tấm chồng còu hơn ế ảm». Cô bé tài nghệ siêu quần đến nỗi khi quan tá đã mắc vô trong rồi, chàng phải nhờ bà cô ruột đi in thiệp, rồi dẫn mấy cụ già ở sở tới nhà cô cười hỏi đảng hoàng. Tất nhiên, bà tá lớn không hề hay biết, chỉ oán giận mấy ông V.C. quấy nhiễu khiến cho ông tá cứ phải cắm trại dài dài. Cô kỹ từ khi trở thành phòng nhì bản chính thức của quan thái tá thì cũng được các bạn cô thăm hỏi nhiều hơn. Các thiếu nữ sớm hiểu đời đó, theo câu châm ngôn trừ danh là «Làm bé ông Lớn còn hơn làm Lớn ông Bé», nên lui tới học tập kinh nghiệm của cô kỹ đàn chị tối ngày!

Một trường hợp sấn mồi khác không kém phần gay cấn, mà giới Sinh Viên thường bàn tán, như sau: Có một chàng Y quê tận Cà Mau, lên Saigon ăn học. Gặp cô A cùng lớp lại đồng hương, hai người đã nhiều phen tung tăng dạo mát.

Bà má anh Y quen biết với gia đình cô A, đã sắp xếp đề hè đó 2 anh chị về quê là làm đám hỏi. Bỗng đâu đất bằng nổi sóng, có cô B dân «Ma-ry-Cut» xen vào. Dạn dĩ, quyến rũ hơn, cô B lại áp dụng chiến thuật thần tốc hippy nên chinh phục anh Y dễ dàng (vì thuần phong mỹ tục những tuyệt chiêu này xin miễn kể). Tuy vậy, ai cũng vẫn tin Y sẽ bỏ chuyện qua đường để xây dựng cùng cô A như dự tính. Mùa hè tới, A và Y cùng về Cà Mau, bạn bè dài cổ chờ tin báo hỷ. Quả nhiên, sau vài tuần lễ, hồng thiệp tới tay mọi người, nhưng trên phía mặt của tấm thiệp, tên cô A đã bị tên cô B đá phăng ra chỗ khác, điền thế vô!

Cú «nổc ao» của thợ săn loại B, qua thực cứ khô. Vừa hạ được chú mồi, lại vừa đá văng cái lưới đã chụp sẵn. Về sau người ta đã biết rằng B đã áp dụng chiến thuật «không thành» của Gia cát Lượng. Sau kế «không thành» là kế «Bảo động giả» của Nguyễn Khánh năm 64. Kết quả là Hiến Chương Vũng Tàu được ký kết.

Săn mồi tinh khôn

Tuy có loại thợ săn giỏi dần như cô B, nhưng đa số các cô thường cũng phải chật vật mới bắt được một tấm chồng. Những anh thú săn bừa bãi khắp nơi cũng nhất định chẳng mềm lòng mà mở miệng nói lời xin cưới. Phong tục VN ta vẫn chưa cho phép các cô đem nhậu tới hỏi các cậu, và con gái tự ái lại cao, nên rất ít khi họ dám trực xạ những con mồi tinh khôn đó. Một bác sĩ trẻ tuổi tài cao, đẹp trai lại tán gái nên có không biết đến bao nhiêu cô hồ. Cô nào cũng giương sẵn cung tên mong hạ được chủ mồi lý tưởng. Nào SV, nào ca sĩ, nào tiểu thư trưởng giả, cô nào cũng nguyện chuyên môn nường. Vậy mà suốt ba năm kể từ khi thành tài về nước, quan Bác sĩ vẫn tự do lả lướt, coi các thợ săn như lũ tay mơ bắt tằm. Con mồi tinh khôn biết tiến thoái đúng lúc như con cá dưới khe, tuy đôi lần có làm xước da, những bàn tay ngọc, nhưng không ai nắm tay tóm được mình cá. Bỗng một ngày xấu trời, chàng Bác sĩ phong lưu

thấy mình bị kẹt giữa vòng tay của một nữ sinh rất tầm thường. Em mới 16 tuổi học đệ tử, dốt toán, giỏi nhảy nhót. Vì danh dự, con mồi tinh khôn ấy không thể thoát khỏi cô thợ săn còn vị thành niên. Nhất là khi bà má em với 2 bà chị tới tận nhà bắt đền! Và đám cưới diễn ra rất nhanh, để họ còn kịp sắm sửa tã lót cho đứa nhỏ đầu lòng!

Một lần nữa kể «Không thành» của Không Minh lại thành công rực rỡ!

Cô nữ sinh, cho tới nay, vẫn chưa giải đáp thắc mắc cho mọi người, không hiểu vì «ngây thơ» hay kỹ thuật quá cao mà cô săn được cả anh chàng bà con với họ Sở đó.

Nhờ mồi săn giùm

Trường hợp thành công của cô nữ sinh kể trên thực ít có. Các tiểu thư, nhất là loại con nhà gia giáo, cổ điển, thường săn huyệt con mồi luôn luôn. Chiến tranh đã cướp mất cả mấy trăm ngàn thanh

niên khiến cho nạn trai thiếu gái thừa lại càng trầm trọng. Và các bà má, sau khi chứng kiến đám bày cảnh «lỡ tàu» của cô con, bèn đi thẳng một mạch lại nhà bà mồi.

Là nơi se sợi tơ hồng chuyên nghiệp hay tài tử, các bà mồi được kể là những quân sư hạng nhất cho các cô cậu lỡ thì. Cậu này quá tuổi yêu đương mơ mộng, bồng tính lại lười tán tỉnh; cô kia duyên dáng nết na, nhưng ít bất thiệp; thế là bà mồi bèn đứng xen vào giữa. Và chỉ vài tháng sau cả hai cô cậu cùng hân hoan đem áo đẹp lại tặng bà, để mời bà đi đưa rước đón dâu.

Tuy thế, không phải cô nào cũng gặp người xứng đôi vừa lứa đâu. Qua lời bà mồi thì chàng nào cũng hào hoa phong nhã cả. Nhưng khi săn được chồng rồi, hết thời trăng mật, cô nàng mới cay đắng chấp nhận sự thực phũ phàng. Anh chàng «bộc trực, nóng tính», chỉ là một xuất đinh vũ phu ưa đánh vợ. «Chàng ít nói, thâm trầm» thực ra chỉ vì quá cù lần, ngu ngốc...

Vấn đề đóng thuyền, các nàng có ân hận tới đâu cũng đành gượng làm vui, hy vọng ở lũ con sau này vậy. Các nàng cũng ít khi trách những thợ săn phụ lực cho mình, như bà mồi, bà má hay các cô di thân thuộc, vì dù sao họ cũng đã giúp mình đỡ phải ở giá với danh nghĩa gái già.

Săn chuyên nghiệp và săn tài tử

Tuy có tới 36 chức săn chồng, chức nào cũng thâm sâu quỷ khốc, nhưng xin độc giả chờ hiểu lầm. Không phải cô gái nào cũng chỉ lăm le buộc dây vào cổ đàn ông đâu nhé.

Trong đời sống văn minh tân tiến này, lớp gái mới thường kéo dài thời kỳ độc thân lúc nào hay lúc nấy. Các cô không còn là những thợ săn chuyên nghiệp nữa, mà chỉ «săn bở» một cách tài tử khơi khơi thôi. Các nàng cũng dương đông kích tây, áp dụng từ nghệ thuật gia truyền tới những chiêu thức tân kỳ nhất, nhưng mục đích chỉ để nhử mồi mà không bắt. Coi như một thứ thể thao, các nàng thấy mục tiêu nào càng khó lại càng muốn chinh phục cho bằng được. Đối phương ngã ngựa quy hàng rồi, ta lại từ từ cho tuột dù luôn. Cứ như vậy, các nàng săn từ mỗi này qua mỗi khác, cho tới ngày nào... nhìn trong gương bỗng thấy ba bảy nếp nhăn, các nàng mới tung chướng cuối cùng bắt đại một trong nhiều con mồi đã vướng lưới.

HIỆN TỐ

đã có bán

LƯỚI TÌNH

Tiểu thuyết HOÀNG HẢI THỦY
CHIÊU DƯƠNG án hành

Các kế hoạch săn chồng...

(TIẾP THEO TRANG 11)

của 4 vàng chiến thuật, lịch duyệt, có bằng cấp, tiếng Tây, Tàu, Mỹ Nhật, nói lầu lầu, trơn chu như ăn bún ốc. Có thể nói cái gì của các cô này cũng nhất. Thế mà khổ nạn trời già, trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.

Đến đến nổi 100% các cô này đang ở trong thời kỳ báo động xám, sắp tới vàng rồi đỏ trong chiến dịch săn chồng. Lý do mà các cô bảo là chánh đáng để đến nổi phải chống ề là tại sự lấy chồng rồi cô bầu thì không được đi mây về gió nữa. Nói như vậy là nói láo, tung hoành, giang hồ khắp 4 phương trời, đi mây về gió là nghề của con trai râu hùm mây én, còn con gái thì phải ở nhà tề gia nội trợ, ru con trên võng. Ai bảo đi tranh việc làm của người ta chống ề thì đáng đời.

Nói thì nói vậy! chứ Đẳng vân đoạt phu là đầu trướng săn chồng mê ly hấp dẫn nhất. Nếu có bản lĩnh và kế hoạch chẳng mấy lúc mà trở thành đẳng... phu nhân!

Đẳng vân đoạt phu! nội dung kế hoạch này như thế nào em xin chịu! — ai cần xin vào TSN mà hỏi.

Một đứa con trai

«Một đứa con trai» là kế hoạch săn chồng của đệ nhất kịch sĩ Kim Cương. Trong nhật báo Sóng Thần kỷ nữ Kim Cương đã kén chồng như sau: «Hạnh phúc của người đàn bà là phải có chồng chứ không phải có danh vọng. Pha một ly cà phê cho chồng, nghe tiếng khóc của con thơ, là người đàn bà có hạnh phúc rồi. Nổi khao khát nhất của Kim Cương là được nằm ở trong phòng sanh, nhìn thấy chồng thấp thỏm ở ngoài cửa chờ đón đứa con trai độc nhất ra đời» — Thưa chị Kim Cương! đó là điều kiện săn chồng đắt giá nhất đấy chị ạ. Vì người đàn ông nào cũng muốn có hàng chục đứa con trai hoặc thà không có

BUỔI HẸN HÒ NGÀY CHỦ NHẬT

con suối ngầm chảy hoài trong hốc đá
em vẫn ngồi trông theo dĩ vãng cao bay
nụ cười hồn nhiên tắt trong vòng lửa vụn
ta nghe lâu dài xây trong tình yêu

hồi chuông thánh chạp vừa đồ
trong luồng gió có giận hờn vu vơ

bản thánh ca được cất lên
trên những trái tim hồng đỏ
hóa thân thành những thiên thần
đôi cánh chim huyền diệu
ngiên buồm sáng vào trong chiều tĩnh mịch
điệu ca cất lên
thánh địa ngủ vui dưới chân Chúa

chứ 01 đứa con trai thì tội lắm, bỏ thì thương vương thì tội, lẹ lẹ đề thêm một đứa con trai nữa thì còn đâu hạnh phúc.

Con trai, con gái, ba chục đứa hay bốn chục đứa là một trở ngại lớn cho người đàn bà lương lý trước khi lấy chồng để rồi phải ế chồng săn chồng. Nhưng xin các cô đừng lo, muốn bao nhiêu cũng được. Trung tâm Gia Đình Mục vụ ở đường Kỳ Đồng các cô cứ đến đó quý cha mách cho — chứ đừng ra điều kiện tiên quyết «Một đứa con trai» thì không ai dám đụng vô đâu.

Kế hoạch Thanh Nga

Sở dĩ kế hoạch săn chồng nay được gọi là Thanh Nga vì đương Thanh Nga như là nạn nhân của kế hoạch săn chồng này, còn tác giả của kế hoạch là ai thì chắc chắn chỉ có Thanh Nga mới biết.

Kim Cương, Thanh Nga, Thăm Thủy Hằng nhưng danh tài hảo hạng kịch nghệ Chí Bảo VN — thì Kim Cương còn đang săn chồng, Thanh Nga thì đã săn được chồng, nhưng chưa vui duyên thắm đã sâu chia phôi.

Đại Úy Mẫn, sau khi được tuyển làm phó mã của bà bầu Thơ, hôm trước thì hôm sau đi hầu tòa Thật, buồn cho đời con gái hôm trước lên xe hoa đón chồng, hôm sau lên xe Jeep tiễn chồng vào Chí Hòa. Chuyện đã quá rồi, Mười hai bến nước, bốn đục bốn trong, trong nhờ, đục chịu.

Kế hoạch săn chồng, Thanh Nga đã khiến nàng lặn lội đau khổ như vậy nên chúng tôi đã đem đốt bỏ rồi.

Yêu nhau vì tình, lấy nhau vì nghĩa chứ đừng vì tiền thì bao giờ cũng đẹp cả.

Đẹp nhất! Quý nhất là kế hoạch săn chồng của Người Đẹp Bình Dương — săn ngay được một chánh khách tài hoa, cựu phó Thủ Tướng, Giám Đốc ngân hàng, bằng cấp cao như nước lại có tâm hồn nghệ sĩ bỏ bạc triệu cho nàng làm nghệ thuật.

Kế hoạch đó mần rắng! cùng chị em bạn gái. T T Hằng tiết lộ tí tí cho chị em nhờ.

đầy vẻ tôn nghiêm
một ngày lửa trên mái tóc đậm khò
thời vào kỷ ức rã vụn
nổi đời chờ héo úa
dưới chân nắng chan hòa
hứa hẹn với loài chim câu trắng
những hạt thóc được vung lên
và nổi đời chờ thánh đá cuội
trong kỷ ức vỡ nát dự tính
thả ra trong hơi thở tan vào thiên nhiên
hồi chuông được gióng lên
đàn chiên đi trên thảm cỏ dưới chân giáo đường
tôi ngắt nhẹ cành hồng
vứt lại cho ngày chủ nhật

CHÂU THỊ TIỀN NHAN

MỘT VÒNG THẾ GIỚI

HOA KỲ Một ông Phó mới cho Nixon

Ngày 31-10 này khi Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nhậm chức, người đại diện cho ông Nixon đến tham dự sẽ là ông Bộ Trưởng Ngân Khố Hoa Kỳ. John Connally. Tại sao Nixon không cử P.T. Th. Agnew, người vừa mới qua Đại Hàn dự lễ nhậm chức của T.Th. Phác Chánh Hy? Nguồn tin chánh phủ Mỹ giải thích rằng ông Agnew mới đi xa về còn mệt.

Trong khi đó thì tin tức do báo chí Mỹ loan báo phỏng đoán rằng ông John Connally là người sẽ được Nixon chọn làm phó trong cuộc tranh cử năm 1972 này.

Vậy Connally là ai?

Tên tuổi của ông được thế giới biết đến nhiều nhất từ năm 1963, khi một viên đạn ám sát Cố Tổng Thống Kennedy đã khiến Thống Đốc Connally của tiểu bang Texas bị thương, ông ta mất ít máu và nằm nhà thương 2 tháng, và trở nên một thứ anh hùng bên cạnh Kennedy!

Nhưng bản chất Connally không phải và không thể là anh hùng. Ông ta chỉ là một tay chánh trị

gia chuyên nghiệp, khôn ngoan, dè dặt, bảo thủ và luôn luôn ăn, chắc, ông có nhiều đặc điểm giống cựu T. Thống Johnson, người đã bảo trợ ông nhiều năm, từ 1937 tới nay, trên 30 năm.

Connally vốn là con nhà nghèo, sinh trưởng ở miền Texas lần lần bước lên các nấc thang của tiền tài cùng quyền lực, và đã chiếm được cả hai, năm 1936 khi gặp Johnson và khám phục nhà chánh trị này. Năm sau khi Johnson vận động tranh cử dân biểu của Texas thì Connally mới giúp một công việc khiêm tốn là niêm các bao thư gửi đi. Năm 1941 Johnson tranh cử Nghị Sĩ thất bại thì Connally đã thành một tay cổ động đắc lực, trong thời chiến tranh, Connally động viên và hải quân chiếm 9 huy chương. Giải ngũ, ông lại làm việc cho Johnson trong một xưởng radio và đóng vai quan trọng trong cuộc vận động ghế nghị sĩ cho Johnson năm 1948. Kỳ này Johnson thắng hơn đối thủ có 87 phiếu trong số hàng triệu cử tri. Điều bí mật là kiểm phiếu xong, lại thấy có thêm 203 phiếu của đơn vị Alice, thuộc Texas, trong đó có 202 phiếu bầu cho Johnson!

Nhờ thế lực chánh trị của nghị sĩ Johnson, ông Connally được kỹ nghệ gia tỷ phú dầu lửa và hơi đốt Richardson mượn từ năm 1952. Năm 1956, Connally là tay vận động hành lang tài tình để một đạo luật được 2 viện quốc hội Mỹ thông qua. Đạo luật này giúp các hãng sản xuất hơi đốt không bị chánh phủ liên bang kiểm soát giá cả! Đạo

luật được chấp thuận rồi, bộ có nghị sĩ Francis Case tố cáo có người vận động ông ta bỏ phiếu thuận với số tiền hối lộ 2500 Mỹ kim (1 triệu VN) Tổng Thống Eisenhower nổi nóng, phủ quyết đạo luật!

Năm 1959 tỷ phú Richardson chốt Connally trở thành 1 trong 3 quản trị viên cao nhất của công ty, với số lương 750 ngàn Mỹ kim một năm.

Năm 1960, Johnson tranh với Kennedy để được đảng Dân Chủ đề cử tranh cử Tổng Thống. Connally đã giúp Johnson bằng cách tung ra các tài liệu phá hoại uy tín gia đình Kennedy. Khi Kennedy đắc cử, có lẽ để làm vừa lòng ông phó Johnson đã mời Connally làm bộ trưởng Hải Quân. Được một năm, Connally từ chức, và năm 1962 ông ta tranh cử Thống Đốc tiểu bang Texas, đắc thắng. Ông ta ngồi cái ghế Thống Đốc 3 nhiệm kỳ liên tiếp, tới năm 1968 thời không tranh cử nữa. Ông ta là vị thống đốc đầu tiên đã phủ quyết bác bỏ một dự án chống nghèo khó. Ông cũng sẵn sàng nhận một máy bay do một hãng vận tải dầu lửa thân tặng. Lợi tức của ông cỡ 800 ngàn Mỹ kim một năm, và tài sản từ 2 triệu tới 5 triệu Mỹ kim.

Năm 1958, tuy Connally thuộc đảng Dân Chủ, ông ta lại có cơ giúp Nixon thuộc đảng Cộng Hòa để được các xí nghiệp dầu lửa và hơi đốt ở Texas giúp tiền bạc tranh cử, khi Nixon đắc cử, Connally được mời giữ bộ quốc phòng nhưng ông từ chối! Tới năm ngoài Connally mới nhận ra làm tổng trưởng bộ Ngân Khố (cũng như Bộ Tài Chánh nước ta). Kiến thức cũng như uy tín của Connally trong giới kinh tài quốc tế không nhỏ, nhưng trong vòng 1 năm, Connally đã làm việc xuất sắc, càng ngày càng tỏ ra là vị tổng trưởng được Nixon nể nang nhất. Gần đây, các biện pháp kinh tế mới của Nixon đều do ảnh hưởng của Connally, vai trò ông lẫn át cả Thống đốc Ngân Hàng Trung Ương. Arthur Burns.

Connally giống Nixon ở điểm cùng xuất thân bản hàn, cùng làm luật sư, cùng tin tưởng vào trật tự và luật lệ, tin tưởng vào sự tiết độ

và kỷ luật của nhân cách. Cả hai cùng làm quản trị viên cho các tỷ phú và trở thành các quản trị viên chuyên nghiệp trong lãnh vực chánh trị.

Tiếng đồn rằng Connally sẽ làm phó cho Nixon có thể thành sự thật lắm.

NGOẠI GIAO

Kissinger lại gặp Chu

Lần này Kissinger bay thẳng sang Thượng Hải, không cần phải lên lớt bay từ Hải Quốc sang Tàu nữa!

Chiều thứ Tư 20-10, phái đoàn Kissinger trên chiếc phản lực cơ Boeing 707 đáp xuống phi trường Thượng Hải, một viên chức Trung Cộng còn biết khôi hài: «Lần này phi cơ của Mỹ để lại xâm phạm không phận Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, nhưng chúng tôi không phản kháng». Và Kissinger cũng không phản kháng khi ông cùng đoàn tùy tùng 13 người đi qua tấm biển ngữ viết «Nhân dân thế giới quyết đoàn kết chống lại Đế Quốc Mỹ và bè lũ chó săn».

Phái Đoàn Kissinger với 2 cô nữ thư ký xinh đẹp, được một phi công Trung Cộng hướng dẫn, và phi công Mỹ lái, đưa tới phi trường Bắc Kinh vào buổi tối. Không biết khi phi cơ được tiếp tế xăng ở Thượng Hải thì đó là loại xăng chi? thống chế Diệp Kiếm Anh là nhân vật quan trọng nhất ra đón Kissinger tại phi trường. Trong lúc lộn xộn, hai người Nga lạ mặt đã bị cảnh sát Tàu chặn lại, lại hai ông gián điệp!

Thế rồi 5 chiếc xe hiệu Cờ Đỏ và 6 chiếc hiệu Thượng Hải đưa phái đoàn Kissinger chạy 18 cây số vô trung tâm thành phố Bắc Kinh. Trên các con lộ vắng vẻ, với tốc độ 80 cây số một giờ! Cũng một rừng

ký giả lóc nhóc chạy theo trong đó có cả ký giả B. Việt. Trong cuộc chạy đua một chiếc xe của ký giả Nhật chạy quá đà thắng gấp quay ra giữa đường, quay 1 vòng rồi lại chạy tiếp!

Kissinger được đón tiếp tại Đại Sảnh Nhân dân, kín cổng cao tường có Hồng quân Tàu vác súng gần lối ra canh gác nghiêm ngặt. Tại đây, Kissinger lại họp bàn và ăn tiệc với C.Á. Lai. Lần trước, ở Tàu về Kissinger đã từng tuyên bố ca ngợi các bữa cơm Tàu thịnh soạn. Không biết lần này thực đơn sẽ gia tăng và đổi món như thế nào!

Phái đoàn Mỹ ở trong một dinh thự chuyên đón các quốc khách, chủ tịch Lỗ Ma Ni Ceausescu hay hoàng đế Sétassie. Như vậy là «tay sai tư bản» Kissinger đã được tiếp rước như một vị quốc trưởng. Dinh Quốc Khách Tàu nằm trong khu dinh thự cây cối um tùm, chung quanh là các biệt thự, công sở, trường đại học...

Người ta đang chờ đợi coi Kissinger sẽ nói chuyện chỉ với Chu Ân Lai. Theo Tòa Bạch Ốc thanh minh thì chuyến đi này của Kissinger chỉ có mục đích sắp xếp thời khóa biểu cho cuộc đi của Nixon (vào cuối tháng 11 năm 1971?)

«Học giả» Kissinger

Một điều đáng chú ý là từ 3 năm trước, khi Kissinger rời viện đại học Harvard để vào Bạch Cung làm cố vấn cho Nixon, ông ta vốn không chuyên môn về các vấn đề Á Châu.

Nhưng con người hiếu học và thông minh dòng dõi Do Thái đó không phải là tay mơ về Trung Hoa, từ khi ông ta bắt đầu phải soạn thảo kế hoạch cho Nixon đổi chính sách với Hoa Lục.

Vài tháng trước đây Kissinger đã gặp gỡ những học giả và chuyên viên nổi tiếng nhất về Trung Hoa, như Doak Barnett và Allen Whiting ở ĐH Chicago. Ông cũng lặng lẽ trở về ĐH Harvard gặp các đồng nghiệp John K. Fairbank, James C. Thomson. Một chuyên viên về Á Châu nói: «Lúc đầu, Henry Kissinger biết rất ít chi tiết về xứ Trung Hoa... nhưng ông ta rất thành thật về sự thiếu hiểu biết của ông

— chứ không như người tiền nhiệm là Walt Rostow, cố vấn của Johnson, có thành kiến khép kín về vấn đề Trung Hoa.

Tuy về Harvard tham khảo ý kiến các đồng nghiệp về các vấn đề Trung Hoa Kissinger lại rất kín tiếng không ai có thể ngờ rằng sau đó ông đã bí mật «đau bụng» và bay từ Hải Quốc sang Tàu. Một giáo sư kể lại: «Ông ta không nói gì về kế hoạch của ông. Trong cuộc thảo luận với chúng tôi Henry chỉ ngồi nghe chăm chú, từ vấn đề này sang vấn đề khác.

Nhiều người Mỹ cho rằng sự thiếu hiểu biết trước đây của Kissinger về Trung Cộng là một ưu điểm. Điều đó giúp cho viên Cố Vấn này không có thành kiến hoàn toàn tự do khi hoạch định chính sách.

Những nguồn cung cấp tài liệu cho Kissinger làm dữ kiện gồm có các chuyên viên Hoa Vụ trong Bộ Ngoại Giao, nhân viên Trung Ương Tình Báo CIA, và tòa lãnh sự Mỹ ở Hồng Kông, một ổ gián điệp về xứ Tàu. Tất cả các chuyên viên trên phải cung cấp các dữ kiện hàng ngày cho văn phòng Cố Vấn Kissinger. Còn nhóm chuyên viên riêng của văn phòng Cố Vấn thì làm việc hoàn toàn kín đáo. Hai người trong nhóm này là John Holdridge và Winston Lord đã đi với Kissinger sang Bắc Kinh chuyến tháng bảy, và chuyến này sẽ đi nữa... Một nhân vật mới sẽ tháp tùng là Alfred Le S. Jenkin giám đốc Nha chuyên môn về cộng sản Á Châu tại bộ Ngoại giao Mỹ.

Chuyến đi của Kissinger kỳ này sẽ thành công tới mức nào? Nhưng với tinh thần thực tế không có thành kiến về ý thức hệ, Kissinger có thể mở đường cho 1 giai đoạn bang giao Mỹ Tàu mới.

2 cô gái già Nga Hoa ráo riết tranh nhau anh chồng Mỹ

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Tình thế Quốc Tế hiện nay thật quá rõ như hai cô gái già tranh nhau một anh chồng. Cũng ganh nhau từng tiếng nói, cũng mời chào đưa đón, cũng cảm phần làm cao, cũng mảnh khảnh đưa đẩy để tranh cho được anh chồng giàu. Trong khi anh chồng giàu đó lại có ý tham, là cùng một lúc muốn lấy cả hai người vợ. Đồng thời muốn dùng hai cô gái già đó để hãm hại nhau cho địa vị anh ta thêm chói sáng.

Kỷ nguyên thương thuyết hòa bình của Mỹ đúng ra chỉ thu gọn trong vấn đề thương lượng làm sao mà Mỹ có thể vừa sống chung với Nga, vừa sống chung với Tàu, trong khi đó đây cho Nga Tàu phải rơi vào thế cầm chân nhau, để một mình Mỹ phát triển kỹ nghệ hòa bình. Rồi lên ngôi « Siêu Đế quốc » trên mặt đất.

Sau 17 năm âm thầm mặc cả. Tức là bên trong Tàu muốn gả nghĩa với Mỹ, nhưng bên ngoài Tàu vì không muốn làm lễ, không muốn đứng bậc dưới Nga, nên đã hung hăng chửi Mỹ là tên côn đồ ăn cướp. Về phía Mỹ thì cũng chưa dám qua mặt vợ cả là Nga, hơn nữa muốn để cho cô gái Tàu dọn nhà cửa cho sạch sẽ, vì nhà người Tàu vốn nổi tiếng thế giới là bẽ bối, dơ dáy nhất hoàn vũ. Thế nên bên trong như đã... Mặt ngoài còn e.

Đúng vậy, không phải ngày nay Mỹ mới có ý định lấy vợ Tàu, mà trước khi cô gái Tàu chưa khoác áo « đỏ », Mỹ đã gả nghĩa một lần rồi. Lần đó chính Mỹ phải bỏ tiền bạc ra nuôi cô gái Tàu này, Mỹ đã có kinh nghiệm đắng cay về việc phải nuôi một cô gái Tàu như thế nào rồi.

Tiền bạc của Mỹ đổ vào Hoa Lục trước khi bị nhuộm đỏ, như là đổ vào chiếc thùng không đáy. Các lãnh chúa tham những thói nát bẽ bối chỉ dùng tiền của Mỹ làm giàu riêng, còn dân chúng Tàu vẫn mãi kiếp sống tối tăm nghèo đói. Chính vì vậy, mà nước Tàu không thể tiến bộ nổi, trái lại còn tạo cơ hội cho Cộng Sản phát triển mạnh mẽ.

Thấy rằng : không thể bị chìm xuống chung với « Tàu vàng » được, nên Mỹ đã phải bỏ lục địa Á Châu, để đưa một số người Tàu còn xài được ra đảo Đài Loan, nhường Hoa Lục cho Tàu đỏ.

Chiếm được Hoa Lục, « Tàu đỏ » trở thành chị em với « Nga đỏ ». Nhưng Tàu trước sau gì vẫn Tàu.

Từ ngàn xưa Tàu vốn có đầu óc Đế Quốc, nhiều thế kỷ liên tiếp bị các nước Hung Hãn xâm chiếm. Bởi đó dù theo chủ nghĩa Cộng sản, chịu khuất phục Nga lúc đầu. Nhưng trong thâm sâu thì người Cộng sản Tàu chỉ lợi dụng thể của Cộng sản quốc tế để làm chủ Hoa Lục, đồng thời dùng chế độ Cộng sản để cai trị dân Tàu, bắt người Tàu vào kỷ luật thép để mà sản xuất.

Thế nên ngay khi vừa thành lập chế độ tại Hoa Lục, Cộng sản Tàu đã khủng bố dân chúng một cách tàn bạo, giết thật nhiều, để bắt người Tàu bỏ đặc tính lười biếng muốn thười. Đồng thời cố gắng về mọi mặt để vượt Nga.

Chính vì đó được thâm ý người Tàu Cộng sản, nên Nga đã không tích cực giúp người đồng chí đó kỹ nghệ hóa xứ sở Tàu. Người Tàu cũng thấy, sau bước nhảy vọt, nước Tàu không những không tiến mà lại lùi, thế nên người Tàu đã khôn ngoan, bí t bắt đầu bằng những gì mình có. Tức là tận dụng sức lực dân Tàu để phát triển nông nghiệp. Khi đã tạm vững về nông nghiệp rồi. Tàu mới đổi giai đoạn, không đi thẳng vào kỹ nghệ thực dụng, mà nhảy ngay vào lãnh vực sản xuất vũ khí, nhất là vũ khí nguyên tử và hỏa tiễn.

Anh hưởng của việc Nga Tàu chống nhau

Biết rằng Nga chẳng bao giờ thành thật với mình, Tàu cũng biết mình chẳng đời nào thành thật khuất phục Nga, nên một mặt rín nhợn Nga, mặt khác âm thầm chuẩn bị tách khỏi Nga và ngầm bắt bớ với Mỹ. Trong 17 năm tiếp xúc với Mỹ, người Tàu rút được kinh nghiệm là, thực tâm của Mỹ vẫn quan ngại Nga hơn tất cả mọi quốc gia khác. Mỹ muốn Tàu tách khỏi Nga để làm cho tư thế của Nga giảm hẳn trên thế giới. Muốn thực sự tách khỏi Nga, muốn kỹ nghệ hóa nước Tàu, Tàu phải đi với Mỹ và nhờ Mỹ giúp.

Lợi dụng sự mâu thuẫn Nga Mỹ, Tàu đã đi lên với Mỹ, để rồi chính Mỹ đã lời tay cho Tàu về lãnh vực nguyên tử. Bác học đầu tiên về nguyên tử của Tàu vốn là người Tàu ở đất Mỹ, và nhà bác học này đã đem tài liệu nguyên tử từ Mỹ về Tàu. Và biết đâu Mỹ chẳng giúp phương tiện để Tàu thành lập lò nguyên tử nữa.

Sơ sảo giữa việc đi với Nga và đi với Mỹ, người Tàu cũng sản thấy rằng đi với Mỹ đỡ hơn là đi với Nga. Mỹ thì không cần chế độ này nọ. Chỗ đó nào cũng được, miễn là nước Tàu làm lợi cho Mỹ là đủ. Nhất là nước Tàu tuy bề ngoài huy hoàng thành thế, nguyên tử nổ rung trời, nhưng thực lực thì vẫn chỉ là một nước nông nghiệp chậm tiến không hơn không kém. Được cái rằng : chế độ Cộng Sản đã làm cho người Tàu có kỷ luật hơn, đỡ phải ăn bám vào Mỹ hơn. Tức là Cộng sản Tàu đã biến nước Tàu thành một thị trường tốt cho Mỹ, chứ không còn là một biển người ăn bám Mỹ nữa. Mỹ bắt đầu mê Tàu, cô gái già khó tính, kiêu kỳ, nhiều tự ái, nhiều tham vọng. Nhưng càng nhiều tham vọng càng dễ lệ thuộc vào phương tiện của Mỹ.

Sau khi biết chắc rằng Mỹ không bao giờ tiêu diệt chế độ Cộng sản tại Hoa Lục, giới lãnh đạo Trung Cộng đã yên tâm phát động công cuộc ly khai với Nga. Bắt đầu bằng lãnh vực lý thuyết, sau đó tới cáo Nga là phương đế quốc, là tay sai cho Mỹ. Tiếp đến là dần quân ra biên giới để định ăn thua đủ với nhau.

Điều quan trọng hơn hết, là Tàu tích cực vận động các nước và các đảng Cộng Sản trên khắp thế giới để đứng về với Tàu chống lại Nga. Việc chống đối Nga Tàu càng mãnh liệt thì tư thế của Nga trên trường chính trị thế giới càng xuống giá. Các nước Tự Do, các nước Á Phi đều thấy rằng xã hội Cộng Sản không còn là thiên đường nữa mà là hỏa ngục.

Thất thế về chính trị, thua kém về kỹ thuật không gian. Nga tự thấy mình không còn là đối thủ của Mỹ nữa. Nga đành phải sát cánh với Mỹ để mong duy trì ảnh hưởng ở trái đất, cũng bằng « kỷ nguyên thương thuyết hòa bình ! » Đồng thời Nga tích cực đẩy Mỹ vào thế phải đánh nhau với TC.

Cuộc chiến tranh VN đã được Nga cho nổ lớn, để rồi Nga thỏa thuận với Mỹ trực tiếp đưa quân Mỹ vào Nam Việt, nhằm tạo ngòi nổ cho cuộc chiến tranh F. M. Theo kế hoạch của Nga, Mỹ đã vào cuộc chiến VN. Vòng đai quân sự xiết chặt lấy Hoa Lục. Đồng thời Mỹ thừa cơ cho nổ những cuộc đảo chính quân sự ở khắp Á Phi, những nước mà Tàu đã đi được với chính quyền, đã tạo được ảnh hưởng lớn trong dân chúng, như Nam Dương, Cam bối, Algérie, Ghana...

Mỹ không đại gì đánh thẳng vào Hoa Lục, Tàu Cộng cũng chẳng đại gì ăn thua đủ với Mỹ, dù bị Mỹ, bao vây, và hắt cẳng ở khắp Á Phi. Tàu quay mũi đại vào việc đánh Nga. Mọi cuộc cách mạng văn hóa nổ ra, nhằm quét sạch cánh thân Nga tại Hoa Lục. Đồng thời hăm dọa sẽ đánh thẳng vào lãnh thổ Nga. Thế là Mỹ đương nhiên hưởng lợi.

Cuộc chạy đua nước rút

Sau khi Mỹ rầm rộ đưa quân đội vào Việt Nam. Người Nga mừng thầm rằng Mỹ trúng kế mình, đã

tích cực chỉ viện cho BV tăng gia chiến tranh, nhằm lôi Trung Cộng vào vòng chiến. Nhưng Mỹ lại cứ dậm chân tại chỗ, đánh B.c Việt một cách hạn chế, đã vậy Mỹ cũng không nhằm chiến thắng tại miền Nam. Nga mỗi ngày thấy mình bị tiêu mòn kiệt quệ tại chiến trường Việt Nam, trong khi đó Trung Cộng cứ phẩy phẩy ra đó để chửi đồng và hỗ trợ để đặt cho Bắc Việt. Thậm chí độ tiếp tế của Nga khi đưa qua Tàu xuống cho B.V còn bị chặn cướp là khác.

Nga thấy bị hố, vội vàng tạo ra hội nghị tại Ba Lê, nhưng Mỹ vẫn đứng đĩnh, dự hội nghị để tỏ thiện chí hòa bình. Rồi nhân cơ hội đó từ từ ngưng oanh kích miền Bắc, làm cho Tàu có cơ hội củng cố thêm thế lực tại B.V, khi thế lực của Tàu đã tương đương với Nga rồi. Lúc đó Mỹ mới hô hoán lên rằng : mình bị kiệt quệ quá nhiều bởi chiến tranh V.N. Phong trào phản chiến Mỹ lên ngút ngàn. Mỹ buộc Nga phải kiếm cách để cho Mỹ rút mau khỏi V.N.

Nhưng bây giờ thì muộn rồi. Nga không còn toàn quyền kiểm soát Bắc Việt nữa. Ngưng chiến lúc nào là Tàu sẽ đảo chính ở BV ngày đó. Thế là Mỹ có dịp khuyến cáo Nga rằng : Nga không thể giải quyết chiến tranh Việt Nam nổi nữa, muốn giải quyết chiến tranh V.N Mỹ phải nói chuyện thẳng với Tàu. Mỹ đã làm chuyện đó.

Nếu để cho Mỹ giải quyết với Tàu, thì Nga phải ra rìa, cánh thân Nga tại miền Bắc V.N bị làm thiệt ráo trọi. Thế là Nga lo cuống lên, lo mà không còn làm cách gì khác được, ngoài việc xuống nước với Mỹ, yêu cầu Mỹ phải bảo vệ quyền lợi của Nga tại miền Bắc, giữ giúp những cái đầu của các lãnh tụ thân Nga tại Bắc Việt. Thật là thảm.

Thảm hơn nữa, là Mỹ cứ tiếp tục chơi với Tàu để rồi rút quân từ từ khỏi Việt Nam, chẳng chịu chờ đợi đến lúc cuộc hội nghị ngã ngũ. Có nghĩa là Mỹ muốn « cục bộ hóa » chiến tranh VN. Cuộc chiến tranh đó chỉ còn lại là của người Việt. Với chiều hướng chiến tranh vô tận như vậy, rõ ràng là Nga không thể theo đuổi nổi, vì Nga ở quá xa Bắc Việt, mà Tàu thì ở sát nách.

Hòa bình không ngã ngũ, chiến tranh còn kéo dài ngày nào Tàu càng lấn Nga ở Bắc VN ngày đó. Cho tới một ngày nào đó Bắc Việt sẽ hoàn toàn đổi chủ. Tức là Á Châu này chỉ còn Mỹ Tàu mà thôi. Trại đúng với khẩu hiệu của Mỹ, người Á Châu giải quyết vấn đề Á Châu (Nhưng phải có Mỹ).

Cho đến giây phút này, thì Mỹ đã chính thức cùng với Tàu chuẩn bị cho một cuộc họp thượng đỉnh rồi. Nga cố dùng chiến tranh Việt Nam để làm cho cuộc gặp gỡ đó rắc rối cũng vô ích, thế nên Nga đành phải xuống nước, mời Nixon sau khi sang Trung Cộng, hãy đến thăm Nga.

(XEM TIẾP TRANG 56)

CẠC SĨ

Người kịch sĩ trong vở kịch đời

Đời sống thanh đạm giúp ta trực tiếp với thiên nhiên, trực tiếp với chân lý. Nhưng có điều đáng buồn là ở thời đại chúng ta những kẻ sống thanh đạm để trực tiếp với thiên nhiên, trực tiếp với chân lý (hay thiên lý cũng được) lại là những kẻ trên răng dưới để chẳng có tí mẹ chính quyền nào.

Ngược lại những kẻ có chính quyền, đam mê chính quyền. Quyết tâm củng cố chính quyền, chao ôi cuộc sống của chúng xa thiên nhiên làm sao, xa thiên lý làm sao, và cách chúng đi đến chân lý phức tạp thì theo đường vòng lượn lờ còn thường thường là chúng đi ngược hẳn chiều với chúng ta, tỉ như :

Chân lý đơn giản của chúng ta—chân lý nào cũng đơn giản—là trong cuộc chiến giữa hai miền Nam Bắc VN này làm cho gì ra có kẻ thắng với người bại, chỉ dân tộc Việt Nam nói chung lụn bại. Chân lý đơn giản của chúng ta là dân chúng hai miền kết hợp lại chửi cha lũ đế quốc đồ với lũ đế quốc trắng dương đóng vai những ngư ông thủ lợi. Nhưng lãnh tụ hai miền thì điều binh khiển tướng tiếp tục khơi sâu vết thương ở nhục làm bằng hoại cơ thể dân tộc. Đồng bào miền Bắc bị nạn lụt, miền Nam gửi tiền gửi gạo, giới lãnh đạo miền Bắc «yên hùng» tuyên bố không

thêm nhận, nhưng sau đó ra mặt lệnh cho các bộ đội của họ mỗi khi bốn tập đánh vào vùng nào thì ráng mà cướp về cho thật nhiều gạo để tiếp tế cho dân chúng miền Bắc. Điem giả dối, lừa manh, lừa lọc này quả thực lũ lãnh tụ Cộng Sản là số zách, các lãnh tụ quốc gia nhà ta kém hẳn một bậc ; cũng như về tham nhũng, thối nát trắng trợn lổa lồ thì nói quả đáng tội miền Bắc còn khuya mới qua mặt nổi miền Nam.

Một câu hỏi : Liệu chúng ta có thể lật ngược được thế cờ, nghĩa là thực hiện được thể hòa giải dân tộc, liên minh xi măng cốt sắt với các anh em Bách Việt cũ thành khối Đông Nam Á, khiến lũ đế quốc trắng, đế quốc đồ huộc lòng phải đến với chúng ta trong thế tương kính ?

Cạc tôi nghĩ rằng được, Niềm hy vọng phát khởi từ bài viết «Tôi bắn Chu Tử» do chính Lê Công Th. kể, người đã nhận nhiệm vụ nhưng ám sát hụt Chu Tử năm 1966.

Bài viết của Lê Công Th. Cạc tôi theo dõi từ đầu, nhưng thoát cũng chỉ tò mò mà đọc, ngoại giả hoàn cảnh chưa hội đủ điều kiện để lột tả sáng liên tưởng. Chợt hôm đó mở tờ Sóng Thần số 22, trang 4 (ngày 17-10-71), xem tập ảnh lạ. Đó là hình con vạc già đã bị trúng tên của một tay thợ săn nhưng vẫn cố gắng xoải cánh bay về tổ với đám

con đại, nó đã cất tiếng kêu gào thảm thiết trước sự ngỡ ngàng của lũ con. Dân chúng vùng này đã cố gắng bắc thang lên bắt vạc xuống cứu chữa ; hiện nay vết thương của mẹ vạc đã lành hẳn và tiếp tục kiếm mồi nuôi con.

Đời còn những chuyện như trên làm sao mà cấm chúng ta không lạc quan cho được ? Người kia khi giương cung bắn vạc, ấy là lúc ý chí quyết thắng lên ngôi. Mỗi tên phóng ra phát trúng đích xuyên ngang ức con vạc, ấy là lúc ý chí quyết thắng (hướng ngoại) được thỏa thuê dương dương tự đắc. Con vạc cất tiếng kêu thương mang theo mũi tên định mệnh xuyên ngang ức bay về với lũ con cất tiếng kêu gào thảm thiết (nào có khác gì hình ảnh MẸ VIỆT NAM trong bao năm qua) chờ phút lười hái tử thần tới gặt, thì cũng vào lúc đó con người hết động cơ hướng ngoại mà bắt đầu hướng nội với nỗi lòng trác ẩn. Nếu trước đây bị rung động bởi lòng hiếu thắng phù du mà giương cung bắn vạc, thì giờ đây trong tâm hồn con người lại bùng lên ánh hào quang bất diệt đẹp muôn thuở của lòng trác ẩn. Thế là bắc thang lên, trèo mền ôm vạc xuống như ôm một chiến hữu, mũi tên oan nghiệt bẻ gãy và gờ ra, vết thương được đắp thuốc băng bó.

Nói làm sao hết được niềm hân hoan của người dân vùng sau khi đã tận tình cứu chữa cho vạc mẹ ngày nay sáng sủa chiều chiều nhìn cảnh vạc mẹ xoè rộng và nhíp nhằng đi đi về về trong không trung tiếp tục kiếm mồi nuôi lũ vạc con thơ ấu. Mỗi cảm thông rộng lớn, không còn phân biệt giữa người và vật mà là giữa sinh vật với nhau trong một vũ trụ hòa hài.

Chính lòng xúc động về chuyện giữa vạc và người này mà tự nhiên trí Cạc tôi được mặc khải nhìn thấy khía cạnh bao dung hòa hài của bài «Tôi bắn Chu Tử» do diên danh thủ phạm Lê Công Th. kể lại đăng trên nhật báo của Chu Tử sau khi đã gặp cùng đám đạo với Chu Tử, tôi thấy thái độ của kẻ giết cũng như kẻ bị giết hụt đều thật là đạt đạo, thật là thiên. Cạc tôi bỗng cảm thấy thực con người ở một điểm nào đó và lại một điểm nào đó là một trò chơi nhỏ bé của một hoàn cảnh khắc nghiệt do 1 bàn tay của thượng hóa chi đa hy lộng»dàn cảnh. Màn kịch buồn xuống phong cảnh cất đi, ánh đèn tắt đi, người kịch sĩ trở lại với chính mình, con người muôn thuở.

Giả như ngày đó sau khi nhận bốn phát đạn Chu Tử chết, hoặc Chu Tử sau khi được cứu thoát hẳn học tìm cách trả thù chàng sát nhân bằng đủ mọi cách khắc nghiệt thì chắc chắn không có chuyện Lê Công Th. trực tiếp thuật truyện chàng bắn Chu Tử để cả hai cùng gián tiếp dạy chúng ta một bài học về vai hề của chúng ta đã chơi (hay đã phải) đóng trong mỗi màn kịch đời. Một lần nữa Cạc tôi xin nhắc nhủ hãy biết nhìn sâu vào lòng chúng ta mỗi khi vở kịch hạ màn để mà tự khám phá là chúng ta không thể không là người với lòng trác ẩn với khát vọng một nếp sống hòa hài trong vũ trụ.

Giờ thì chúng ta hãy nhìn một li dị điển hình khác của một người không chịu nổi khi vai kịch của mình sau khi màn kịch đã hạ ; bà Ngô Đình Nhu ? Vở bi kịch đã hạ màn từ ngày đầu tháng 11 năm 1963 mà bà vẫn giữ rịt vai trò của mình. Bà thoát lòng lộn nguyền rủa, bà ban học nói mĩa nhà Kennedy khi Kennedy bị ám sát, bà rêu rao sẽ viết lại hồi ký (viết bằng Pháp văn

cơ), nghĩa là vai kịch chưa tính kể lại lại vở kịch đã hạ màn. Tội nghiệp, bà còn cay cú với vai trò phù du trong vở kịch đời quá xá. Rõ ràng thái độ viết hồi ký của bà khác hẳn thái độ của Lê công Th. Trường hợp họ Lê là trường hợp của người đã hoàn toàn tỉnh mộng bình tĩnh kể lại giấc mộng. Trường hợp của người đã thoát khỏi luân hồi ngời kể lại 1 kiếp luân hồi, trường hợp bà Nhu bầu trời tâm linh còn nặng trĩu bão tố sấm, sét của âm mưu sân si, nghiệp chướng.

Rồi cô con gái yêu của bà mất vì một tai nạn xe hơi... Tất cả những khổ đau chồng chất đó đều ngấm chứa tác dụng muốn lay tỉnh bà khỏi vai trò một bi kịch đã hạ màn từ lâu rồi. từ ngót mười năm lận.

Báo chí gần đây lại một dịp nhắc đến tên bà nhưng chỉ đề loan báo một tin bất hạnh khác : bà bị mất trộm ở Rome.

Quân gian đã đập vỡ cửa kính vào lọt trong nhà ấm nhẹ đi một số đồ nữ trang của bà trị giá sơ sơ 32.000 Mỹ kim (khoảng 12 triệu bạc VN bi giờ.) Và nghe nói đã từ lâu bà tái giá với một chàng sinh viên trẻ người Anh nào đó, và chàng SV có thể là đào mỏ này đã giúp bà sắp hoàn tất xong tập hồi ký. Thế giới Tây phương bực thầy của bạo động họ chỉ hoan hỷ tiếp nhận những hồi ký của bậc thầy họ thời : hồi ký Churchill, hồi ký De Gaulle, hồi ký Krushchev, hồi ký Johnson... Hồi ký của bà tung ra giữa đám rừng sách vở Tây Phương chắc chắn cũng sẽ lạc lõng như chính bà vẫn ngỡ ngàng sống giữa rừng người Tây Phương đó. Bà hãy trông gương Hồ chí Minh. Già Hồ đã đẩy dân tộc này vào mê hồn trận để làm vật thí nghiệm cho một hỏa ngục gồm bom đạn đủ loại của đủ các nước Nga, Mỹ, Tàu, Tiệp Khắc. Với dân tộc này, tội Hồ đáng lừng chi đáng tử mà phanh thi, nhưng công Hồ với thế giới Cộng Sản quá đáng đức tượng vàng đặt trong điện Cẩm Linh. Ấy vậy mà khi Hồ chết có thăng quốc trưởng Cộng sản chó nào thêm đích thân đến phúng điếu đầu. Chính Hồ C Minh còn thể nói chi đến tập hồi ký của

bà Nhu. Tội nghiệp cho Bà, cơ người không chịu tỉnh mộng !

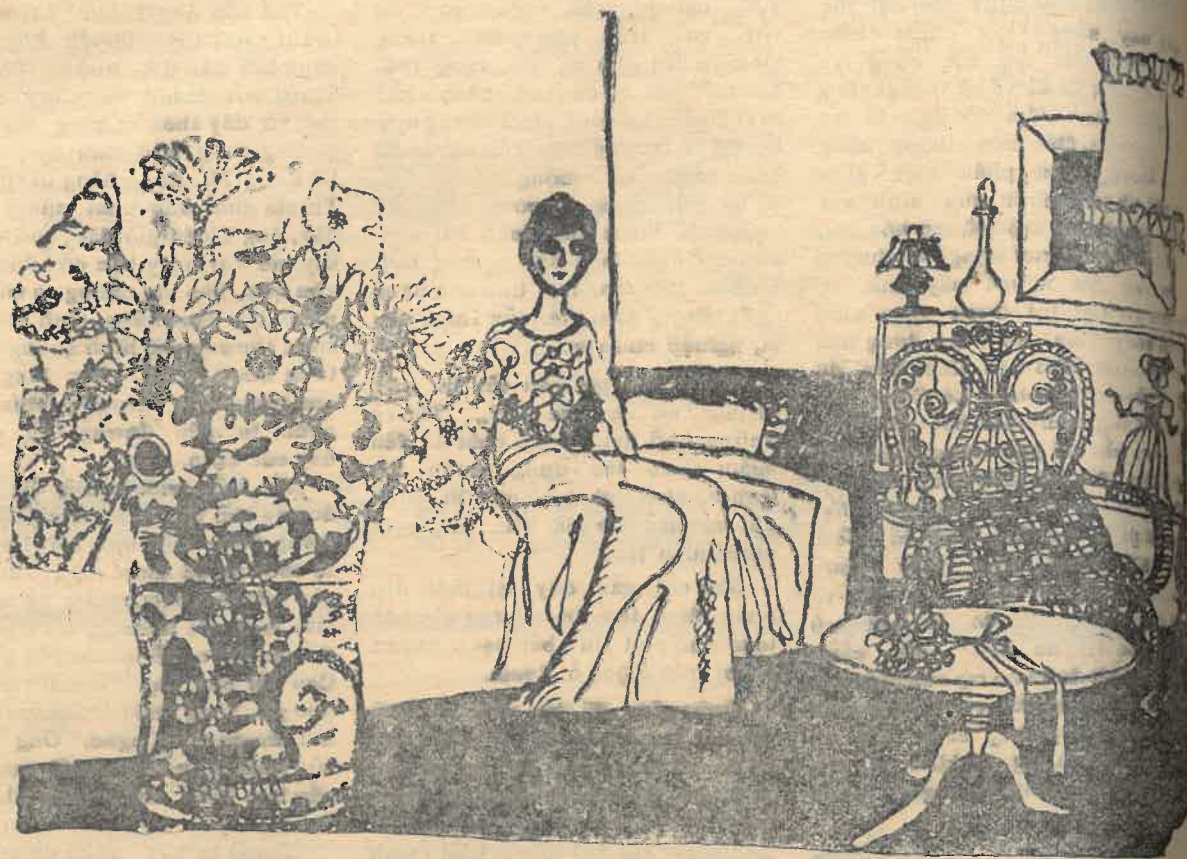
Thế còn ông Thiệu với chúng ta thì sao ? Câu chuyện hiện tình nóng hổi của đất nước ! Thì ông Thiệu với chúng ta cũng đương thủ vở đấy thôi. Chàng thiện xạ giương cung bắn con vạc, chàng Lê Công Th. hung hăng đi tìm Chu Tử xia cho bốn phát súng trước đây, ông Thiệu giờ đây còn đương say mê với ngày bầu cử độc diễn vừa qua, báo chí chúng ta mồm loa mép giải, dân chúng, sinh viên học sinh, thương phế binh xuống đường tương bưng. C.I.A chạy long sông sọc trong hậu trường chính trị, chúng ta đều đương thủ vở cả đấy các cụ ạ.

Nếu hiền triết ra biết là mình đương thủ vở, ấy là mình đã tỉnh mộng được một nửa rồi. Con vạc bị thương đã được dân chúng bẻ gãy mũi tên oan nghiệt và săn sóc cho lành vết thương, Lê Công Th. đã rất thiên, kể lại chuyện giết hụt Chu Tử cho Chu Tử nói riêng và đọc giả Sóng Thần trong toàn quốc nói chung cùng nghe. Ông Thiệu sửa soạn án xá cho 4.000 can nhân sắp ban hành nhiều biện pháp cớ mớ báo chí, Very good ! Very OK !

Chúng ta hãy nhân đà mà thừa thắng xông lên cố lay gọi ông Thiệu tỉnh khỏi vai kịch bạc bẽo mà ông còn đương đóng. Hãy cố, hãy cố giúp ông sau khi nhậm chức thành lập được một tân nội các tập hợp được viên mãn ý lực dân tộc để hành động cấp thiết cứu lấy quê hương. Sau ngày ông nhậm chức hãy thay đổi quốc ca đúng như Chu Tử đề nghị. Bài ca đầy máu lửa hãy gửi recommandé giả lại Lưu Hữu Phước ngoài nớ, thay vào bằng bài Chung khúc «Việt Nam ! Việt Nam !» (trong trường ca Mẹ Việt Nam) của Phạm Duy, hay bài «Việt Nam Minh Châu Trời Đông.» của Hùng Lân.

Ông Thiệu ! Ông Thiệu ! Lai tỉnh ! Lai tỉnh ! Chúng ta cùng giở một trang sử mới. Lẽ cố nhiên vẫn còn phải thủ vở (Còn sống tức là còn phải thủ vở) nhưng ít nhất chúng ta cũng thay được vở kịch khác không quá bi hài, phi lý, lổa lồ, bẻ rạc, vô liêm sỉ như vở kịch này

CẠC SĨ

Hôn nhân 30 năm nữa

TÊ ĐÊ (viết theo The Future Shock của Alvin Tofler)

Chỉ còn hơn 20 năm nữa thế kỷ 21 đã bắt đầu và tại những nước kỹ thuật tân tiến đời sống càng ngày càng thay đổi mau, gấp rút hơn, nhất là trong tình yêu. Vì thế hàng triệu đàn ông đàn bà bây giờ đã bắt đầu áp dụng một chiến thuật mới họ cho là hợp lý vẫn «tồn cổ» được: Thay vì lựa chọn, tìm kiếm một hình thức gia đình mới có vẻ «bữa bãi vô tổ chức», họ vẫn lấy nhau theo qui ước và cố làm cho đời sống hôn nhân chạy đều không trục trặc, và nếu lấy nhau rồi 2 người bạn đồng hành này mới thấy là họ có quá nhiều điểm khác biệt, không thể cùng nhìn về một hướng, thì họ cứ việc vui vẻ bình tĩnh chia tay nhau «đương ta ta cứ đi... tìm bạn đồng hành mới».

Vì giây liên lạc giữa người với người càng ngày càng trở nên loáng thoáng, phớt phớt nên con người lại càng điên cuồng đi tìm tình yêu, nhưng sự mong đợi tình yêu kéo dài trong thời gian cũng đã thay đổi. Những cuộc hôn nhân theo qui ước đã chứng tỏ nó thất bại trong việc khiến hai kẻ vợ chồng yêu nhau mãi mãi cho đến ngày trở về với Chúa theo lời thề bên bàn thánh khi đeo nhẫn cưới cho nhau. Vì thế ở thời đại mới này, hai vợ chồng cứ việc lấy nhau mà không

trông đợi ở tình yêu trăm năm, và mọi người cũng sẽ vui vẻ chấp nhận lối hôn nhân tạm thời này. Họ cũng biết rằng nếu hai vợ chồng khác nhau quá, họ có thể già từ nhau vui vẻ, không phiền toái, không ngạc nhiên, dễ dàng hơn cả ly dị ở thời đại bây giờ, và khi có dịp, họ lại lấy chồng lấy vợ nữa, cứ thế tiếp tục cho đến khi mới thôi.

Quý đạo hôn nhân

Với thể thức hôn nhân tạm thời càng ngày càng trở nên thông thường, chúng ta sẽ «định danh» một người không phải căn cứ vào tình trạng gia đình hiện tại mà định danh theo «nghề nghiệp» của họ. Quý đạo này được tạo thành bởi những người quyết định họ có trong những khúc quanh quan trọng của đời họ.

Đối với đa số thì chặng đường đầu tiên tới tuổi thanh xuân, khi con người bắt đầu được «hôn nhân thí nghiệm». Bây giờ các nam nữ sinh viên đại học Anh Mỹ đã bắt đầu sống như vợ chồng với nhau theo lối hôn nhân thí nghiệm này trong khoảng thời gian ấn định là từ 3 tới 18 tháng.

Trong quá khứ, áp lực của xã hội cùng việc thiếu tiền khiến nhiều người không thi hành được cuộc thí nghiệm này. Trong tương lai cả hai điều này sẽ biến mất và hôn nhân thí nghiệm sẽ là bước đầu cho «nghề» hôn nhân tạm thời, và chắc chắn sẽ có nhiều người theo.

Quãng đường quan trọng thứ hai của đời người trong tương lai sẽ xảy ra khi cuộc hôn nhân thí nghiệm kết thúc. Lúc bấy giờ các cặp vợ chồng có thể chọn đường lối hoặc chính thức hóa «nối quan hệ bình thường» của họ để cùng ở bên nhau bước vào giai đoạn sau, hoặc cũng chấm dứt cuộc thí nghiệm này và mỗi người lại đi tìm người cộng tác mới. Dù trong bất cứ trường hợp nào, họ có thể cũng quyết định có hoặc không có con, nuôi hay mua nhiều con nuôi, và hoặc tự tay giáo dục nuôi dưỡng chúng hoặc phân chia cho những người làm «nghề nghiệp» cha mẹ. Giai đoạn quan trọng thứ ba trong «nghề» hôn nhân sẽ tới khi trẻ con tới tuổi trưởng thành và rời gia đình. Thời gian hết còn «được làm cha mẹ» này đã khiến nhiều người buồn, nhất là đàn bà, cảm thấy mình không còn là «người» có duyên cớ chính đáng nữa khi những đứa con đã ra đi hết.

Nhất là trong tương lai, tuổi trẻ lại còn rời bỏ mái gia đình sớm hơn nữa, dù là để lập gia đình hay không, do đó chúng ta có thể tiên đoán rằng từ 35 tới 40 tuổi lại là một ngã rẽ cho nhiều cặp vợ chồng, và đa số bước tới, «hôn nhân lần thứ ba» vào giai đoạn này. Cuộc hôn nhân này sẽ mang lại một đời sống chung dài nhất không bị ngắt quãng trong cuộc đời của hai người tức là từ cuối thập niên ba mươi cho tới khi một trong 2 người chết. Sở dĩ có tình trạng «ổn định» như vậy vì cả hai người đều đã có kinh nghiệm, đã chín chắn và lấy nhau vào tuổi đó phải đã tìm thấy ở nhau những điểm hợp nhau nhất.

Đời sống gia đình còn phải đương đầu với một cuộc khủng hoảng thứ tư nữa, đó là lúc họ đến tuổi hưu trí. Họ sẽ có những thú tiêu khiển, những hoạt động, những thói quen hoàn toàn khác hẳn lúc còn làm việc, nên họ phải qua một giai đoạn chuyển tiếp thật là khó khăn: và có thể trong thời kỳ này 2 vợ chồng sẽ «giã từ» nhau để chọn một người bạn đường mới có những hoạt động, những thú vui hợp với mình hơn lúc về già.

Nhu cầu tự do

Trong một thế giới mà hôn nhân chỉ có tính cách tạm thời hơn là trường cửu, những sắp xếp trong gia đình đầy màu sắc khác biệt nhau và những kẻ đồng tình luyến ái được chấp nhận thì dĩ nhiên bộ mặt thế giới lúc đó sẽ hoàn toàn khác hẳn bây giờ. Trong thời hiện đại, dù là con trai hay con gái, ai cũng đều mong kiếm được người bạn đường chia sẻ cuộc đời với mình tới lúc mãn chiều xế bóng. Trong tương lai, tình trạng «độc thân» sẽ không còn bị thiên hạ bàn ra tán vào, sẽ không bị coi là một tội đối với xã hội, với tổ tông, và những cặp vợ chồng xung khác nhau sẽ không còn là

những tù nhân chung thân trong trại giam hôn nhân nữa. Nếu họ có con thì việc ly dị cũng chẳng khó khăn gì, miễn là đàn xấp được việc cung cấp tài chánh cho nó tới tuổi trưởng thành. Hôn nhân do đó sẽ trở thành «thời gian của những kẻ yêu nhau và còn muốn ở với nhau», khi thời gian này chấm dứt, họ toàn quyền tự do ra đi.

Với thứ tự do này, chúng ta sẽ thấy trong tương lai sẽ có những cặp yêu nhau» không đồng trang lứa tỳ nào. Ông già sẽ cưới những cô tuổi choai choai, và bà già sẽ «rước đèn» với các cậu thanh niên mới lớn. Người ta sẽ không để ý đến sự cách biệt tuổi tác, mà là tìm ở nhau những giá trị và những cái khoái ở đời có thể bỏ tức cho nhau.

Trẻ con được nuôi dưỡng trong khung cảnh xã hội «siêu kỹ nghệ hóa» đó sẽ trở thành một nhóm liên hệ với nhau giống như anh chị em họ gần hoặc anh em cùng cha khác mẹ bây giờ vì những cuộc hôn nhân tạm thời và tiếp diễn đều đều của bố hoặc mẹ chúng đã tạo nên tình trạng này. Chúng có thể dễ giúp đỡ nhau hơn trong lúc khó khăn vì còn dính líu tí ti máu mủ, nhưng lại đưa ra một vấn đề phức tạp khác là liệu chúng có được lấy nhau không khi mà có giây liên hệ máu mủ quá gần như vậy?

Giấy liên lạc giữa trẻ con và gia đình trong tương lai cũng sẽ thay đổi rất nhiều và bố mẹ cũng còn rất ít quyền lực và ảnh hưởng đối với con cái.

Với đời sống vội vã và thay đổi nhanh chóng này sẽ có hàng triệu người cả đàn ông lẫn đàn bà khiếp đảm, hoang mang không biết đối phó ra sao với lối sống mới như vậy nếu họ không sửa soạn tâm tư để tập quen dần với những thay đổi «đột sống mới» hiện tại và hình ảnh một xã hội «Siêu tự do» như trên sẽ không còn là một việc sừng sốt làm họ bất tỉnh nhân sự nữa.

Lời Dâng

André Gide viết về Tagore: «Tôi cảm thấy nhỏ bé trước Tagore như Tagore cảm thấy nhỏ bé trước Thượng Đế.»

Trước Noel, SÁNG TẠO sẽ phát hành LỜI DÂNG của R. Tagore, ĐỖ KHÁNH HOAN dịch, in mỹ thuật trên giấy croquis, bìa do họa sĩ HỒ THÀNH ĐỨC trình bày. Đã đọc TÂM TÌNH HIẾN DÂNG thì không thể không đọc thi tập này. Độc giả yêu thơ có thể gửi mua trước (giá 250 đồng) theo địa chỉ:

Ó. DOÃN QUỐC SỸ 338/60B Thành Thái, SG.5
Nhà xuất bản sẽ gửi bảo đảm đến địa chỉ độc giả trong thời gian sớm nhất.

Hồi hộp

Chưa bao giờ các ông Thẩm phán Tối Cao lại cho bà con hưởng những phút hồi hộp nghẹt thở như vậy. Các ông vô phòng nghị án vào hồi 12g 15 phút trưa ngày 19-10-71. Các ông ngoái cổ gọi với ra: «chiều nay 6 giờ Đại Hội Đồng tái nhóm. Em rán chờ!»

Sáu giờ chiều. Các ông vẫn ở trong phòng nghị án. Chín ông nghị đi nghị lại, nghị tới nghị lui, sáu giờ chiều vẫn chưa xong. Lại có lệnh ban ra: Em rán chờ! trưa mai tới coi kết quả!

Thiết hồi hộp quá sức. Bàn án càng được ngâm lâu càng chứng tỏ là nó quan trọng. Sao lại không? Các ông chỉ cần phân một tiếng là ông Thiệu và ông Hương, hoặc sẽ làm Tổng Thống phó Tổng Thống, hoặc sẽ bay! Một câu phán của các ông nó nặng nề như cả 1 khối vàng, và giá trị cũng tương đương như vậy. Lần được nó ra khỏi cửa miệng cũng là cả một chuyện vất vả rồi!

Điều khiến người ta thắc mắc nhất là trong thời gian nghị án đó, các ông Tối Cao làm những gì? À, chuyện này không thể biết được. Luật đã cấm các ông thẩm phán tiết lộ các điều bàn cãi trong phiên họp mật đó. May ra 10 năm sau, biên đã biến thành ruộng dâu, có ông thẩm phán hồi hưu nào vui miệng, vô tình nói ra thì may ra bà con mới biết được.

Bà con vẫn tiếp tục thắc mắc: vậy chờ trong thời gian nghị án đó các ông ở luôn trong phòng hay có đi đâu không? Theo thủ tục của các tòa án đại hình thì các cuộc nghị án phải không được ngắt quãng (sans deseurparer). Không biết Tòa Tối Cao có theo thủ tục đó không. Vậy các ông thẩm phán ngồi thảo luận với nhau suốt từ 12g trưa bữa trước, tới bốn giờ chiều bữa sau, trưa có về ăn cơm không? tối có về ngủ nhà không? Có ai tới thăm nuôi «tiếp tế» thức ăn cho các ông không? Đêm các ông ngủ hay là thức đề nghị án tiếp? Cả chín ông đều thức đề nghị án hay luân phiên nhau. 8 ông ngủ một ông thức nghị án một mình đề cho cuộc nghị án không ngắt quãng?

ÔNG ĐẠO CÂY

Thắc mắc sau cùng là: «Làm gì mà làm lâu thế?»

Cái đó chỉ có trời biết! Trong thời gian nghị án nếu có ai có hân hạnh gặp 9 ông chánh án, thì những người đó cũng có thể biết, giống như trời, ta gọi là thay mặt trời.

Có một điều là 9 ông thẩm phán đã thành công. Người ta vẫn tưởng rằng 9 vị sẽ họp phiên tòa 19-10 rất lẹ, nghe các phe tranh biện xong, rồi vị vô nghị án ba phút ra liền.

Bây giờ quý vị lại ngâm tằm mấy ngày. Vậy là đủ cho bà con khâm phục rồi. Phục rằng: «các ngài có nghị án thật!» Quý hóa quá!

Trăm phần trăm

Cuộc bỏ phiếu ngày 3-10 đã mang tới cho T.T Thiệu tỷ số đặc cử 94,36 phần trăm. Hoan hô thành công tháng mười. Ra đó nhà nước hát, vừa hát vừa cười.

So sánh với trình độ dân bản xứ thì tỷ số 94,36 phần trăm đã là cao lắm. Tuy nhiên ông Thiệu vẫn chưa cao bằng cụ Diệm. Tỷ số cao nhất mà cụ Diệm đã đạt tới là 98 phần trăm. Nhưng ta cứ yên tâm sẽ có lúc T.T Thiệu sẽ qua mặt cụ Diệm.

Bây giờ so sánh với nước ngoài.

Trước kia tỷ số đặc cử cao nhất là của bạo chúa đỏ Stalin. Năm 1950, cuộc bầu cử đã mang tới cho Stalin tất cả 31.452 phiếu

cử tri ở đơn vị Moscow. Nhưng ra khỏi thị trấn Moscow thì số phiếu của Stalin trượt xuống chỉ còn có 99,8 phần trăm thôi.

Hầu hết các cuộc bầu cử ở Nga đều là độc diễn. Các ứng cử viên cử năm nhè ngũ cũng có thừa số phiếu để thắng. Vậy mà cũng có những ứng cử viên rất nóng nảy, bồn chồn. Thí dụ như tiểu thuyết gia Leonid I. Sobolev, năm 1970 đã ứng cử dân biểu vào Sở Viết Tối Cao (gần giống quốc hội ta). Nhà văn Sobolev được 9,35 phần trăm số phiếu, mà vẫn chưa hài lòng. Ông ta tức giận tuyên bố: «Có 2 triệu 335 ngàn 692 cử tri ủng hộ tôi! Tốt! Nhưng tại sao lại có 4500 cử tri chống lại tôi? Tại sao?»

Nếu Sobolev ứng cử trễ một năm, ông ta đã học được mấy danh từ «phường đối lập gian manh, vô trách nhiệm...» để gán cho 4.500 cử tri đang ghét trên.

Ở Nga thì vậy. Ở một xứ Cộng Sản khác là Albanie, chủ tịch Hoxha đã đạt được tỷ số đặc cử kỷ lục vào tháng 6 năm 1962. Kỳ bầu cử đó, Hoxha đã đạt được tỷ số tín nhiệm là 99.9955 phần trăm. Tỷ số cử tri đi bầu cũng vĩ đại lắm trong số 889.882 cử tri xứ Albanie, chỉ có 7 người ngủ nhà quên đi bầu! Albanie là một xứ Cộng Sản nhỏ xíu ở bờ biển Địa Trung Hải đang nổi tiếng vì là nước Cộng Sản Âu Châu duy nhất, theo Mao chống Nga.

Kỷ lục của Hoxha đã bị đánh bại một cách thảm thương vào 4

tháng sau! Ngày 8 tháng 10 năm 1962 trong cuộc bỏ phiếu ở Bắc Hàn, chủ tịch Kim Nhật Thành đã đạt cử với tỷ số 100 phần 100! Chắc Kim Nhật Thành còn giữ kỷ lục đó lâu, trừ khi các máy tính của các Trung Tâm Thông Tin Tuyền Cự cộng tài quá, đến mức có vị T.T tương lai nào đó đặc cử trên 110 phần 100! Mà chuyện đó có thể xảy ra lắm! Ở vài Tỉnh nước ta thời cụ Diệm có khi số phiếu bầu đã nhiều hơn số cử tri kia!

Năm 1965 ở Ai Cập suýt nữa thì T.T Nasser phá kỷ lục của Kim Nhật Thành. Ông Nasser đã đặc cử với tỷ số là 99.9991 phần trăm số phiếu của cử tri đoàn gồm 65 người!

Tất cả các tỷ số ghi trên đây là sự thật, bản đạo không dám bịa dáo (sợ vi phạm điều 28 qui chế báo chí). Những con số đó là do kỹ giả Steve Harvey trưng ra trong số báo Los Angeles Times ngày 4-10 nghĩa là đúng một ngày sau khi ông Thiệu đặc cử ở VN!

Trong nhật báo Sóng Thần bản đạo đã dẫn chứng rằng tỷ số phiếu bầu cao không chứng tỏ uy tín và tài năng của người đặc cử. Ở Mỹ, vị tổng thống đặc cử với số phiếu cao nhất là Johnson (61,10/o) lại là vị Tổng Thống bị chửi nhiều nhất, đến nỗi phải khờ mà rút lui, không ra ứng cử nữa (đáng khen ở chỗ ông Johnson có vẻ còn liêm sỉ đề rút lui). Còn vị tổng thống vĩ đại của dân Mỹ là Abraham Lincoln thì lại đặc cử với số phiếu hạng bét là 39,90/o! Vậy mà Lincoln vẫn được coi là vĩ nhân của thế giới!

Một điều tỷ lệ thuận với số phiếu tín nhiệm là mức độ độc tài. Xem các con số bên trên thì Hoxha ở Albanie độc tài hơn Nasser ở Ai Cập, và Kim Nhật Thành ở Bắc Hàn độc tài hơn Hoxha. Xứ Cộng Sản bao giờ cũng độc tài, cái đó là cái chắc, và càng độc tài, thì tỷ số đặc cử càng cao, ở Bắc Hàn đến bà má của Kim là bà cụ Kim Kang Ban, Sok cũng được cả nước suy tôn là «Mẹ dân tộc!». xem thế thì đủ biết chế độ Bắc Hàn ra sao!

Ở nước ta là nước dân chủ tự do, có Mỹ làm chứng, tất nhiên không có vụ độc tài được. Vậy tỷ số đặc cử tỷ lệ thuận với cái chi?

Đối với nhà báo thì có một vài con số có ý nghĩa: Năm 1967, ông

Thiệu đặc cử với số phiếu 34.8 phần trăm, báo bị tịch thu lại rồi, vì chưa có quy chế báo chí. Năm 1971, ông Thiệu đặc cử với tỷ số 94,36 phần trăm rồi, kỷ lục về tịch thu báo là 14 tờ một ngày (ngày 18-10) (và có qui chế báo chí)

Nghệ thuật săn vợ

Số Đời tuần này có chủ đề là nghệ thuật săn chồng. Bản Đạo làm chuyện ngược đời là bàn về nghệ thuật săn vợ.

Số là người ta thường ví các ông Phó Tổng Thống với các bà vợ, ta theo tiếng Mỹ mà gọi là vợ Veep.

Mà săn thứ vợ đó mới thiệt khó! Ví dụ năm 1967 ông Thiệu đã chọn ông Trình Quốc Khánh làm Veep. Sau, ông Thiệu lại bỏ ông Khánh, móc nối với ông Kỳ. Kết quả là bây giờ, năm 1971, cả ông Veep Kỳ lẫn ông Veep Khánh liền kết nhau chống ông Thiệu. Mà ông Thiệu lại đi tìm Veep mới là Trần Văn Hương với Trần Thiện Khiêm. Không biết tới năm 1975 thì thái độ của ông Hương và ông Khiêm với ông Thiệu sẽ ra sao!

Ta chọn Veep khó mà Mỹ chọn Veep cũng khó, năm 1968 ông Nixon mời ông Agnew làm Veep. Ba năm nay Agnew đóng vai nâng bi sửa túi rất tài, khi báo chí, các đài TV đưa nhau lại chửi Nixon thì Agnew lờn tiếng đã kích báo chí và đài phát thanh, phát hình. Bỗng dưng Agnew đưa đầu ra chịu hứng hết các búa diu của dư luận thế mạng cho Nixon. Chuyện đó chẳng khác chi chuyện Việt Nam, năm 1967 ông Kỳ và ông Loan chương mặt ra đương đầu với các cuộc xuống đường của Phật giáo, đàn áp thẳng tay, còn ông Thiệu cứ ung dung ngồi phía sau. Kết quả là bây giờ ông Kỳ cố quay ra đối lập với ông Thiệu, cho mưu sĩ tới móc nối nhà chùa, nhà chùa không cho nối. Nhà chùa còn chê ông Kỳ «hồi chánh» quá trễ.

Tình nghĩa tao kang bao giờ cũng đáng quý. Nhưng chuyện tham phụ phụ bản không phải là chuyện lạ.

Vì vậy các ông Tổng Thống mới thay đổi Veep (do chữ Vi Pi, viết tắt Vice President). Năm nay đang có tin đồn Nixon sẽ thay Veep vào kỳ bầu cử tới. Hai người được coi là có thể lọt vào mắt xanh của Nixon,

một là Robert, Cole lãnh tụ đảng Cộng Hòa ở Quốc Hội Mỹ, người thứ hai, sáng hơn nữa là John Conally, tổng trưởng ngân khố. Ta hy vọng sẽ thấy Mỹ bị Việt hóa, năm 1972, ông Veep Agnew sẽ ra tranh cử với ông Nixon, rồi sẽ rút cho Nixon độc cử!

Theo ý kiến lý thuyết gia Lý đại Nguyên thì để tránh tình trạng ly dị giữa ông Chánh với ông Phó, và hợp thức hóa các vụ ly: đợc gia đình, ta nên theo lối bầu cử ở Mỹ hồi 1798. Khi đó Mỹ bầu Tổng Thống và Phó Tổng Thống đơn danh và chung một lần. Anh nào nhiều phiếu (Washington) thì đặc cử, anh ít phiếu (John Adam) làm phó. Như vậy 2 ông chánh phó vừa tranh nhau từng phiếu gát gao, xong lại hợp tác với nhau, rồi 4 năm sau lại tha hồ chửi nhau để tranh cử, bầu xong thì lại hợp tác.

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM

NAM KÝ

(Của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt)

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại của người giồng họ. Cũng được kể nghiệp phát triển tại các quốc gia cư trú Quốc ngoại.

— Dược liệu Xứ Sở (VN). Dồi dào khí lực «nguyên khí tạo hóa vũ trụ», khí thiêng Sóng Núi (VN). Dược liệu sơn hà bảo vệ tiềm lực, gốc tính, Quê Hương Dân Tộc. Linh diệu phi thường.

— «Bí Pháp» gia truyền đặc biệt của giồng họ Nguyễn Quang ở BV.

— Dụng diệu khoa học, ẤM DƯƠNG LÝ, đồng phương linh động giữa: Vũ Trụ — Nhân Sinh (của Y giới VN phục vụ Nhân Sinh) (Vũ Trụ, Nhân Sinh, Gia Đình, Tổ Quốc, Nhân Loại)

Nổi danh tại Nội Quốc năm 1965 (KS 1.387)

Tiêu trừ tận gốc mọi căn bệnh đau răng. Bồi sinh lực răng. Già chưa rụng răng. (Coi toa rõ)

THUỐC HAY GIÁ RẺ: Phục vụ Quê Hương (VN), Phục hưng linh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC: NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. Quẹo (cua) Hậu Giang Rạch Cát, Ngã Năm, Mũi Tàu Phú Lâm Cholon. Thuốc Cao 50% Nước 35% sắp lên...

KÝ SỰ

của
TIỂU BA

Đến Huế, miền đất có sông An Cựu nặng đục mưa trong mà quên cái đệ nhất thú là ngủ đò thì du khách vẫn còn chưa biết gì về Huế.

Tỉ như Saigon có Ngã Ba, Ngã Năm, Chợ Khánh, Chợ Tình, Huế cũng có năm ba nơi tha hồ du khách mây mưa cho thỏa chí. Nhưng nếu du khách chỉ «đi» trên bộ như sang Cửa Ngang hoặc lên Cầu Kho Rền để làm cái thú rất người «nhất dạ đế vương» nơi cổ đô thì quá yếu.

Du khách phải «đi» bằng bènh trên sông nước lỏ xô giữa giòng sông Hương mới đạt đến mức khoái cảm 91, 51, được. Nằm trong con đò, lắc lư theo nhịp con nước vỗ vào mạn thuyền lúc đó mới biết có làm sao bao khách tỉnh lang đã mê mệt xứ Huế; Không nở dứt áo ra đi.

Làm văn nghệ

Xin tất cả những nhà thơ nhà văn đừng vội nghĩ ba cái chữ «mãn văn nghệ» là lúc thì hừng ao ạt vẽ dăm bài thơ, viết dăm ba câu truyện. Làm văn nghệ đây chỉ là 1 tiếng lóng nghe cho ra vẻ, kỳ thật nó chỉ có nghĩa vốn vẹn là «ấy một cái».

Ba cái chữ «làm văn nghệ» không phải do người viết sáng chế cho đẹp, nhưng đó chính là tiếng chuyên môn do những o con gái làm ăn trên đò Huế xài từ lâu lắm rồi. «Làm văn nghệ», nghe cũng tình tứ lắm đấy chứ. Nếu du khách là một người từ Saigon đến, nghe o gái Huế đứng đợi dưới hàng cây đoát bên bờ sông Huỳnh Thúc Kháng hỏi nhẹ «anh đi đò không? Làm văn nghệ rồi về» thì cố nhớ cho đó là một câu mời mọc khéo léo đấy?

Bước chân xuống đò

Bờ sông Gia Hội tập trung cả hàng trăm chiếc đò. Bề ngoài những chiếc đò trông thật tối tăm, tối tăm làm du khách có thể ngần ngại. Không biết ở trong đó có tiện nghi, mát mẻ như trong nhà chị Khánh An Nhơn hay khách sạn Ma Hai Tân ở Sài Gòn không? Có dơ bẩn không? Chật chội như vậy «hành hiệp» sợ say sóng thì mất vui.

Ngủ đò đêm trung thu trên sông Hương

Du khách nên bình tĩnh đừng bấn loạn vậy coi kỳ lắm. Ngủ đò còn sướng gấp triệu lần giam mình trong gian phòng 4 bức tường vuông vức nóng như trong phòng tắm hơi của các nhà chị em ở Saigon.

Trông bề ngoài có vẻ hiền lành quá cũng đừng nên ngần ngại, gần một chầm phần chầm đò bến Gia Hội đều sống bằng nghề «làm văn nghệ» nên du khách cứ tự tiện như người trong nhà.

Vào trong đò mới thấy, rộng rãi khoáng mát kể số gì. Mái làm bằng cói, lạt buộc thềm mỹ chắt chắt nếu có trận mưa bão thật lớn như bão Lucy cũng không làm cho con đò bé bỏng đó bứt tung mái.

Chắc chắn, êm ả, mát mẻ, đó là đặc tính đáng yêu của những con đò xứ Huế. Khách có thể «làm văn nghệ» thoải mái trong đó như trong phòng có máy điều hòa không khí. Gió mát trên sông Hương sẽ làm cho cuộc tình chốc lát thong khoái hơn trong những căn phòng nhếch nhếch mồ hôi của bất cứ phòng ngủ nào hai bên đường.

«Làm văn nghệ» bao nhiêu?

Theo thời buổi kiếm ước song hành này để chống lại ông Tổng Ngọc, chị em văn nghệ cũng đòi giá lên chút đỉnh để đi đúng thời trang. Tuy nhiều giá hàng họ không cao lắm khiến cho du khách cảm thấy đau đớn.

Mỗi loại khách có một loại giá dành riêng. Nếu là khách xứ Huế, hoặc đã quen với sinh hoạt đò đêm ở nơi này thì giá nhứt định từ 300 đến 500 mỗi một lần «làm văn nghệ».

Khách lạ, chưa lần nào đi sinh hoạt thì khác. Các cụ cai gà chém phải biết. Khách có hỏi giá cả ra làm sao, cụ chủ đò xòe cả mười ngón tay ra làm dấu. Nếu thấy khách ngúc ngắc sắp sửa ngoe nguẩy bỏ đi thì những ngón tay lại được dịp thu dấu vào độ hai ba ngón. Nếu khách tỏ vẻ lạnh nghề một chút thì cụ chủ sẽ xòe xòe cất luôn một bàn tay và lần này cũng là lần chốt cụ không nhượng bộ nữa.

Đó là giá của một lần «làm văn nghệ» còn giá ngủ tại đò sau khi làm văn nghệ suốt đêm thì tiền thuê đò phải trả từ 500 đến 700 đồng. Nếu lại còn lưu con gái dưới thuyền để tiếp tục «sáng tác» qua đêm thì phải tốn từ 2 đến ba thiên.

Sở với sinh hoạt bạn hàng Saigon, hàng họ như vậy cũng phải chần chờ! Chỉ có khách lạ chưa quen mới dễ bị bịp, du dương một đêm có thể mất dăm bảy ngàn là thường.

Hàng họ thế nào?

Trên thế giới từ Hoa Kỳ, Pháp, đến Nhật, Đài Loan, họ hàng đều mắc mớ. Giá từ 8.000 đến 10.000 Yeo mới kiếm ra được một «ghế» ra hồn. Khu Peitou của Đài Loan, sinh hoạt tự do dưới sự quản trị của chính quyền cũng phải thầu đến 400 Đại Tệ (NT) mỗi một phùa vì hàng họ «de luxe».

Nhưng những kẻ đã bao năm từng lê gót nơi quê người đều cho rằng không đâu bằng V.N, vừa rẻ lại vừa tốt. Điều đó thật chí lý. Nhưng Saigon ăn chơi vùng vít nên có o nào thơm đều đổ dồn về Saigon mà ăn hết trời nên ở Huế khó kiếm được o nào tinh xán, đúng tiêu chuẩn. Chỉ có một loại sần sần như nhau, dưới mức trung bình một chút.

Ở mà thôi, khách đang từ thì xa gì chuyện đó. Miễn khi đang lúc du dương cô nàng đứng đó đối như em gái Saigon đỡ bảo ra đọc hay vừa làm văn nghệ vừa hát cải lương, hò mái nhì là được rồi.

Đò tốt ở Huế hiếm lắm. Thằng đôi lúc du khách muốn «đi trên bộ» thì ráng tốn hai trăm bạc đi xích lô cho họ đập lên đến Cầu Kho Rền hay qua bên cầu Ngang trong thành nội họa may. Đi đò tìm ra một o lơ cỡ nhưng không hút cầm lệ phì phèo hoặc búi tóc củ hành là cũng khá lắm rồi.

Thời thì «tối lửa tắt đèn» mèo nào như miu nấy cho được việc.

Mà được việc thật, nhiều o con gái, hàng họ khi bóc ra như một trái cam trông có đến nỗi gì. Khách đi đò thường cũng thuộc loại dễ tính, hơn nữa khi con heo lòng bồi sóng thì có trời cao mới nổi. Thời thì «cùng liều nhắm mắt đưa chân».

Gió mát trăng thanh

Giao kèo bằng tay giữa cụ chủ đò với khách xong xuôi, khách có thể lững lờ xuống đò.

Cụ chủ dọn phòng, trải nệm, rửa khăn, cung cấp cho khách đầy đủ nệm gối với một khay trà. Trông đủ con mắt. Khách ngồi trước mũi thuyền có thể nhâm nhi vài ly trà ngắm trăng vắng vác trên cao vừa nghe mái chèo khua nhịp từ từ trôi ra giữa dòng sông.

Trước kia, thời ông Diệm, các con đò được quyền chèo suốt lên trên khúc sông Cầu Linh Mụ, khách có thể lên bờ ngắm trăng chờ giờ «làm văn nghệ». Nhưng nay, tất cả các con đò đều bị giới hạn đi lại nên khách chỉ có thể được đưa ra khúc sông ngã ba giữa bên Hoa Việt, Tọa Khâm và Cầu Hiền, rồi cụ chủ phải chống đò lại tại đó.

Khi đó nằm nệm giữa giòng, cụ chủ mới cất cao

giọng ơi ới kêu tên một đò «Kho chứa» đem hàng họ đến. Năm phút sau, hàng họ lên đò, khách có quyền xem qua mặt hàng, nắn mún hàng coi có được không rồi mới giữ hàng lại. Nếu hàng quá yếu, thiếu tiêu chuẩn khách có thể từ chối, hàng họ sẽ được dời đi ngay, thay thế vào một món hàng khác bắt mắt hơn.

Thường thì phút chọn lựa này qua rất mau vì khách cũng không muốn mất thì giờ. «eng ơi eng đóng cửa gài then tắt đèn đi ngủ», Thế là cửa đò khép lại, trăng sáng lọt qua song, hai kẻ đang từ «làm văn nghệ». Con đò bập bênh vui mỗi gối, thì lên cũng còn đây thì cứ việc, «om» cô nương vẫn ngượng lại suốt đêm.

Nước sông mùa trăng ảm, khách khi xong chuyện có thể nhảy tót xuống dòng nước trong veo đó, hoàn toàn Adam 100% không sợ con mắt ai dòm ngó để tắm lửa kỳ cọ. Khúc sông này nước cạn khách có thể ngâm mình trong dòng nước ngắm trăng. Ồ! còn hơn chân vịn tắm trong phòng tắm chật chội dưới vòi hoa sen ri ri nước.

Tắm xong khách biên đình có thể thông thả kuôa thuyền ngồi trước mũi thuyền uống trà thưởng trăng. Tưởng tượng mà xem, có khác gì đang thiên đình!

Khách có cao hứng, lại nhiều xu rồn rằng thì có thể nói cụ chủ đò kêu một cô gái biết hò mái nhì, ngâm sa mạc sang ngồi hò Huế cho nghe. Cái món này coi vậy mà đắt, mỗi lần hò Huế rình rang cũng có cô đòi đến 2000 đồng.

Nhưng nếu như vậy thì mới coi là đã đủ các. Kiểu ầu chơi trên giòng nước. Nhiều cái trò này khách mất đi một cái thú thanh cao.

Nếu trăng đẹp, khách cao hứng có thể ngâm thơ Trên đò bằng bènh, dưới ánh trăng trong mà ngâm một vài câu Đường thi thì tuyệt thú.

Nhất dạ đế vương

Khách có thể tạm vì mình đã được hưởng cái thú của bất cứ vương tướng nào trước đây đã hưởng. Khi cổ đò còn là đất của Vua Chúa nhà Nguyễn thì Vua cũng đến hưởng một cái thú tương tự là cùng.

Đầu cho trước đây các vị Vua xứ Huế sang hơn vì ngự ở Thuyền Rồng, có đoàn ca nhi mùa hát thì cái màn làm văn nghệ cũng chỉ đến thế. nào có khác chi.

Hơn thế, khách biên đình ngày nay nếu lại là con sâu rượu. Ưa nhậu nhẹt thì còn được hưởng đầy đủ gấp bội. Không có sơn hào hải vị, rượu ngon để túy lúy nhưng lúc nào cũng có sẵn sàng, cụ Mâm (tên một người đàn bà chèo thuyền nan bán thức ăn trên sông) cung cấp đầy đủ hột vịt lộn, bún bò Huế, la de, hành ngâm dấm v.v., suốt đêm trên sông.

Ngàn ấy thứ làm cho khách quên cảnh đời bụi bặm, bon chen, dứt được phiền não. Cũng đang đồng tiền bắt gạo đấy chứ? Du khách sắp lên đường ra Huế đã sẵn sàng cho một màn văn nghệ chưa? Đệ nhất thú trên đời đó quý vị.

(TIỂU BA)

PHONG SỰ VUI

Cuộc xuống đường săn chồng

● SÔNG MÃ

Kiểm cho ra một tấm chồng? Đó là một vấn đề nan giải bậc nhất đối với đàn bà con gái bây giờ. Nan giải thì nan giải, các bà các cô cũng đã hiểu rõ luật cạnh tranh để sinh tồn nên hầu hết các bà các cô thuộc hội « chồng mông mà gào » hăm hở lên đường tham dự vào một cuộc săn chồng vĩ đại.

« Săn chồng » chữ nghĩa gì kỳ cục vậy?

Săn được một ông chồng trong cái buổi trai thiếu gái thừa này đâu có dễ, cũng mất công phu và kiên nhẫn kém gì vào rừng săn thú.

Đàn ông : nhu yếu phẩm khan hiếm

Ông Tây nói « moi sans toi, com-mela terre sans lumière (em thiếu anh thì như trái đất thiếu ánh sáng) ». Câu đó của Tây nhưng dù Tây hay Ta thì cũng đúng tuốt. Một điều hồ miền Quảng Trị hồ rằng :

Gái thiếu trai thì thậm khổ, trai thiếu gái cũng thậm khổ. Trời sinh voi thì sinh cỏ. Trời sinh o thì sinh tu. Đến tuổi đôi tình mà trai thiếu gái, gái thiếu trai thì đó là 1 điều đại bất hạnh. Nhưng ác thay, ông trời khiến nên cái sự bất hạnh đó mấy nam nay lại xảy ra đều đều.

Bao nhiêu đàn ông con trai bị vét cạn đề... « gả » cho chiến tranh nên mỗi khi tiền tuyến tăng quân, kêu lính thì hậu phương phụ nữ lâm vào cuộc khủng hoảng lớn. Đàn bà con gái bỗng dưng phải sống trong cảnh « sa mạc hoang vu » rất thảm hại.

Đàn ông bỗng chốc trở thành 1 món hàng đắt giá. Thế cho nên, đàn ông cũng được xem là một nhu yếu phẩm không có không được nhưng loại hàng này càng ngày càng hao hụt. Dù nhập cảng thêm đồ Mỹ, số cung vẫn không đủ số cầu.

Mỗi ngày nếu bạn đọc chịu khó đọc tin nơi mục « Xe Cẩn Chó » thì sẽ thấy báo đăng âm ỉ những loại tin liên quan đến « vô, chụp, giết hoặc mượn tạm đức ông chồng giữa các cô các bà với nhau.

Cô Nguyễn thị Ít Xi một phụ nữ 28t, làm ngân hàng ; có chút nhan sắc đã than phiền : loạn quá. Họ cạnh tranh nhau dữ dội. Mình xềnh tay là bị vô tút suýt. Tuần trước bắt bớ với 1 ông chuẩn ủy chỉ bạn có mấy giờ, không đến nơi hẹn là tuần sau đi phép đã thấy anh ta đi với một nàng khác. Tức mình

Đại khái đó là một trong những lời than thở thật thà đến tận nghiệp của giới đàn bà con gái hai lần hăm (hăm đi hăm lại).

Sau này, các sư đoàn phụ nữ có kinh nghiệm thì bảo cho nhau biết khi bắt gặp loại nhu yếu phẩm loại này thì phải vận dụng mọi kỹ thuật vô ngay lấy một miếng Cẩn thận hơn nên tìm một loại « khóa an toàn » kiểu nào chắc chắn nhất cột hai chân hàng hóa vào thì mới yên tâm được.

Hội sốt ruột xuống đường

Muốn tranh đấu tìm loại nhu yếu phẩm khan hiếm các bà các cô phải xuống đường. Còn theo lối kín cổng cao tường chờ đợi một đấng trượng phu đủ kích thước đến hỏi han xin cưới là « đề một đề » rồi. Đến 94.36% cô ngồi chờ đợi đều lâm vào tình trạng « tối nằm không ».

Đề khỏi chìm vào trong đám đông, các bà các cô khi xuống phố đã phải chuẩn bị rất kỹ càng. Nào nước hoa Intimate, phấn Max Factor, Revlon, áo dài raglan màu sắc bắt mắt v.v... Tất cả những đồ lĩnh kinh được mang lên trên mặt trên người và sau khi ngắm nghía cả chục lần trước tấm gương cô bị hải long với chính mình,

các bà các cô mới bắt đầu xuống đường đi lang thang với một vài cô bạn, kiếm một vài quán nước hạng luxe để ngồi.

Thường thì đàn đàn ông rồi rảnh là cà ngoài phố cũng nhiều và nếu một cô một bà nào « quốc sắc thiên hương » đi qua thì họ theo sát nút ngay.

Cuộc săn đuổi ráo riết của đàn bà con gái tạo ra một bề mặt huyền ảo trên đường phố. Nhưng như phần lớn phụ nữ Việt, những bà, cô trong « hội sốt ruột » tuy vội và ganh đua ráo riết vẫn giữ bản chất phái yếu cứ đợi cho Nam nhi làm cái màn « ngổ lời ong bướm trước ». Cho nên rút cuộc có nhiều phụ nữ xuống đường đến mòn giày vẫn không chiều hồi được một đấng trượng phu nào cả.

Đạo quân « chị em ta » thất nghiệp cạnh tranh

Giữa cái thời cạnh tranh vất vả như thế, cô nào vợ được một đấng yêng hùng trên diềm sổ trang bình nghĩa là biết làm ăn, biết yêu vợ thương con là phước lớn. Còn không, thì một người nào đó tìm tạm cũng được.

Khổ nhất là những cô, những bà trên dưới 30, ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ thấy « cô vẫn hoàn cô » thì buồn lắm. Người xưa nói :

Gái có chồng như gong đeo cổ Gái không chồng như phấn gỗ long danh.

Đàn bà con gái lâm vào cảnh « phấn long danh » lại chiếm đa số. Theo một thống kê không mấy chính xác số phụ nữ từ 22 đến 25 tuổi thuộc (phần) gỗ long danh » đến 60%, và từ 25 đến 39 tuổi, tỉ lệ lên đến 45%.

Như thế ở cái tuổi hăm lúi hăm tới đó số các bà các cô « ở vậy » đã lạm phát phi mã.

Thành phần các bà các cô « ở vậy » quá lớn khiến cho dân số VN tăng chậm. Các nước khác trên thế giới, nhiều nước bé bằng lỗ mũi cũng có thể có hàng trăm triệu dân, trong khi đó ở VN dân 15 năm trước riêng miền Nam có 14 triệu nay mới tăng thêm độ 3 triệu rưỡi người.

Đây là không tính tới số gần 300.000 chị em ta bấy lâu chia xẻ

gối chăn tạm với những ông chồng hồ thuộc hệ phái GI Mỹ, nay Mỹ sắp rút khỏi VN đang ở trong tình trạng lẩn tránh thất nghiệp.

Nếu đầu năm 72, số quân Mỹ còn lại rút hết chỉ để lại độ 50.000 quân theo ước tính thì đạo quân thất nghiệp « ái tình lẽ » này mới tạo thành luồng sóng khiếp đảm. Họ quen màn tình nay bắt đầu đòi thì chết với họ.

Số này sẽ gia nhập vào cuộc đua « săn chồng » và với đòn ngón săn có họ có thể vô được rất nhiều con mồi mập, thơm trong khi thành phần các bà các cô thuộc « hội sốt ruột » nhưng còn trong trắng, ít kinh nghiệm có thể bị nốc ao để dành ngay trong vòng đầu.

Tuy nhiên, đây không phải là một trở ngại không thể vượt qua vì phần lớn các ông cũng biết chọn mặt gửi vàng lắm chứ không dám húc vào các mưng « thuộc địa cũ » của GI vì nơi nào có bước chân người không lỗ thì nơi đó đã rã rời tan tác hết rồi.

Giữa đám ba quân

« Trai khôn tìm vợ chợ đông Gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân ».

Ca dao của các cụ xưa nói đúng phong phóc. Trong cái thời buổi đánh nhau tùm lùm này, đàn ông con trai phần lớn vào đảng kaki, nếu các cô các bà thuộc môn phái phấn gỗ long danh » mà chỉ tìm chồng bằng cách rước đèn giữa phố thì khó kiếm ra một vị trượng phu đáng hoàng lắm. Chỉ bằng tìm ngay một đấng phu quân trong đảng Kaki là tốt nhất.

Theo lời một văn sĩ phái nữ nổi tiếng bạo miệng bạo văn thì trong số đàn bà con gái tìm « nhu yếu phẩm » « Xi vin thì đến 90 bà chọn nhầm tôm ướp cá thối. Thời này người nào được lưu lại hậu phương thì hoặc là có một bộ phổi đúng tiêu chuẩn có nghĩa là bộ phổi nám lung tung, hoặc đôi mắt trên 8 đi ốp, hoặc tệ hơn thiếu luôn một bàn tay, mắt luôn một cái chân.

Đem thứ nhu yếu phẩm đó về nhà coi chừng tạo họa nọ. Chính vì thế theo lẽ phải và hợp thời trang nhất là cứ săn chồng bằng

cách bắt bớ với những đảng viên Kaki. Bảo đảm sức khỏe đầy đủ phục vụ lâu dài.

Hầu hết các đảng viên Kaki vào lính nếu chưa có người yêu thì đang thích có người yêu và dưới con mắt đã được cho vào lò luyện theo một khuôn, họ không thích chọn lựa nhiều, tinh thần kỷ luật của họ cao, dễ dạy bảo lắm !

Có lẽ đây là vấn đề hợp lý vì thế đỡ bất cứ tờ báo nào có mục « tìm bạn bốn phương » người ta sẽ dễ dàng tìm ra được những mẫu quảng cáo như « Thủy, Hằng, 2 nữ sinh tuổi vừa tròn trăng (trăng 26?) yêu nhạc Từ Công Phụng, thích Chế Linh, có nét buồn đông phương, tâm sự hơn tuổi nhưng bay bướm, muốn làm quen với các anh, trong giới không quân, giàu nghèo không thành vấn đề nhưng cần nhất phải là linh bay, cao trên 1m60.

Năm thê bảy thiếp

Thời Cộng Hòa Đế Nhất, Bà cổ vấn Nhu đòi cho được luật gia đình, một vợ 1 chồng để lấy lại thể giá cho đàn bà. Ừ thì một vợ 1 chồng.

Chẳng bao lâu trai thiếu gái thừa người ta lại thấy cái luật đó có lẽ mất nhân cách, nên dù hiện nay luật vẫn phán : một vợ một chồng, nhiều ông vẫn phải gồng mình yêu thêm một lúc hai ba bà.

Đó đâu phải lỗi của ông, ông thường tự nhủ như thế. Có lỗi là lỗi ở ông Trời, xuống tí nữa là lỗi ông Mặc Tử vì suốt ngày cứ đòi « Rộng yêu mọi người ». (Kiếm Ái) Thê thiếp càng đông chừng nào thì càng giúp cho nhà nước thanh toán được nạn « thất nghiệp ái tình » nhanh chừng ấy. Công của ông là đó.

Nhiều người có tính cả tếu, tiên đoán viễn tượng 10 năm tới, thay vì cậu đi cưới cô, cô sẽ đi cưới cậu. Và lúc bấy giờ cậu sẽ làm 1 màn thách cưới đầu ra đấy.

« Cưới anh một thùng xôi vô Một con lợn béo một vỏ rượu »

Rồi cứ đứng đình, cậu chờ nhà gái đưa xe tới rước là hùng dũng lên xe về nhà vợ.

Nhưng yên chí đi 10 năm nữa còn lâu lắm lo gì. Phải thế không các bà các cô?

CÁNH HOA CHÙM GỎI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH ĐÀO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHĨ

(TIẾP THEO)

Tôi như đồ người cứng miệng trước những câu hỏi hóc búa của Khởi Khởi. Đầu óc tôi như mơ hồ. Tôi là ai? Mẹ tôi là ai? Cha tôi lại là ai? Đối với nhà họ La này, tôi có phải là người không rõ lai lịch hay không? Câu hỏi «Mẹ chị là ai?» lần đầu tiên tôi mới nghe người ta hỏi đến. Mẹ tôi! Chẳng lẽ người là... người là... Không thể được. Tôi lắc đầu, dẹp bỏ chiếc bóng đen ám ảnh mà Khởi Khởi vừa mang đến cho tôi.

— Vâng — Thái độ tôi không kém — chị Khởi Khởi. Chị muốn đưa tôi vào con đường rồi rầm rầm phải không? Việc giản dị như vậy để chị phân tích một hồi là biến thành không giản dị chút nào cả, chính chị, chị không hề biết ăn một cọng cỏ thì chị mới chính thật là người kỳ quái.

— Có thật như vậy không? Hồi đó tôi giờ tôi chỉ nghe người ta nói loài trâu và dê mới ăn cỏ hoặc trong chuyện nhi đồng có nói đến những vị thiên sứ ăn cỏ hoa và uống sương mai, Không lẽ chị là thiên sứ à? Rồi à lại ngắm lấy tôi gục gặt đầu — Có lẽ, có lẽ chị là thiên sứ thật, nhưng chẳng phải là loại thiên sứ bình thường mà là loại thiên sứ phục thù!

Thiên sứ phục thù! Lần đầu tiên tôi mới nghe đến danh từ kỳ quái như vậy. Tôi phục thù?

Nhưng phục thù ai? Phải chăng vì sự thất tình khiến đầu óc Khởi Khởi như điên loạn? Hay là á muốn làm tôi bị rối óc chơi?

Khởi Khởi vuốt những sợi tóc bị gió thổi tung ra sau, á bắt đầu bước về phía khu vườn cây, đi được vài bước, quay đầu lại nhìn tôi:

— Ủa My, chị đã làm rồi, tôi không phải là loài Thổ Ty hoa mà có thể là loài Kinh Thảo, mong rằng chị đừng tàn nhẫn ăn cả đợt non của chính tôi nhé.

Á đi rồi, tôi vẫn còn ngồi đó, Thổ ty Hoa! Kinh Thảo! Vậy là đêm hôm lúc tôi và bà Nghị nói chuyện không hẳn chỉ một mình Trung Đan nghe lén. Nhìn bóng Khởi Khởi khuất dần trong lùm cây, đầu óc tôi rối mớ, tâm hồn tôi mông lung. Ngay trong lúc tôi thần thờ như thế, thì một bàn tay lạnh lẽo, bỗng đặt lên vai tôi, chạm vào mặt. Tôi hoảng hốt quay sang, bắt gặp gương mặt khờ khạo đang cười của Gia Gia. Thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên chặn lấy ngực, tôi nói hơi giận dỗi:

— Gia Gia làm cái gì vậy?

— Hoa — tàn rồi!

Hoa tàn rồi! Đúng thế, vì hôm nay đã là cuối thu. Nhìn Gia Gia, thấy á vẫn mặc chiếc áo cánh mỏng, tôi không lạ tại sao tay chân á lại lạnh cóng như thế. Không có ai chăm sóc áo quần cho á chẳng? Cởi chiếc áo lông đang mặc trên thân, tôi đứng dậy khoác trên người á, vỗ về:

— Cho Gia Gia chiếc áo này đây, mặc đi kẻo lạnh!

Á ngạc nhiên nhìn tôi, đưa tay nắm lấy thân trước của áo. Tôi không thể phân tách được á đang vui hay buồn? Chậm rãi á quay người vừa đi vừa lập lại:

— Hoa tàn rồi! Hoa đã tàn rồi!

Tôi ngẩng đầu lên, chợt bắt gặp dây Thổ Ty Hoa, — Thật vậy, hoa đã tàn rồi!

13

Sau buổi nói chuyện với Khởi Khởi, tôi chợt thấy khoảng cách giữa chúng tôi càng ngày càng to hình như á lúc nào cũng muốn xa lánh tôi, ngay cả lúc chạm mặt nhau trên hành lang hay trong phòng ăn cũng thế, chúng tôi ít khi nói chuyện. Về lạnh nhạt của Khởi Khởi làm tôi mất đi những can đảm đến kết thân với á. Lúc nào đôi mắt to đen kia cũng nhìn tôi với những tia nhìn thú nghịch, làm tôi khó chịu vô cùng.

Cuộc sống càng ngày càng bận rộn — Trung Đan và việc thi vào Đại học — hai vấn đề lớn đó chiếm đầy thời gian và sự suy tư, tôi không còn giờ phút rảnh rỗi để nghĩ đến những vấn đề nạt óc khác.

Mỗi lần nghĩ đến bốn tiếng «Tôi và Trung Đan» là lòng tôi ảm đạm. Bây giờ. Trời đã lạnh, gió đông bắt đầu thổi tung những chiếc lá vàng. Các loài thực vật ở Đài Loan quang tiếng là «Tứ thời như xuân» thế mà khi mùa Đông đến, vẫn có những cành cây khô cằn. Trong rừng, lá rụng ngập đất, cùng Trung Đan ngồi trên ấy ngắm lấy những chiếc lá buông vèo trên không, rồi rơi xuống, chỉ một thoáng chốc là có thể hững hờ vấy. Những hình ảnh thơ mộng, đẹp như tranh kia không thể có bút mực nào tả xiết. Có lạnh chăng? Không bao giờ, vì lòng chúng tôi tràn đầy hơi ấm, gió đông rồi gió xuân cách nhau bao xa đâu? Có lúc, nhìn những chiếc lá vàng rơi, tôi buột miệng ngâm câu thơ:

«Vô biên lạc một tiêu tiêu hạ»

Thì Trung Đan sẽ tiếp nối ngay:

«Bất tận nhu tình cần cần lại»

Chàng đã sửa câu «Bất tận trường giang cần cần lại» của Đỗ Phủ cho hợp tình hợp lý với khung cảnh. Chàng cười, tôi cười và những chiếc lá rụng hình như cũng cười theo.

Ngồi dưới giàn hoa, tay cầm quyển sách giáo khoa, tôi cố tâm nuốt trôi vào óc. Trong khi Trung Đan ngồi ở trước mặt, bận rộn ngắm những cành hoa giãy thành chiếc vương miện. Một trò chơi trẻ thơ, lại làm chàng chú tâm như đang sáng tác một công trình mỹ thuật. Quay trở về sách vở, tôi lăm răm đọc lấy những thành ngữ Anh văn với những tiếng gần giống nhau nhưng có ý nghĩa khác biệt. Tôi rửa thắm những kẻ đã tạo ra Anh ngữ, tại sao lại bày ra lắm sự rắc rối khó khăn, ai lại có thể phân biệt một cách rõ ràng những chữ in, on, of, off... cách phát ngôn lại giống như chú mèo Tiều Ba ấy, thật bực mình! Rot cuộc lại thấy chỉ có chữ Hán là dễ học nhất, không cần phải rối óc như vậy. Tôi chau mày, hềnh mũi, ngoác miệng rồi lắc đầu tại

sao những chữ này mãi không chịu chạy vào óc? Không chịu hợp tác cùng tôi? Hình như có điều gì không đúng. Trung Đan làm sao đấy? Tại sao lòng tôi như bất an thế này?

Ngẩng đầu lên, Trung Đan đang ngồi cách tôi chiếc bàn đá, chàng đang chăm chú nhìn tôi. Bỗng nghe chàng nói:

— Năm mươi lăm lần!

Tôi ngạc nhiên không hiểu chàng nói gì. — Cái gì thế?

— Anh đang thực nghiệm cảm ứng tâm linh đấy.

— Nghĩa là sao?

— Anh đã thầm gọi tên em trong lòng đến lần thứ năm mươi lăm mới thấy em ngẩng đầu lên!

Thật là khủng quá, phải không? Chả trách chỉ những chữ Anh ngữ kia đã chẳng chịu cùng tôi hợp tác, vì bị chàng gọi đi mất cả rồi! Tôi chớp mắt, trề môi, xong nhìn chàng cười. Trung Đan cười, cả đám gió đông lên lời qua giàn hoa cũng cười theo.

xXx

Mùa mưa lại đến, vườn hoa suốt ngày mù mịt trong mưa. Nhiệt độ càng ngày càng xuống thấp. Những đám mây xám dầy đặc phủ đầy trên nóc nhà, trên ngọn cây, Mạc Bình đốt lò lửa nhỏ đặt cạnh bàn học nơi ngăn cách giữa tôi và Trung Đan thường đứng. Lửa đốt ầm, tai lắng nghe tiếng mưa rơi, ngắm lấy chiếc lưới mù mờ tạo nên những hạt nhỏ, lặng lặng ôn bài vở: Sử ký, địa lý, quốc văn, anh văn, đại số, hình học... Ối dào! Nếu chẳng có những rác rưởi thi cử đại học, để ngồi nghe tiếng gió rì rào ca hát trên ngọn cây, tiếng mưa gõ nhẹ trên mặt kính như một bài thơ thì tuyệt! Bỗng nhiên Trung Đan gõ đầu bút chì vào lưng bàn tay tôi, khiến chút nữa thì tôi đã quăng cả sách vào lửa. Chàng nói:

— Chú ý học!

Tôi hỏi — Bằng cách nào?

— Mắt nhìn vào sách, tìm đề vào sách!

Mắt tôi nhìn vào sách, trên quyền sách có một khuôn mặt khó chịu đang nhìn lấy tôi. Chau mày dụi mắt, tôi nhìn kỹ, thì ra đó là hình lục giác. Ối! Trời ơi lại diện tích hình lục giác! Phải chi những chữ Sin, Cos chết quách cả đi, thì mưa tuyết biết chường nào, tôi sẽ sưu tập những hạt mưa này dệt thành một tấm lưới bao trùm lấy chàng, lấy tôi thì đẹp biết mấy!

— Cộ lại không chịu chú ý vào sách. Chàng nói.

Tôi khấn khoản nhìn chàng — Ồ anh, sao anh nở nhần tâm như vậy?

Những ngón tay của chàng trượt từ trán xuống mũi tôi rồi buông thông, chàng thở dài:

— Ủa My, anh muốn hôn em.

Được, anh hãy mang tất cả những kiến thức lên nụ hôn để em nuốt vào bụng, không cần phải học nữa.

Chàng nhìn tôi lắc đầu:

— Em thật không biết mắc cỡ.

Mặt tôi nóng ran lên, tôi cúi đầu xuống, đám đám nhón quỳên vớ, nhưng chàng đã bước đến gần nâng cằm tôi lên, môi chàng đề chặt lên môi tôi, những nụ hôn như mưa bắc từng chiếc từng chiếc. Mỗi lần hôn xong chàng nói:

— Đây là Anh văn, đây là Quốc Văn. Đây là Sử Ký. Đây là Địa Lý, đây là Đại số... Còn nữa, hình học, văn phạm anh văn và môn học bổ túc. Khoa đã, đừng động đây môn học bổ túc nhiều gấp đôi môn học giáo khoa, bây giờ mới học có một phần ba.....

Có mùi khét, rồi khói từ dưới chân bay lên, lửa cháy ở đâu vậy? Xô chàng ra, tôi thấy chiếc váy của mình đang nhúng vào lửa, đám cháy nhỏ bắt đầu. Nhảy dựng lên, chàng nắm lấy tôi, một mặt cầm chiếc mền lông phủi mạnh lên mình, lửa đã tắt, còn may là chưa bị phỏng chỉ có chiếc váy là xui xẻo. Chúng tôi đứng đối diện nhìn nhau rồi phá lên cười. Chàng cười, tôi cười, cả lò lửa đang liếm mép cũng cười.

Trên lãnh vực ái tình, hạnh phúc hình như vô biên. Kể từ câu chuyện đêm hôm ấy đến nay chúng tôi không còn hôn ghen, nghi ngờ cũng không còn hành hạ nhau nữa. Mỗi 1 khắc, 1 giây lúc nào cũng rộn rã tiếng cười. Niềm vui như hàn kín từ ty, từ tắc không gian, một khoảng khác nhìn nhau, tựa như 1 khoảng khắc ngàn cách, đều mang những thi vị khác nhau. Chiếc ly hạnh phúc như tràn đầy, ngoài việc lo lắng cho cuộc thi vào đại học đề nặng trên vai, tôi thấy không còn một điều gì khác có thể làm chiếc ly vỡ đổ. Nhưng mà, chiếc ly quá đầy thì thế nào cũng tràn, tôi không biết làm thế nào để chiếc ly lớn lên bằng với lượng hạnh phúc trong ấy, nhiều lúc, tôi lại cảm thấy mình quá đầy đủ. Đối với tôi, một đứa con gái vô danh như Mẫn Ưc My này hình như chưa đủ tư cách để hưởng được như vậy. Chỉ mong trời xanh đừng ghen ghét thân tôi!

Mùa đông đã đến, càng khiến cho ngôi nhà họ La rơi vào trạng thái lạnh lùng hơn, Bà Nghị và Khởi Khởi mỗi trốn trong phòng sưởi ấm, không dời chân ra ngoài 1 bước. Riêng Hạo Hạo có vẻ biến đổi lớn hơn cả, những người bạn láng nhắng của chàng không còn thấy đến nữa, điều này khiến cho giáo sư La Nghị giảm bớt được rất nhiều công việc. Tiếng la hét chửi rủa của ông không còn nghe thấy Hạo Hạo thường ở nhà hơn, nhưng đã ít đến làm phiền tôi rồi, chỉ đôi lúc gặp nhau, hân hân nở nụ cười châm biếm trên môi hồng:

— Ưc My, đến bao giờ tôi mới thấy cô giặc ngộ?

— Giặc ngộ cái gì? Tôi không hiểu hỏi lại.

— Khi cô phát hiện ra mình đã chọn làm đối tượng, thì lúc đó hãy đến với tôi!

— Việc đó còn lâu! Tôi mỉm cười lạnh đi. Hân hân nín tôi lại:

— Ưc My, cô quả là người con gái không có trái tim, đối với mỗi tình si mê của tôi có chẳng hề xúc động sao?

Tôi đứng lại — Anh đã làm, tôi có trái tim, nhưng chỉ có một trái độc nhất.

— Mà đã cho người khác rồi, phải không?

— Vâng!

Hạo Hạo buông tôi ra, gãi nhún vai:

— Được rồi! Điều này chắc tôi chỉ còn nhảy xuống sông là ổn nhất!

Tôi cười lớn — Tôi biết anh không đời nào làm như thế cả.

Hạo Hạo khoanh tay lại tựa vào hành lang đôi chân mày nhíu lại, vừa thở vừa đám đám nhón. Tôi vẫn mỉm cười đi về phòng. Hân chạy theo, mở giùm cửa, rồi khom người xuống một cách lịch sự mời tôi bước vào. Khi tôi đã vào trong, hân trầm giọng nói:

— Tôi ganh tị với nỗi vui sướng của cô.

Quay người lại, hân bước nhanh. Tôi tựa lưng vào ghế nhìn theo đến lúc bóng hân đã khuất, Thật lạ lùng, không lẽ hân thật sự «bị thương» như vậy sao? Đó đâu phải là cá tính của một người đàn ông! Rồi mai đây, khi tìm được người bạn gái mới, tất cả những đau khổ sẽ quên lãng. Tôi bước vào trong, lập tức bỏ rơi hình dáng hân, vì tôi còn quá nhiều việc để làm, không còn tâm trí đâu để nghĩ nữa.

oOo

Chủ mèo Tiểu Ba đã chọn nơi cạnh lò lửa làm phòng ngủ. Bây giờ, hân đã trở thành chủ mèo khoẻ mạnh, nhưng chỉ tiếc là trong tòa nhà họ La này hình như không có lấy một chú chuột để cho hân trở tài. Chỉ có một lần, hân đã bắt được từ trong nhà bếp hai chú châu chấu, ngậm, đến trước mặt tôi khoe khoang. Như vậy cũng còn hơn là không bắt được con gì, đủ chứng minh hân không hoàn toàn là loài vớ dụng. Ở đây không một ai ưa thích nó, Ông bà Nghị có vẻ không ưa, phải chăng vì chiếc cẳng què đã khiến cho nó không lanh lẹ như những chú mèo khác được? Đối với tôi thì trái lại, điều khiến tôi thương nó nhất là vì nó tàn tật. Có lẽ hân cũng biết thế nên lúc nào cũng chỉ quanh quất bên tôi để được yên ổn, không bị xua đuổi hay đánh đá. (Hạo Hạo đã quên lời hứa cộng đồng nuôi dưỡng chú mèo con, còn Trung Đan mỗi lần nhìn thấy nó quanh quẩn bên tôi là lại ngạo nghễ tôi là nhà «Tứ Thiệu» tí hon.)

Mùa đông vừa đến là Tiểu Ba lại nhiễm bệnh làm biếng, tối ngày quanh quẩn mãi bên lò lửa ngồi ngáp, ngay cả việc bắt cào cào, châu chấu cũng không màng đến nữa. Mỗi lần nhìn Tiểu Ba nằm bên cạnh hỏa lò là tôi lại liên tưởng đến lời hứa cột của Hạo Hạo, không biết đến bao giờ thì râu mép của nó sẽ bị loài chuột gặm mất đi? Nhưng có một lần thật sự xảy đến, là râu hân bị lửa thiêu hết ba sợi.

Chiều hôm ấy, vừa thức giấc sau giấc ngủ trưa. Bên cạnh hỏa lò lần trên giường bóng dáng Tiểu Ba đâu cũng chẳng thấy. (Lúc sau này Tiểu Ba đã tập thành thói quen ngủ trên giường tôi). Không lẽ hôm nay hân đã bắt đầu siêng năng rồi sao? Tôi ngồi dậy khơi rộng lửa trên hỏa lò một chút, bỗng lười đánh ngáp một cái rồi nhìn đồng hồ, đã gần đến lúc Trung Đan dạy học trở về. Lật tập lượng giác ra lại ngáp thêm một cái nữa Sin 2 X bằng bao nhiêu?

Cos 2 X lại bằng bao nhiêu? thật là nhạt nhẽo.

Bỗng có tiếng hét thật to, phá tan bầu không khí yên tĩnh của cả ngôi nhà. Tôi liệng vớ xuống ra cửa để tìm xem việc gì đã xảy đến. Trên hành lang nhiều người hấp tấp chạy vụt qua, bao gồm giáo sư, bà Nghị và Hạo Hạo. Tiếng kêu lớn ấy phát xuất từ phòng của Khởi Khởi. Cửa vẫn đóng kín tiếng hét vẫn lan lạnh lạnh vọng ra. Giáo sư La Nghị tông cửa ra và tôi bỗng nhìn thấy một khung cảnh thật kinh hoàng.

Tiểu Ba! Chủ mèo tàn tật của tôi, không biết làm thế nào mà chạy vào phòng của Khởi Khởi, trên mền còn ngoạm một chú chuột vừa to lại vừa mập. Có lẽ vì mới lập công đầu nên quá vui sướng, nhưng tiếng hét của Khởi Khởi đã làm hân hoảng hốt chạy loạn cả lên, Miệng vẫn còn ngoạm chú chuột xông qua nơi này rồi chạy qua nơi khác. Khởi Khởi hình như đang vẽ, trên bàn hân còn bày biện đầy dầu sơn và khung vải lớn. Sự nhảy loạn của Tiểu Ba đã làm vỡ đi hết mấy lọ dầu; những vết sơn đỏ trắng đổ tràn ra đất. Trên tay Khởi Khởi vẫn bút họa vẫn còn, nét mặt vừa sợ lại vừa giận (Khởi Khởi cố tránh không để cho chú chuột trong miệng Tiểu Ba đụng đến mình). Nàng vừa la vừa cầm bút đập về phía mèo, khiến Tiểu Ba càng hoảng hốt nó nhảy vọt về phía bức họa, bức tranh sắp hoàn thành bị rách toạc một mảnh to. Thân của Tiểu Ba bị máng trên ấy nhưng mồm hân vẫn không chịu nhả con chuột ra Khởi Khởi giận dữ, vừa giậm chân vừa ném tất cả những vật dụng trên tay về nó. Nàng hét:

— Đồ mèo quỷ, mèo chết bầm! Ai nuôi nó mà không coi chừng gì hết vậy?

Nhờ cánh cửa hân còn hé mở, chú Tiểu Ba như tìm thấy đường chạy nên đánh thoát một cái, nhảy ra khỏi và chạy về phía phòng tôi.

Khởi Khởi nhìn bức họa bị hỏng, mắt giận đỏ hoe, nàng chụp bút chạy bay về phía phòng tôi. Tôi, giáo sư La Nghị và Hạo Hạo cũng chạy theo chúng tôi tràn vào phòng, khiến Tiểu Ba càng hoảng hốt. Tôi la lớn:

— Thôi được rồi! Mấy người đã làm nó sợ rồi đấy.

Khởi Khởi vẫn luôn miệng. Đồ mèo quỷ, mèo chết bầm! Thuận tay nàng ném luôn chiếc bút về phía nó. Chủ mèo nhảy cao về phía bức tranh của mẹ, bỏ rơi chú chuột gần chết xuống đất. Tôi chỉ nghe hai tiếng ròn rã rồi khung kính trên tường đã rơi xuống đất vỡ tung. Tiểu Ba nhảy qua cửa sổ thoát ra khu vườn.

Con sóng gió đến đây đã ngừng lại. Mạc Bình đánh hơi chạy đến, à lượm xác chuột và quét đi những mảnh vụn kính vỡ. Khởi Khởi vẫn còn đứng trước cửa phòng tôi, à giận dữ run giọng:

— Đây là bức tranh thành công nhất của tôi đấy, chị đến tôi đi!

Giáo sư La Nghị khoát tay nói:

— Thôi bây nhiêu đấy đủ rồi, bỏ qua đi. Chỉ tại con mèo mà làm ầm cả lên, làm cái trò gì thế?

Hạo Hạo cười to, hân có vẻ sung sướng lắm:— Tôi đã biết trước là chủ mèo này sẽ mang đến sóng gió mà, thật không sai. Vu quá! Vui quá! Rồi quay sang Khởi Khởi, hân cười nói:

— Đứng ra em phải thờ ơ cho chủ mèo mới phải, vì nó giúp em la lớn, làm vận động được gân cổ. Em không thích thể thao, lại khó tánh, như vậy càng dễ đỡ nhiều chừng nào, đối với em càng tốt chớ sao!

Khởi Khởi trợn mắt nhìn anh, à trẻ môi rồi bước ra khỏi cửa. Mạc Bình đã đi dọn phòng có à tự bao giờ. Ra khỏi cửa, có lẽ chưa hả giận, Khởi Khởi bỗng quay sang tôi nói:

— Ưc My, cô phải đem con mèo đó vứt đi. Nhà họ La của chúng tôi không phải là cái phòng chứa đồ, ngoài việc thu nhận cô, chúng tôi không thể thu nhận thêm một con vật tàn tật nào khác nữa.

Rồi à bỏ đi. Những câu nói của à như những cơn sét đánh ngã tôi. Đúng vậy, nhà họ La này nào phải là nhà kho đâu? Việc thu nhận tôi đã là điều quá lắm rồi, thế mà tôi vẫn không ý thức được còn mang thêm một con vật tàn tật vào nữa. Gắn chặt môi, hai hàng lệ nóng tràn ra mắt, trước mặt cảnh vật như mờ hẳn, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng quát gìa dữ của giáo sư La Nghị:

— Khởi Khởi! Mày đứng lại đấy!

Tiếp theo, tôi nghe tiếng bước chân của ông chạy về phía hành lang và Khởi Khởi đã bị lôi trở về phía phòng tôi. Tôi kinh hoàng mở vội mắt, những giọt lệ vẫn còn làm mờ khung cảnh: Bàn tay to lớn của Giáo Sư La Nghị đang nắm chặt cánh tay gầy của Khởi Khởi lôi nàng đi với một sức mạnh thô bạo. Đồng thời, miệng ông hét:

— Khởi Khởi! Mày phải xin lỗi Ưc My nhanh lên! Xin lỗi những câu nói ban này, nói mau!

Có lẽ Khởi Khởi bị giáo sư nắm chặt như thế đau lắm, đôi mi nhắm nhót trên gương mặt trắng bệch nhưng nàng vẫn cắn răng không nói một lời nào. Điều này khiến giáo sư càng giận dữ, ông giậm chân khiến cả gian phòng muốn rung rinh, và quát:

— Khởi Khởi! Tào bừa mày xin lỗi Ưc My, mày có nghe không?

Khởi Khởi bắt đầu khóc, những giọt nước mắt to lăn xuống, tiếng khóc thút thít hòa lẫn vẻ đẹp yếu đuối khiến mềm lòng người. Tôi đã quên hết sự đau khổ, lòng bỗng nảy sinh một thứ tình cảm đồng tình. Thật ân hận vì chủ mèo của tôi đã làm hư bức họa, lại còn làm đổ cả dầu sơn, làm nàng kinh hoàng lại còn bị giáo sư la hét như thế. Lấy tay chùi nước mắt tôi ngập ngừng nói:

— Thưa giáo sư, chị ấy không có lỗi chi cả!

Giáo sư trợn mắt nhìn tôi, ánh mắt ông có vẻ kỳ quái làm sao ấy. Một lúc lâu, mồm ông lại lẩm bẩm một cách quen thuộc những điều gì không rõ, có phải chăng là ông đang chửi tôi là đồ ngu? hay đang hăm hực sự cứng đầu của Khởi Khởi? Quay lưng lại, ông như quên hết tất cả những rắc rối của chúng tôi, vừa bước đi vừa lẩm bẩm cái gì không rõ.

(CÒN NỮA)

Những khuôn mặt của thoại kịch ti vi (bài 3)

TÚY HỒNG và kịch tình cảm của ban « SÔNG »

► VƯƠNG AN thực hiện

Những cái tên ướn át :

Nếu đến loại kịch buồn, đầy nước mắt bởi những trái ngang có lẽ không thể không nhắc đến ban kịch Sông do nữ nghệ sĩ Túy Hồng chủ trương. Thành lập từ năm 1967 với vở « Ngã rẽ tâm tình » của Ngọc Linh, ban Sông đến nay vẫn tiếp tục nét độc đáo riêng : kịch phải buồn và trái ngang, ngay ở cái tên của mỗi kịch bản cũng vô cùng ướn át. Từ « Tình thiên thu » đến « Tan tã » v.v..

Đặc biệt một điều là trong thoại kịch Sông bao giờ cũng có một giọng hát « hậu trường » làm bối cảnh âm thanh cho các vở kịch. Và chính bà trưởng ban đảm nhận giọng hát đó bằng những nhạc phẩm của đức lang quân, một nhạc sĩ quen tên trong giới sinh nhạc thời trang : Lam Phương.

Như bài « Thu sầu » trong vở Bông Ngả giáo đường, bản Trăm Nhớ Ngàn Thương trong vở Tình Thiên Thu.

Nhận định về tình trạng thoại kịch tivi ngày nay, Túy Hồng cho biết :

— Thoại kịch đang không được phát huy đúng mức vì thiếu kịch bản hay. Lý do là tiền tác quyền quá kém. Như ban Sông, ngoài loại kịch tình cảm vẫn có thể diễn bất cứ loại kịch nào khác miễn là hay.

Nhạc sĩ Lam Phương « bật mí » : thường là chính Túy Hồng góp ý rất nhiều với những nhà soạn kịch cho ban kịch Sông. Có thể nói ý tưởng, nội dung vì kịch là của bà trưởng ban, còn phần đối thoại, lời lang là phần chuyên môn của mấy vị soạn kịch.

TÚY HỒNG

Không thể bỏ vai bi

Túy Hồng tên thật là Trương thị Ánh Tuyết, 30 tuổi sinh tại Bình Dương. Hiện đã được hai con. Xuất hiện lần đầu tiên năm 57 trên sân khấu rạp Nam Quang trong ban Dân Nam. Mười năm sau thành lập ban Sông sau khi để hợp tác với các Ban Kim Cương, Thắm Thúy Hằng (kịch tại sao phải để đàn bà làm trưởng ban ? Nhiều khán giả đã thắc mắc như thế).

— Cô thích vai nào nhất để diễn ? Có kỷ niệm nào đặc biệt nhớ hoài qua những ngày đi diễn không ?

— Tôi chưa vừa ý nhất với vai nào cả. Kỷ niệm thì nhiều quá, nhớ không hết và vui buồn lẫn lộn biết kể ra kỷ niệm nào bây giờ.

— Có tự tập luyện nghệ thuật diễn xuất như thế nào ? Và tự thấy hợp với vai nào nhất ?

Túy Hồng hồi tưởng lại từ ngày mới vào nghề :

— Mới đầu thì tôi nghe lời chỉ dẫn của gia đình Dân Nam (Anh Lân—Túy Hoa). Sau thì... nghề luyện nghề. Tôi biết là mình chịu ảnh hưởng lối diễn xuất của chị Kim Cương nhiều lắm từ những ngày hát chung với đoàn kịch của chị ấy. Tôi thì có thể thích hợp với mọi vai trò nhưng hiện tại không thể bỏ vai « bi » vì trong ban chưa có diễn viên nào đóng được vai này để thay thế.

Mời những diễn viên... lưu động

Vua hề Phi Thoàn trong một buổi gặp gỡ ở phim trường Á Đông đã cho biết anh thích diễn trong ban Sông vì ban này thường rất « chịu khó » mời những diễn viên nổi nang hiện giờ để thực hiện những show kịch Sông. Hời hợt hơn về thành phần diễn viên, Túy Hồng cho biết :

— Chúng tôi không giữ một diễn viên nào đóng độc quyền. Căn cứ vào nội dung của các kịch bản, thấy diễn viên nào thích hợp với vai trò nào là chúng tôi mời. Từ anh Xuân Phát đóng một vai vị giáo sư đứng đắn trong vở « Tan Tã » cho đến Bạch Tuyết trong vai cô Hotesse de l'air trẻ trung thì nhàn... Sau đó thì giải tán để chờ một vở mới chờ không giữ riêng ai hết. Những diễn viên của Sông rất đều không ai vượt trội quá hay thấp quá. Tôi cũng ước mong đài truyền hình tăng thù lao cho các ban thoại kịch để có tiền mua những vở kịch hay, khỏi phụ lòng khán thính giả đã mong đợi và yêu mến ban Sông...

Tôi chợt nhớ lại những đoạn ngoại cảnh thu hình một bãi biển chơ vơ những gòp đá với sóng nước rạt rào rất tan tã trong vở Tan Tã có người thắc mắc về ý nghĩa của cái đảo hay cái cồn cát nhỏ nào đó, được thu hình với cảnh những hàng dừa, bãi cát trắng thật đẹp nhưng không thấy một nhân vật nào trong vở kịch đi du ngoạn ở đảo cả. Bà trưởng ban giải thích rõ về vấn đề này :

— Chúng tôi rất chịu tốn kém để đi quay những ngoại cảnh đó.

Đó là cảnh ở Cáp, Phải đi xa như vậy để thu hình rồi ráp nối, đem vào vở kịch.

Sự scandale của nhà báo

Hiện nay Túy Hồng hoạt động rất mạnh bên ngành ciné, nghiêm nhiên làm chức giám đốc của Sông Phim cũng như đã làm trưởng ban bên Sông Kịch. Với chiếc xe hơi riêng hiệu Subaru Nhật Bôn, cô cũng chông đi quay phim suốt ngày tối mịt mới về nhà ở cư xá Lữ Gia Phú Thọ. Đã đóng trong hai phim Gác Chuông Nhà Thờ và Lệnh bà xã (một phim vui nhộn quy tụ hầu hết các vai hề nam nữ: Thanh Việt, Phi Thoàn, Khả Năng: Túy Hoa, Bê Bự.v.v...). Hiện đang thực hiện phim « Nhà Tôi » từ

quyền truyện dài của nhà văn Duyên Anh. Và Túy Hồng sẽ đóng một vai hề nữ trong phim này ? Khán giả ciné hãy đón xem.

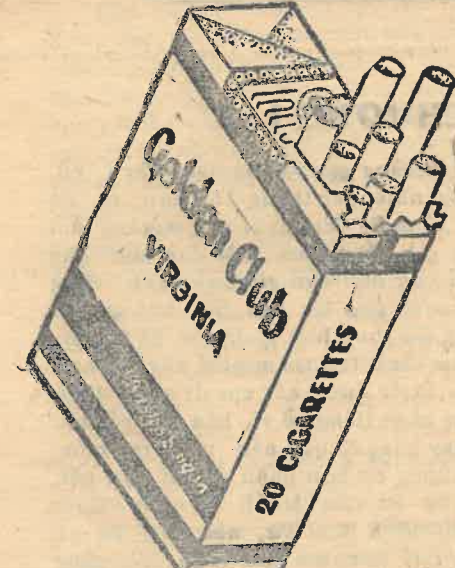
Túy Hồng cho biết hiện nay cô rất ít thì giờ rảnh. Mà nếu có thể chỉ muốn cùng gia đình đi xa ra khỏi thành phố Saigon này. Hồi về cảm tưởng khi tiếp xúc với nhà báo, Túy Hồng có vẻ rất dễ dãi :

— Tôi thích những ký giả phóng văn đứng đắn về các vấn đề nghệ thuật. Sự nhứt là những bài báo cổ tình làm Scandale để báo bán chạy, vô tình làm hại giá trị của người nghệ sĩ và hạ giá cả giới ký giả.

●●●

Golden Club

VIRGINIE

Thuốc thơm hảo hạng

Vir inie chế ra : Ngon, Thơm, Dịu...

DÙNG TOÀN THUỐC LÁ THƠM THƯỢNG HẠO HẠNG

KẼ / BÀN / MAU

nguyễn thụy long

CHƯƠNG I

Lão Tư thỉnh thoảng gặp vài ba người bạn cũ, chúng nó đôi khác nhiều, có thằng khá hơn, và có thằng mạt hơn. Thằng Ba Cầu Muối oai phùng lắm liệt ngày nào bây giờ sống như một con chó ghê dưới gầm cầu, chỉ cần một cơn gió hơi mạnh cũng đủ xô hất ngã. Lão Tư gặp lại bạn, lão không hỏi nguyên do, nhưng lão thừa biết lý do nào đã đưa Ba Cầu Muối đến hoàn cảnh thê thảm như vậy! Thuở thiếu thời Ba Cầu Muối được các em út phục dịch, những tay anh chị khét tiếng nề vì, hẳn đã trở nên trác táng, càng ngày càng đi quá nên mới ra nông nỗi này. Lão Tư không có bạn phận gì với bạn hết, thuở đương thời của Ba Cầu Muối, Ba Cầu Muối cũng chẳng hề giúp đỡ gì lão Tư, nên lão Tư có quyền tỉnh bơ, và lại, lo chính cho thân lão cũng chưa xong, lão không được phép lo cho ai cả.

Lão Tư ngồi bắt chân chữ ngũ, đùi rung tit lên, những hình ảnh bạn bè ngày xưa lần lượt hiện ra trong đầu lão, lão lầm bầm:

— Kệ con đi mụ nội chúng bay, tao đi... thêm nhớ đến chừng bay nữa.

Nói vậy chứ lão Tư vẫn nhớ đến bạn bè, khi say ngồi độc ẩm, lão không nhớ đến bạn bè cũ thì cũng chẳng biết nghĩ gì. Ngày xưa lão Tư cũng là một tay chơi, một tay đàn điểm binh dân, lão có vài ba con đào làm điểm trong xóm Vườn Lài của ông Bảy Viễn, lão cũng từng ghéch sông bạc cho ông Bảy Viễn, cho tới ngày ông Bảy Viễn đánh chầu thua với quân quốc gia sông bạc Kim Chung tan tành xiu quách lão Tư mới càng thê thảm hơn, sau khi căn nhà của lão bị bốc cháy vì nạn hỏa hoạn, lão chính thức đưa vợ con ra đường, chiếm một khoảng mái hiên quây bị các tổng làm nhà. Lão Tư ăn một miếng bột chiên, nâng cái chén nhỏ xiu lên húp một tí Tầu Vịt pha mắm ớt chua, lão chép chép miệng, lão lại làm thêm một hợp đồ, đầu lão nóng lên, lão phun một bãi nước miếng, chữ thề một câu ròn tan:

— Đ... mẹ tướng Bảy Viễn.

Lão Tư không biết tại sao lão lại chữ Bảy Viễn nữa, có lẽ sự khổ sở ẩn ức trong người lão quá lâu rồi, bây giờ nhớ đến Bảy Viễn lão phải chữ một câu mới đỡ bức. Nghe nói bây giờ thằng chả ở bên Tây, thằng chả lấy thêm tới hai ba con vợ đảm,

tiền của chả tiêu đến mãn hai ba đời chả cũng không hết. Nội nghĩ đến điều đó lão Tư cũng đã thấy bức rồi, lão Tư uống liên tiếp hết hợp đồ đến hợp đồ kia, lão Tư bắt đầu thấy người lao đao, chân tay lão buồn bã, lão gật gù cái đầu, lão như một con đom đóm đang lên, con đom đóm lên thì thấy thánh thấy trời, lão Tư thấy toàn đồ Hà Bá,

— Đ... mà Bảy Viễn, mày sung sướng mày có biết đàn em của mày khổ sở không, bao nhiêu thằng chết mất xác vì mày, tao cũng đàn em mày vậy, tại sao mày bỏ rơi tao, đ... mẹ cái mặt nhơn nhĩa con c..., chú ở lại đi, chú ở lại vì chú còn vợ con.

Lão Tư dần cái ly cái cốc xuống bàn:

— Vợ với chả con, giang hồ mà nói đến tình nghĩa vợ con, đ... hiểu sao tao lại nghe mày nói vậy mà lọt tai, tao tình nghĩa đ... gì với con mụ vợ tao, với mấy đứa con ôn hoàng dịch lệ, vậy mà mày bắt tao ở lại, mày không cho tao chạy theo mày qua cầu chữ Y, không cho tao theo mày vào rừng Sát để đi Tây, phải chỉ mày cho tao theo mày hồi đó thì bây giờ tao cũng có vợ đảm rồi, sang Tây mày phong cho tao chức có lẽ nên là khối đảm non mê, đ... mẹ cha chả là tiếc, đ... mẹ Bảy Viễn.

Một đoạn đời dĩ vãng trở lại trong đầu lão Tư, lão liên tiếp gọi đế, lão uống hoài uống hủy. Lão tự xỉ vả mình:

— Ngu, tao ngu quá chừng đi, tại sao tao lại ngu quá vậy cả, thiếu tướng Bảy Viễn ơi, thiếu tướng cho em đi theo ngày đó em đâu có khổ như bây giờ, em theo đại ca từ khi đại ca còn là 1 tay anh chị, em theo đoàn quân Bình Xuyên của đại ca đánh Tây, danh vang lừng một thời...

Lão Tư ồ ề hát:

— Bình Xuyên, Bình Xuyên vang lừng ngàn năm
Lão lại cười khẩy một cái:

— Đ... có oai lừng gì hết trơn, bây giờ ai còn nhớ đến Bình Xuyên.

Lão Tư cười khà khà, lão gật gù lia lịa, hình như có một đôi trai gái nào vừa đi qua mặt lão, lão nghĩ thấy mùi nước hoa thơm ngát, lão cổ nhướng mắt lên, nhưng lão chỉ thấy lơ mờ người con gái, có lẽ là một người con gái đẹp. Gái đẹp hả, tao từng hăm hiếp nhiều mà, nhất là Xâm Chợ Lớn, ngày đó tao có súng, súng Sáu lặn trong quần, tao là lính Bình Xuyên, tao có mấy thằng bạn lái xe Jeep, chúng tao có thể ập vào bất cứ nhà nào có con gái đẹp, tại tao bắt gái đẹp mang đi, hăm hiếp tới tã rồi thả về mấy hồi, đ... cha ai làm gì tao, thưa tới ông trời à.

Lão Tư hít hà, lão chắc chắc lưỡi, lão nghĩ đến cái hàng trắng ngần của con Xâm, cái hàng tuyết diệu, cái con nhỏ đang đứng trước mặt lão cái hàng cũng chỉ trắng đến thế là cùng chứ gì.

Lão Tư hất hất cái mặt lên:

— Phải vậy không?

Người thiếu nữ vội vàng nắm tay người yêu, và cả hai lần đi nơi khác, trong đám người đông đảo

ăn nhậu ở kia. Lão Tư cười khoái trí. Lão Tư cảm thấy đầu mình nóng lên, những ý nghĩ dâm dật đầy đặc trong đầu lão, lão chợt sờ xuống dưới, lão thất vọng, vậy mà thằng nhỏ vẫn ngủ khi khi, hồng, hồng quá rồi, lão Tư thất vọng, mình già quá rồi, thật ra đâu có đến đôi nào, lão chưa tới 60 tuổi mà, lão thử dài sườn sườn, tại cha Bảy Viễn hết cả, tại cha bỏ lão, bỏ lão, lão buồn bã rồi trở nên nghèo khổ, nghèo khổ quá rồi liệt dương chứ có mẹ gì đâu.

Lão Tư lại lèm bèm chữ Bảy Viễn.

Lão Tư chợt nghe thấy tiếng cười nói thật quen thuộc đâu đó, tiếng cười nói của đứa con gái lớn lão, con nhỏ gần 20 tuổi. Nó ở đâu, và lão nghe tiếng nó nói gì đó, anh anh em em gì đó với thằng nào, đúng nó rồi, lão không thể nghe lắm, và lão nhìn thấy nó ngồi quay lưng lại phía lão, nó ngồi với một thằng trai trẻ nào đó. Hai đứa ăn uống tưng bừng, cười cười nói nói, con nhỏ đi với bồ, một thằng thanh niên lạ hoắc. Trời đất, thằng số khánh nào rù quyền con gái lão? Không được, lão đâu có nuôi con gái bảy lớn để cho thằng số khánh rù quyền, lão cần phải tổ thái độ, con gái lão đẹp lam chớ, hai cặp dài, không trắng nõn nà mà nâu nâu, đứa con gái có duyên nhất vía hè, biết bao nhiêu thằng cư ngụ dọc theo vỉa hè muốn cum con gái lão mà không được, vậy mà bây giờ thằng khốn nạn nào đã cum con lão, lão chộp mắt, lão cố nhướng đôi mắt lên để nhận diện thằng số khánh. Tao đâu có nuôi mày bảy lớn để mày đi theo thằng số khánh, đ... mẹ con đi hà bá đ...

Lão Tư tợp nốt hợp đồ, lão khuyển khoanh đứng dậy, phải cho hai đứa này một bài học, tia mày đây, tia mày đây, chết mẹ các con, Lão đi tới bàn trước mặt, lão đứng đằng sau lưng con gái lão, con gái lão vẫn không hay biết gì hết trơn, lão trợn mắt gã thanh niên ngẩng lên nhìn lão. A mày rù quyền con gái tao mà mày không biết tao là ai, đồ chó đẻ.

Lão Tư chữ một câu:

— Đ... mà con đi hà bá đ...

Đứa con gái của lão quay phắt lại, nó nhận ra tia nó, nó chưa kịp nói gì thì lão Tư chữ tiếp liền:

— Đ... mà mày, tao nuôi mày bảy lớn để mày theo trai hả?

— Tía, tía...,

— Tía, cái con đi mụ nội mày...

— Tía con giới thiệu.

— Không giới thiệu gì hết, mày theo tao về nhà không tao đập thấy mẹ mày ở đây bây giờ.

Gã thanh niên chời với, gã chưa kịp có phản ứng gì, lão Tư cung tay tính thôi gã, gã vội vàng đứng bật dậy, đứa con gái lão Tư cũng vừa thoát khỏi vòng kiềm tỏa của lão Tư, nó nắm ngay lấy tay người yêu la lên:

— Chạy anh.

Gã thanh niên vứt lại một mớ tiền trên mặt bàn, nắm tay đưa con gái chạy lên lối qua đám người đông đảo, và biến mất, chỉ còn một mình lão Tư với một đám đông người hiếu kỳ, lão Tư bực tức phân trần tùm lum :

— Các người coi, con bất hiếu vậy đó, tôi nuôi nó cả hai chục năm trời bây giờ theo trai cho đi... bậy.

— Ông già ơi, con gái lớn phải cho nó mèo mỡ chó.

Lão Tư chửi liền :

— Đ... mẹ đưa nào nói vậy, đ... mẹ toàn đồ bất hiếu bất mực, phải trả ơn cha mẹ đã rồi mới được theo trai...

Tiếng cười khúc khích trong đám đông, một thằng mất dạy nào đó lên tiếng :

— Ba ơi gả con gái ba cho con đi...

— Tao đ... gả cho đứa nào hết.

— Ba không gả cho con thì ba giữ làm gì ?

— Tao giữ con gái tao làm gì thì kệ bố tao.

— Ba giữ ba bề...

Tiếng cười ré lên, lão Tư không biết thằng nào nói câu đó, toàn là đồ mất dạy, tiếng nói lại tiếp tục :

— Nuôi con gái lớn phải bắt con gái trả hiếu chó, làm luôn đi ba.

Lão Tư hừ hừ, rằng lão nghiêng vào nhau le kết, không biết thằng nào lại ăn nói câu ngon lành vậy chó, cái thằng nào đó cũng chỉ mất dạy đến như lão ngày xưa là cùng.

Thằng nhỏ con lão ba Tàu bán bột chiên đến bên lão, lay tay lão :

— Này ông già trả tiền bột chiên đi chó.

Đ... mẹ cái đồ bần tiện, nó sợ mình chạy mất, lão Tư không có ý ấy, lão trừng mắt lên :

— Má mày, tao còn đứng đây chó đã chạy mất đâu.

— Bây giờ ông không chạy, nhưng lát nữa chạy.

— Đ... mẹ mày nói vậy là chạm danh dự tao đó mày biết không.

— Trả tiền đi rồi ông muốn nói gì thì nói.

Cái giống các chú cha truyền con nối bần tiện, lão Tư muốn trêu chọc nó :

— Ê, nếu tao không trả tiền thì làm sao mày ?

— Tui kêu lính bắt.

— Bắt tao càng sướng, tao ở tù đỡ phải đi làm.

— Thôi ông ơi...

(CÒN TIẾP)

Độc giả báo ĐỜI muốn có thêm
1 tờ báo đấu tranh kịch liệt,
chửi xả láng, mỗi tuần hãy mua :

Tin Vết

- Tuần báo đối lập không biết «rét» !
- Tờ báo bị nhiều oan trái nhất lịch sử nhưng vẫn quyết liệt vùng lên.
- Tờ báo bị phủ đầu Ròng nghi ngờ của Phó râu Kẽm nên bị tịch thu đều đều.
- Mỗi tuần bạn hãy hỏi «kín» sạp báo, tìm mua cho bằng được. Độc Tin Vết khoái thiên thu, cười chảy nước mắt, xót đau vạn đại.
- Chủ nhiệm, chủ bút TÚ KẾU

DIÊM TÌNH

1.—

đem ngựa bàn tay chiếc lá
phiếm môi em nụ hồng
đẹp những khu rừng hoang
tôi phục sinh giữa ngọn lửa cháy
có em
thơm những câu thề thốt

2.—

khởi đầu bằng nghìn sao bấn loạn
quên dấu chân
thăm cổ tiết trinh
ngón tay mơn trớn ngón tay
lời thì thầm giấc vụng về
em giăng cho tôi vùng trời ảo tưởng
Mùa xuân thức dậy dưới lưng cong
em run người như một dây đàn
trời em
cỏ cây cười lên sắc sỡ
tôi úp mặt vào chòm tóc mun em
đem nhỏ to tình tự
như huyền sử
như liêu trai
động tới trắng sao
làm những nụ sương áy náy.

3.—

Vì em ngủ đề vai trần
nên khuya thêm con gió
tôi chúm má hôn ngực em mọng
hương lành mặt trăng
nghe tình ái chạy trong làn da mượt nòn
xanh những giấc mơ cỏ hoa
trong vòng tay ôm siết.

4.—

Tôi bỗng sụp quì vụng dại
cắn vào môi em uống giọt nứu nóng
em run mất lệ liền
thiên nhiên mở mắt ngó.
Xin tạ ơn dương gian
xin tạ ơn nàng
mùa xuân mùa hạ mùa thu mùa đông

đồng thơ rất ngọt
thơm trái tim hồng
tôi xin hiến dâng
trọn tình yêu thứ nhất.
5.—

Không cần phải nói thật nhiều
tôi sợ những khu rừng ngôn ngữ
đời thêm bỏ ngỏ
ôi những mảnh dao găm vô hình
khoắt cuộc đời lở lói

6.—

Ôi đêm nay
nghìn sao như rượu say môi
Em bao giờ không là thiên nhiên
kiều diễm
một trái cấm
tôi cúi đầu khóc như trẻ thơ
những sợi tóc buộc lấy trái tim
xao xuyên.

7.—

Hãy đặt bàn tay trong bàn tay
tình yêu chúng mình hiện lên chiếc cầu kết
đền đám cưới

hoa bay
rực rỡ
ôi em yêu hồng tuổi đại đại chân
mùa đông là hạng sâu đê đôi tim sưởi ấm nhau
cuộc đời no tròn ý nghĩa.

TRẦN DINH TUYẾN

oOo

BÀI VỌNG TÌNH

thơ tôi đá cuội lẫn trầm
trong cơn biển động nhịp dầm sâu rơi
khi về tình đã mù khơi
xót đau riêng phận ngậm ngùi ai chia

xa tôi áo mỏng tình khuya
người như nắng sớm chia lìa giọt sương
yêu người yêu tự nguồn cơn
sao đành chỉ rối tay trơn giả từ

sầu tôi, sầu đã thiên thu
tình người tình đã phiêu du bạt ngàn
thấp trong tôi nỗi muộn màng
tưởng người tưởng đã ngàn năm vọng tình

LYNH CA

(Phiến buồn tuổi đá)

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

KINH TẾ

TẠI SAO DẦU LỬA CHƯA PHUN ?

Đầu năm 1971, báo chí Việt Nam xôn xao về tin xứ ta sắp có dầu lửa. Dân ta hơn hờ mừng thầm, tưởng tượng ra những ngày vàng son sắp tới, một khi chất dầu đen nhánh bắt đầu phun. Giới chức bộ Kinh Tế loan báo : chừng tháng 3-71 sẽ cho các công ty quốc tế đấu thầu tìm kiếm dầu lửa. Tháng Ba qua đã lâu, việc đấu thầu vẫn chưa khai diễn dù nhiều công ty ngoại quốc đã nộp đơn. Mọi người cũng đã sắp quên cái « củ cà rốt » mà người ta vẽ ra để an ủi cảnh nghèo chung.

Nhưng, dân chúng lại khấp khởi hy vọng, khi nghe báo loan tin ông Pinay, cựu thủ tướng Pháp sắp qua VN để bàn chuyện xin tí mỡ dầu sừng, Thực ra, theo một viên chức có thẩm quyền tại bộ Kinh tế, thì chưa có dấu hiệu gì chứng tỏ ông Pinay muốn nói chuyện dầu lửa với chính phủ ta cả. Còn vấn đề đấu thầu trầm trề, chỉ vì mình muốn nghiên cứu cho kỹ càng mọi khía cạnh đó thôi. Một chuyên viên dầu hỏa của bộ Kinh tế bóng đùa : « nhà mình có mỗi một cô con gái đẹp, tài sắc vẹn toàn, vậy trước khi cho chú nào dám hỏi, mình phải dò xét, đắn đo ghê lắm chứ ! nhất là các nước láng giềng của mình lại đang bị kẹt vì vấn đề « gả bán » dầu lửa. Như ở Mã Lai Á, các hãng dầu tìm được giếng dầu cả năm nay mà không chịu khai thác, vì chính phủ Mã vừa ký giao kèo với người ta xong, đã vội tính tăng giá dầu theo giá mới ấn định của tổ chức các quốc gia xuất cảng dầu hỏa (OPEC). Trong lúc đó, các công ty quốc tế trúng thầu tìm kiếm dầu tại Thái Lan cũng chưa bắt đầu công việc, vì họ biết

chính phủ Thái đang định đổi các điều kiện khai thác. Theo chuyên viên kể trên, VN ta vì vậy phải thận trọng từng tý một, để khỏi lâm vào thế kẹt như các nước láng giềng, có con gái cho đình hôn rồi mà chú rể không chịu cưới.

Tuy thế, có thể chỉ một vài tháng nữa là công việc nghiên cứu xong xuôi, và chính phủ sẽ mở thầu để chọn công ty nào xứng đáng cho tìm kiếm dầu lửa. Vậy là « củ cà rốt » dầu lửa vẫn còn lủng lẳng trước mũi dân Việt, ta vẫn có quyền hy vọng rất nhiều vào chất « vàng đen » này !

(HIỆU TỐ)

CHIẾN TRANH

NGA, TÀU ĐANG GIÚP BẮC VIỆT SẢN XUẤT THUỐC PHIỆN

Bắc Việt hiện đang sản xuất một số lượng thuốc phiện quan trọng để xuất cảng sang Trung Cộng và Nga Xô. Theo lời một hời chánh viên tiết lộ, anh ta đã được trông thấy tận mắt những đồn điền thuốc phiện ở Hà Giang, Sơn La, Lai Châu và Cao Bằng.

Hồi chánh viên này là Nguyễn Ngọc Mai, một cán bộ tuyên truyền cao cấp của Đảng đồng thời là một phóng viên của nhật báo Tiền Phong đã về hời chánh chính phủ VNCH vào năm ngoái.

Sở dĩ nguồn tin trên chỉ được tiết lộ mới đây vì : « Không ai hỏi tôi về việc đó và tôi không nghĩ rằng các ông đã lưu tâm tới vấn đề này rồi » hời chánh viên này nói vậy.

Chắc chắn rằng các loại nha phiến morphine heroin... hiện đang lưu hành tại Saigon một số đã được biến chế từ số lượng thuốc phiện do Bắc Việt sản xuất. Tuy nhiên, qua các cuộc thẩm vấn, hời chánh viên Nguyễn Ngọc Mai đã không cho biết là Hà Nội sản xuất thuốc phiện để nhằm vào công tác đấu

độc binh sĩ Hoa Kỳ tại Việt Nam hay chỉ vì vấn đề kinh tài.

Anh ta chỉ cho biết trường hợp anh được đi thăm một đồn điền thuốc phiện nằm trên đường Hà Nội - Hà Giang. Đó là lúc anh đi phỏng vấn « các côn đồ du đảng, gái điếm và những thành phần tội đồ khác đang được Đảng giáo dục và cải tạo tư tưởng bằng công tác lao công nông trường ».

Anh đã thấy sáu toán lao công, mỗi toán 100 người làm việc cùng với các cố vấn Liên Xô và Trung Quốc. Anh cũng cho biết là những đồn điền thuốc phiện tại các tỉnh nói trên rất màu mỡ và được BV (riệt đề khai thác bằng những máy móc, dụng cụ tối tân, Họ đã sử dụng cả máy bay do phi công Nga lái để rắc thuốc diệt trừ sâu bọ !

(THIỆU QUANG)

NHÂN VẬT

LÀM HOÀNG HẬU BA TƯ CÓ SƯỚNG CHĂNG ?

Nhân lễ kỷ niệm 2500 thành lập vương quốc Ba Tư, hoàng hậu Farah Diba dành cho phóng viên một tờ báo Mỹ một cuộc phỏng vấn. Nhà báo được biết trước về những thủ tục triều kiến trước khi vô lễ kiến hoàng hậu. Nào cấm ngồi, bắt chéo chân lên nhau, nào cấm dơ cao chân phỏ bày gan bần chán bất cứ trường hợp nào. Ngoài ra phải mặc áo dài tay, đội mũ và đeo găng tay hoàng hậu nữa.

Nhưng khi gặp mặt Hoàng hậu, nhà phóng viên cảm thấy dễ chịu hẳn đi. Là cựu Sinh viên du học tại Pháp, cô Farah Diba đã được ông Hoàng Ba Tư chọn làm vợ sau khi ly dị với bà Hoàng không con Soraya. Dù sống đời vương giả đã chục năm nay, hoàng hậu Farah Diba, vẫn là một phụ nữ coi mở, thành thực. Nàng tiết lộ : « Tôi phải làm chủ tịch hội chống bệnh ung thư, vì vậy mỗi khi gặp họ là tôi phải đấu thuốc lá thật kỹ, dù vẫn

ưa hút thuốc. Bà Hoàng xứ Ba Tư đây thảo thoạt đó còn làm chủ tịch của 23 hội khác nữa. Nàng than phiền trách nhiệm nặng nề đã khiến tóc nàng lốm đốm muối tiêu, dù mới có 32 tuổi. Và cả vua lẫn hoàng hậu đều bận rộn quá mức, khiến cho hai người rất ít khi có dịp nói chuyện với nhau về những vấn đề riêng tư. Tuy là người ham hoạt động, Farah Diba cũng đã « rất chán vai trò hoàng hậu » chỉ mong được sống thực với con người mình mà thôi !

(Theo NEWSWEEK)

GIAO DỤC

MỸ BẢO VỆ HÀM RĂNG TRÒ NHỎ.

Người ta vẫn nói trẻ con Hoa Kỳ sừng sững nhất thế giới. Nào là trường sở học hành miễn phí, các phương tiện giải trí công cộng đầy đủ hàm răng của các trò còn được săn sóc ngay cả trên xe bus tới trường nữa ! Săn sóc cách nào ?

Các nha sĩ Mỹ đã làm thống kê thấy rằng hàng năm có tới 1300 học sinh nhỏ tuổi bị hư răng hay hư răng trong khi đi xe bus nhà trường. Các chú bé có ghế ngồi đáng hoàng, nhưng mỗi khi xe ngừng bất tử là các chú bị đập mặt hay miệng vào lưng ghế sắt đáng trước. Nhiều trường hợp bị hư răng đã xảy ra : chú nhỏ có thể bị hư hẳn hàm dưới, trong khi hàm trên cứ lớn theo người. Chú ta sau này sẽ có cái miệng giống như mỏ chim vậy ! Và dù có giải phẫu chữa chạy, chú bé vẫn rất có thể phát âm hay ăn uống khó khăn.

Hội các giải phẫu gia tại mỗi bang của Hoa Kỳ, đã đứng ra lo bảo vệ cho các chú trò nhỏ đi xe bus. Họ đã tìm mẫu những cái bao đệm lưng ghế, sao cho khi đập mặt vào, các chú bé vẫn không sao. Và một khi tìm được loại bao nào tốt nhất, mà lại rẻ dưới 10 đô la hội sẽ yêu cầu bắt các trường tiểu học Mỹ xài hết.

Trẻ em VN thì chỉ mong có trường để mà học, và xin đừng ghé vào xe buýt công cộng mà cũng chưa xong !

ĐỖ QUYỀN
(trích Newsweek)

BAO CHÍ

HỘI THẢO CỦA PLAYBOY.

Nói tới cuộc hội thảo của báo Playboy, quý vị đã nghĩ tới những hình ảnh thể, những chuyện về Sex. Và một cuộc hội thảo Playboy chắc phải gồm những tay chơi bốc trời, những em kiều mẫu, những si tác lét này lửa v.v...

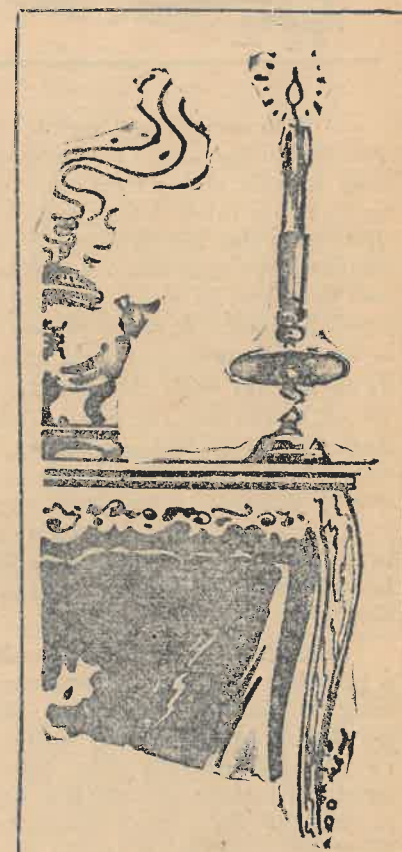
Sai nặng,

Cuộc hội thảo do chủ nhiệm Tạp chí Playboy Hugh Hefner tổ chức mới đây ở Chicago. Huê Kỳ, quý vị tự những tri thức tên tuổi, những nhà mô phạm, những nhà văn và ký giả có tiếng của Mỹ. Xin kể tên : Kinh tế gia Kenneth Galbraith, giáo sư Harvard, một trong số nhà kinh tế lớn nhất thế giới hiện nay, cựu đại sứ Mỹ ở Ấn Độ. Xin nêu tên khác : Sĩ gia Arthur Schlesinger Fr, trước là cố vấn của T.T Kennedy cũng là giáo sư Harvard. Tiểu thuyết gia John Cheever, tên tuổi lớn trong làng văn Huê Kỳ. Ký giả Halberstam, 2 lần đoạt giải Pulitzer, trong đó có một lần nhờ những phóng sự về VN. đã kích thích sách Mỹ. Tất nhiên, trong các tên tuổi lớn, phải có cả ông William Masters, trong cặp (Masters và Johnson) cả thế giới biết tiếng về công cuộc nghiên cứu tính dục. Tính chung có tất cả 65 người đến dự cuộc hội thảo ; những người này đã từng đóng góp bài vở cho Playboy trong thập niên vừa rồi.

Tuy nhiên không phải với những tay tri thức nổi tiếng mà cuộc hội thảo có thể đi đến những kết luận hữu ích. Thực ra, cuộc hội thảo của playboy nói trên đã trở thành một loại thuốc ngủ đối với những người tham dự. Ngay cả với những đề tài ăn chắc như « Tương Lai của Tinh Dục », « Nếp Sống Đô Thị Mới » « Khoa Báo Chí Mới » mà các hội thảo viên vẫn không đưa ra được điều gì mới lạ ngoài những lập luận nhằm chán thông thường. Trong phần hội thảo về báo chí kéo dài trong 2 tiếng đồng hồ, bình luận gia Von Hoffman của tờ Washington Post ngồi không yên trong ghế của ông ta, một ký giả khác lơ đãng viết nguệch ngoạc và nhà báo Wicker của tờ New

York Time thì ngồi nhìn vách tường. Tuy nhiên câu hỏi chính yếu đề cập đến chủ ý của cuộc hội thảo do nhà văn John Holmes nêu lên vẫn không được trả lời.

Thế tại sao có nhiều người nổi danh đến tham dự một cuộc hội thảo nhằm chán như vậy ? Xin thưa vì tạp chí Playboy trả tiền bài rất cao (1000 Mỹ kim cho một bài ngắn, 2000 Mỹ kim cho một bài dài từ 2000 đến 3000 chữ) nên nhiều người đến vì mong có cơ hội làm quen với ban liên tập tờ Playboy. Ngoài ra một số khác đến với hy vọng tìm thấy những hình ảnh sống thực mà họ đã có dịp thưởng thức trên những trang của tờ báo, những người này đã thất vọng hoàn toàn.

Lễ Nghĩa Liêm Sĩ
CÒN
Việt Nam
CÒN

truyện ngắn hai kỳ

HOÀNG HẢI THỦY

LỜI HỨA

— Năm anh đang đăng cái truyện dài Người Yêu, Người Ghét trên tờ báo Sống, em có vào Sài-Gòn. Em đến nằm ở tiệm ông Tư Kiên. Nghe ở đó người ta nói thịnh thoảng anh có đến hút ở đó, em định bụng chờ anh đến, em sẽ kể cho anh nghe chuyện vượt ngục của em. Đề anh có thêm tài liệu viết đoạn bọn ăn cướp—bọn Già Mỏng phải không anh? Em còn nhớ rõ chi tiết cái chuyện ấy lắm mà—sửa soạn vượt ngục trong chuyện của anh. Khi ấy em đọc tới đoạn chúng nó sắp vượt ngục. Em có nói ở nhà ông Tư Kiên «Tiếc quá tôi không được gặp Thủy. Nếu gặp anh ấy, tôi nằm kề cho anh ấy viết thì hay biết mấy. Vượt ngục ở VN khác vượt ngục ở bên Tây, bên Mỹ nó khác... Anh chưa từng bao giờ ở tù, làm sao anh biết được chuyện trong tù, làm sao anh viết chuyện tù vượt ngục hay được??

Buổi sáng tôi vừa vào thăm Me sừ Tỉnh trưởng ở tư dinh của ông ta. Tỉnh trưởng khoe với tôi bằng cái giọng tin chắc trăm phần trăm rằng cái gọi là cuộc bãi trừ ma túy ở địa phương này rất cừ, rất bảnh. Kết quả thu hoạch được tốt nhất nước. Kể từ ngày quý anh Hoa Kỳ muốn rút quân ra khỏi Việt Nam, quý anh tung ra chuyện lính GI Mỹ ở chiến trường tội tệ này bị đầu độc bằng ma túy. Tình trạng lính Mỹ ở Việt Nam có nhiều anh nghiện ma túy là chuyện có thật. Lính Mỹ nghiện bạch phiện. Cũng có nhiều tên nghiện hút thuốc phiện theo lối cổ điển truyền thống bàn đèn ống hút kênh cằng, lại có cả những tên nghiện «choác» tức chích sai thuốc phiện nấu với nước lã vào thẳng mạch máu. Nhưng bạch phiện là do chính bọn lính Mỹ đem tới đất này,

không phải đất này có sẵn bạch phiện trước khi Mỹ đến. Chỉ vì buôn bán chất thuốc phiện trắng này có lời nhiều, lính Mỹ lăm tiền và lính Mỹ lại đồng lòng bọn con buôn bản xứ thấy mỗi lời mới đổ xô đi buôn bạch phiện bán cho Mỹ. Tôi chưa từng được trông thấy nguyên cả một ký lô bạch phiện như thế nào xong tôi nghe nói chất đó vốn một lời gần 10 triệu 300 ngàn đồng. Nhưng người mua phải mua liền một lúc cả năm, bảy chục ký mới được cái giá đó. Mua xong đem bán lẻ từng ký với giá 2 triệu, hay 2 triệu rưỡi gì đó. Bọn nhà buôn từng ký bạch phiện về đem pha phách, bỏ vào những ve nhỏ, bán cho lính Mỹ mỗi ve nhỏ đó với giá 500 đồng một ve. Số tiền bán lẻ này làm cho mỗi ký bạch phiện như thế thu được tới 5 hoặc 6 triệu đồng bạc VN.

Đang lý ra chánh phủ VN có quyền trách bọn Mỹ đem bạch phiện và nạn nghiện bạch phiện vào nước mình, nhưng ngược lại, chính bọn Mỹ lại trách các viên chức Việt Nam buôn bạch phiện đầu độc cho lính Mỹ. Và các ông trong chánh phủ phủ mình im thin thít, để tội buôn bán cho nhau—đều cả Tổng Thống với Phó Tổng Thống là hai ông to đầu nhất chính quyền cũng bị bọn Mỹ lôi ra tố cáo dính vào trò buôn ma túy thì hết nước nói—thế rồi do sự đòi hỏi của bọn Mỹ, chính quyền ta lại mở cái gọi là chiến dịch bãi trừ ma túy. Và kết quả là những người nghiện bạch phiện ở đây—cái nghiện này khác hẳn với cái nghiện bạch phiện từ căn bản đến chi tiết—bị dồn oan. Cuộc bỏ rập các nhà có bàn đèn ở trên toàn quốc diễn ra tàn nhẫn, ác liệt chưa từng thấy trong lịch sử đệ tử Cờ Ba Pháo bị đàn áp trên đất nước này. Và buổi sáng nay tôi nghe ông Tỉnh khoe tình ông đã thanh toán hết bàn đèn, tức là không còn một cái

bàn đèn nào hoạt động ở thành phố này. Ông nói: Không thể có chuyện chủ tiệm hút hồi lộ nhân viên đi bắt để không bị bắt. Vì chúng tôi có những 6 đội đi bắt. Chúng tôi có địa chỉ tất cả những nhà có bàn đèn ở trong Tỉnh. Trên bản đồ thành phố, chúng tôi ghi những địa chỉ đó bằng những điểm đỏ. Và chúng tôi đi bắt bằng hết. Tỉnh tôi đứng đầu thành tích bãi trừ ma túy.. 4 ký lô bạch phiện bị bắt trong vòng hai tháng..

Và bây giờ là buổi tối, tôi nằm bên một bàn đèn đang sáng đèn trong thành phố này. Người vừa nói câu trên với tôi là một thanh niên chừng 30 tuổi. Mặt gã hơi dài, da gã hơi đen và hai mắt gã sáng. Gã nằm tiêm thuốc cho tôi hút và tôi nhận thấy bàn tay trái gã có nhiều vết dao chém, một ngón tay trên bàn tay ấy—ngón út—bị cụt một nửa. Người bạn thổ công ở đây đưa tôi đi chơi giới thiệu gã, trước đây, là một du đảng khét tiếng, một tên quái—nói theo danh từ du đảng. Gã từng đánh chết người, từng đi tù và đúng như lời gã nói, gã từng tham dự vào một vụ vượt ngục làm chấn động dư luận.

Vụ vượt ngục ấy xảy ra lâu rồi. Trong thời nước mình hãy còn ông Diệm, ông Nhu. Vụ đó có đảng báo, bây giờ nhắc lại, chắc nhiều người còn nhớ, dù rằng nhớ lơ mờ. Trong những năm ông Diệm ở ngôi T.T, đất nước mình còn tương đối yên bình, ít những vụ nào động lớn nên những vụ giết người cướp của còn được coi là đại sự. Năm đó tôi làm ở tòa soạn Saigon Mới của bà Bút Trà và tôi còn nhớ vụ cướp này hơn nhiều người. Một ngày nọ có ba tên tới đây. Chúng đã sắp đặt vụ cướp từ nhiều ngày nên tính trước đầu ra đây. Chúng dò biết vào ngày đó cơ quan Nông Tin ở đây lãnh về một số tiền 2 triệu để cho vay và chúng tính cướp số tiền đó. Chúng biết Me sừ Giám đốc Nông Tin cuộc này là người Huế và người Huế là người hay cãi, hay trưng bằng cớ nhất nước. Chúng đến Ty vào lúc gần 5g30 chiều, giờ nhân viên sắp ra về. Gã vào trước tiên bận quân phục Đại úy, xưng là Đại úy an ninh từ Sài Gòn ra điều tra vài nhân viên làm việc ở cơ quan này trước đây có dính líu với VC. Khi nhân viên đã về hết là lúc ông Giám đốc sẽ mở tủ sắt lấy hồ sơ thành tích tố Cộng của những nhân viên bị điều tra ra khoe. Tủ sắt đựng tiền ở ngay trong phòng Giám đốc. Tên thứ hai sẽ vào phòng và dùng karaté chặt đứt ông Giám đốc trong khi tên thứ ba đóng vai tài xế, ngồi chờ trên tay lái xe Jeep bên ngoài. Đánh đứt Giám đốc, cướp số bạc 2 triệu xong, bọn cướp sẽ vụt lại đó vài tờ truyền đơn Mặt Trận Giải Phóng và êm ả ra đi. Chúng không dự tính giết ai cả.

Và sự việc xảy ra đúng như chúng dự tính. Ít nhất cũng đúng tới tám phần mười. Ông Giám đốc người Huế khi nghe nói nhân viên của mình bị nghi ngờ hoạt động cho VC bên cái và bên mở tủ sắt lấy giấy tờ tưởng lệ tố Cộng của những nhân viên ấy ra làm bằng chứng. Tên cướp thứ hai vào phòng đúng lúc và chặt một phát karaté

ngọt như James Bond làm ông Giám đốc gục xuống bàn ngất đi. Nhưng bọn cướp quên mất một chi tiết nhỏ: vào giờ này, nhân viên ra về hết nhưng trong cơ quan này còn cặp vợ chồng người tùy phái ở luôn ở căn nhà nhỏ đằng sau. Thấy ông Giám đốc có khách, anh tùy phái bèn bưng nước trà vào đãi khách đúng lúc ông Giám đốc của anh vừa bị đánh ngất. Anh đứng đó, tay còn bưng khay nước trà, miệng ừ ở kêu không ra tiếng. Tên vừa chặt karaté quay ra thấy anh và rút ngay con dao găm ra chọc vào cổ anh, lưỡi dao từ cổ xuyên lên đến miệng làm nạn nhân chỉ còn thốt ra được những tiếng ăng ặc. Nạn nhân buông rơi khay nước trà xuống và chị vợ nạn nhân nghe tiếng động, thấy lạ nhìn qua cửa sổ vào phòng và thấy chồng mình ngã nằm đó, ông Giám đốc cũng gục trên bìn. Chị la lên ầm ỹ và cảnh sát ập tới bắt được cả ba tên cướp. Trại sở Nông Tin Cuộc ở ngay trước Ty Cảnh Sát. Bọn cướp thật chỉ tổ chức ngay trước mũi Cảnh sát. Nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của vợ chồng anh tùy phái cuộc đánh cướp đã thành công mỹ mãn đúng như dự định.

Ở đời này có nhiều âm mưu khi dự định tưởng chừng toàn thiện, toàn mỹ, mà thực ra, toàn thiện, toàn mỹ thực sự. Chỉ vấp vấp một chút mà thôi, một vấp vấp nhỏ là đủ tiêu ma cả một kế hoạch. Bọn đến đánh cướp Cơ Quan Nông Tin Cuộc năm đó ở thành phố ven biển này chỉ có ba người, nhưng ba người này lợi hại, nguy hiểm và hữu hiệu hơn cả 30 người. Người chủ động trong nhóm tên là Lý, từng một mình thực hiện những vụ cướp táo bạo, động trời và ngoi lãnh ở Saigon. Lý đã tính trước đủ tất cả, biết rõ tất cả, kể cả biết về điểm tâm lý mà ít người để ý—kể cả bọn định đánh cướp—rằng ông công chức và Giám đốc Cơ quan này là người Huế, và người Huế như đã nói, là loại người hay cãi cọ và khi cãi, hay trưng bằng cớ nhất nước. Điểm tâm lý này thật đúng, trong đời làm báo, tôi từng được gặp nhiều ông Tướng sinh ra đời ở Huế, đưa cho tôi coi đủ thứ giấy tờ về những vụ tham nhũng và bị tố tham nhũng. Có một điểm Lý quên: đó là sự có mặt của vợ chồng anh tùy phái ở ngay căn nhà nhỏ sau văn phòng ông Giám đốc.

Đánh cướp cơ quan chánh phủ đã là một chuyện chi, cướp ngay trước mũi Cảnh sát là điều chi thứ hai. Nhưng sự sơ sót nhỏ nhoi kia đã làm chết một mạng người, anh tùy phái tới số chết, Lý không dự tính giết ai hết trong vụ cướp này, và làm cho cả ba mạng gian hùng bị Cảnh sát vô được ngay tại trận.

Gã du đảng kể chuyện cho tôi nghe đường như có thật nói nhiều. Gã là người Trung. Bây giờ cả con người gã chỉ còn đáng sợ ở đôi mắt gã. Tuy gã một điều anh, hai điều em với tôi, rất lễ phép, khi kể chuyện không văng tục, không chửi thề, rất ngoan, nhưng nhìn đôi mắt gã phát ra ánh sáng, tôi nghĩ

rằng nếu tôi chạm đến quyền lợi hay tự ái của gã — chỉ cần tôi ra mặt khinh bỉ gã — tôi sẽ bị gã gọi ngay là mày và ăn thua đủ ngay tức khắc.

Người bạn Thổ Công của tôi nằm dưới tôi bên bàn đèn, anh hút rất ít, mỗi lần chừng một cặp đã say, ba điều là mất khoái lạc và có thể đi đến việc cho chó ăn chè, tức nôn mửa. Dân đông thoét thường gọi việc mửa vì quá say này là «Chu Du thổ huyết». Anh nằm thưởng thức trà tàu, ăn kẹo lạc và bánh nướng Trung thu, anh nói: «Năm người khoái thuốc anh thì ra cũng say mê mửa người, khoái cần phải hút, và anh bảo gã du đặng».

— Thuận... Mày phải kể từ đầu vụ này anh ấy mới hiểu được chứ, mày kể lung tung thế anh ấy biết đảng nào mà rờ? Hãy còn sớm, anh ấy có thể nằm ở đây suốt đêm nay nghe mày kể chuyện. Mày cứ từ từ, đảng hoàng mà kể, không ai tranh lời mày. Làm gì mà mày lật đặt như đi ăn cướp ấy.

Lúc này, tôi mới biết tên gã là Thuận. Cái tên hiền khô không hợp với một tên du đảng từng giết người. Như Đại, như Sơn, như Huỳnh, tên những du đảng một thời nổi tiếng ở Saigon. Đại Ca Thay Sơn Dao, Huỳnh Ti. Những cái tên hiền lành này chỉ dữ dội khi có xước hiệu đi theo, và nhất là chỉ dữ vì những việc làm của những kẻ mang những cái tên đó. Thuận cười.

— Đàn anh nói chi đúng dữ. Nghề ăn cướp là nghề của em mà.

Đúng ra, Thuận phải nói là «nghề của chàng» nhưng đang nằm nói chuyện với đàn anh—du đảng V.N có cái đặc biệt là rất coi trọng văn nghệ sĩ, tất nhiên những văn nghệ sĩ được chúng coi trọng phải là văn nghệ sĩ đàn anh, nổi tiếng không giao hoạt — nên Thuận nói khác đi là «nghề của em».

Tôi cảm thấy âm thanh lời gã có vẻ ngậm ngùi.

— Nhưng đây là chuyện xưa rồi. Bây giờ em hết còn là du đảng. Mười năm trước kia mới có du đảng, năm năm trước, thời ông Kỳ, ông Loan cũng vẫn còn. Bây giờ thì hết du đảng kiểu anh hùng Đại Ca Thay rồi. Vì sao các anh biết không? Vì bây giờ thanh niên phải đi lính hết. Du đảng cũng vào lính. Mà lính là có súng. Đụng nhau bây giờ là bắn nhau, hết còn hơn nhau về gươm gậy. Phải đánh nhau bằng dao, lấy sức độ sức mới có du đảng thứ thiệt...

Bây giờ em ở lính. Bây giờ em đã có vợ, có con — Thuận tiếp — Bây giờ em phải nghĩ đến vợ con, không còn liều lĩnh bất cần đời như ngày xưa được nữa.

Với những ngón tay mấy năm trước chuyên cầm dao có vẻ rất cứng nay rất mềm xù đụng que tiêm sát, Thuận đưa đầu thuốc vào nõ trên khay đèn. Không cần sửa, không cần vò đến cái thứ hai, đầu thuốc đã nằm gọn đó, tròn quýt, gã chuyển đầu đọc sang cho tôi:

— Em muốn kể cho anh nghe chuyện của em để anh nghĩ cách giúp em. Em muốn các anh ấy sẽ nhớ đến thằng em đã từng hy sinh cho các anh vượt ngục. Em muốn nhắc đến hai lời hứa. Lời em hứa với các anh ấy và lời các anh hứa với em. Em nghĩ em đã làm tròn lời hứa của em.

Khi các anh ấy nằm ở nhà lao thị xã này — lời Thuận kể — Em cũng vào tù. Em vào sau các anh ấy chừng hai, ba tháng. Năm ấy em mới hai mươi tuổi. Can tội ăn cắp xe. Lần đầu em thua nên em chỉ phải nằm áp nhiều lắm là ba tháng. Khi ấy các anh ấy đã ra tòa Đại Hình, anh Lý nặng nhất bị tù hình, hai anh kia hai mươi lăm năm tù cấm cố. Các anh ấy chống án chờ xử lại. Khi em vào tù, anh ấy đã tung tiền ra mua chuộc từ quản đốc đến giám thị, các anh ấy sống đầy đủ không thiếu một thứ gì. Đối rạch như em vào đó thấy các anh ấy được giám thị nể như thế, nhất là sống như những ông Hoàng, thần phục lắm.

Biết là chỉ vài tháng là em mãn tù, được ra nên các anh ấy móc nối em, thuyết phục em để em giúp các anh ấy vượt ngục. Anh Lý dụ em. Anh ấy nói khi ra khỏi tù các anh ấy sẽ sang Pháp hết, nghĩa là các anh ấy không ở Việt Nam nên không sợ bị bắt lại và em không việc gì phải sợ liên lụy. Các anh ấy sẽ cho em số tiền 200.000 để trả công em.

Số tiền 200.000 đồng vào năm 1962 lớn lắm. Em cũng tham tiền nhưng năm ấy em hãy còn trẻ, em còn nặng máu giang hồ. Nghe anh Lý nói đến chuyện sang Pháp, em nghĩ đến chuyện khác. Nhưng em không nhận lời anh ấy ngay, em còn thử xem các anh ấy có đủ tư cách để vượt ngục không đã. Em nói với anh Lý: «Anh dụ em giúp anh vượt ngục anh không sợ em lên tố cáo với quân đốc ư?» Anh ấy cười nói: «Nếu em muốn tố cáo thì cứ việc. Anh sẽ đưa em lên gặp quân đốc bất cứ lúc nào em muốn...»

Nghĩa là anh ấy không sợ em tố cáo, anh ấy vẫn tỉnh như không. Hai anh kia tên là Dư và Toàn, tên thật của các anh ấy khác nhưng khi tôi đi đánh cướp, các anh ấy dùng tên khác, tên khác. Hai anh Dư, Toàn thì tài nghệ thường thì nhưng anh Lý thì thần sầu. Anh Lý là linh hồn của cả bọn, anh Lý sắp xếp mọi chuyện. Đối em chưa hề phục ai, em phải phục anh Lý.

Em nhận lời nhưng em nói không lấy tiền, em muốn các anh ấy đưa em sang Pháp. Sang đến bên đó rồi, em làm gì mặc em, các anh ấy hết bổn phận với em. Vì em nghe nói vượt ngục rồi các anh ấy sang Pháp nên em nảy ra ý định đòi các anh đưa em sang Pháp thay vì cho em 200.000 đồng. Tuổi trẻ nào mà không thích giang hồ. Sang Tây là giấc mộng vàng của em.

Tôi ngắt lời Thuận:

— Bây giờ chủ mày còn mộng sang Tây nữa không?

Anh mắt sắc của gã mờ đi đầy lát:

— Vẫn còn. Nhưng em biết chẳng bao giờ còn sang Tây được nữa..

oOo

Nói đến chuyện giang hồ đầy đó, đi như mây trời nơi chân trời góc bể, đến những phương trời xa lạ, ôm trong tay thân thể những người đàn bà xù lạ, như đến đứng bên dòng sông Đa Núp — Đa Núp, nhưng phải là Đa Núp Bơ — nhớ đến nhạc sĩ Johann Strauss, như Hồ Dzếnh ngày nào đi

sang Trung Hoa Đô đến thăm Hoàng Hạc Lâu và tư hao: Tôi được đến quê hương Đô Phủ, Thôi Hiệu, tôi cũng buồn như Thuần. Tôi nhớ đèn câu các anh nói «thề thốt, từ phục». Đúng ra là «thề thốt, từ phục», kia đấy. Vốn liếng chữ Hán của tôi sau 3 năm tự học cho tôi biết như thế có lẽ vì văn điệu nên các cụ ta gọi là «thề thốt, từ phục». Ở đây đêm nay, nằm bên bàn thờ cô Ba Phủ Dung uy lực thần sầu, không phải chỉ có một người bảo vệ phiến vì mộng giang hồ không thể trở thành sự thật. Thuận muốn đi mà rút lại không đi được, tôi cũng vậy. Tôi là thằng có mộng giang hồ từ nhỏ dám hy sinh hết để được đi—bố mẹ tuy yêu là thế nhưng sắp chết mà có dịp ra đi tôi cũng dám dứt áo đi — nhưng rồi tuổi thơ qua trước tuổi thiếu, và tuổi thanh niên bây giờ cũng chỉ còn là chuyện hôm qua chuyện năm cũ, tôi chẳng hề được đi đâu cả. Trừ một lần đi sang Đại Loan. Chuyển đi nhiều vất vả, cực khổ, chẳng đáng gì. Trong lúc tôi có nhiều ông chủ ông cậu chân chỉ hạt bột, năm trăm đôi lấy một ngàn, chỉ khoái cơm nhà quả vợ, nhờ ở trong quân đội, nhờ ở trong chánh phủ, được xuất ngoại chi chạp. Thật bất công và thật phí. Những người tầm thường ấy đi có lợi gì cho dân tộc? Nếu tôi được đi được thấy, tôi có thể trở về viết được nhiều chuyện hay hơn những chuyện tôi đang viết bây giờ cho bạn đọc.

Nhưng «thề thốt từ phục», các cụ đã nói thế và đúng. Bố mẹ có thể giữ chúng ta ra đi khi chúng ta còn niên thiếu, bố mẹ giữ vì sợ chúng ta khổ sở, nhưng vợ con có khi chúng không giữ mà ta vẫn không đi, ta vẫn ở bên chúng. Vì ta sợ chúng nó khổ. Năm xưa, năm xưa có lần tôi khinh thường những thằng đàn ông chỉ biết có vợ con. Ấy là nam tôi còn trẻ, còn chưa vợ. Tất nhiên. Ngày đó tôi nghĩ thằng đàn ông phải làm cái gì lớn lao, có lợi cho đồng bào, thằng đàn ông chỉ biết nuôi vợ con, chỉ nuôi nổi vợ con là thằng đàn ông hèn. Bây giờ, tôi thấy rằng thằng đàn ông nuôi nổi vợ con đầy đủ bằng người đã là tư cách làm rồi. Vì chuyện ấy cũng khó chứ không phải là dễ. Như thằng con tôi đã lớn, nó đi học xa và đang ra nó cần có một chiếc xe Honda để đi. Giá xe Honda lúc tôi đang viết những dòng này và khi các bạn đang đọc những dòng này là 200.000 xe mới và 100.000 đồng xe cũ còn chạy được. Tôi muốn mua xe cho con tôi cả năm nay mà vẫn chưa đủ đánh được 1.000.

oOo

— Anh Lý bằng lòng. Tức là anh ấy nhận khi ra khỏi tù sẽ đưa em cùng đi sang Pháp. Từ đó cho đến lúc em ra khỏi nhà lao, em được ở cùng phòng với ba anh. Các anh ấy có tiền nên được ở riêng một phòng. Nhờ được ở riêng như thế các anh ấy mới có cơ hội đề trốn. Việc mua chuộc quân đốc để được ở riêng ba người một phòng chính là bước đầu trong kế hoạch vượt ngục của ba anh. Việc thứ hai là việc móc nối em.

Đêm đêm, em được nghe anh Lý kể nhiều chuyện. Cũng ngày em càng phục anh Lý. Có một

lần anh ấy đánh cướp một tiệm vàng ở Saigon trong trường hợp lý kỳ như vậy. Chỉ một phút anh ấy đi cướp thôi, mà thành công êm ru.

Anh ấy dò biết, đánh cướp là phải dò trước đường đi nước rút thật kỹ, tiệm vàng ấy cứ đến độ 6 giờ tối là dọn vàng vào két sắt, 6 giờ rưỡi là khép cửa và cả nhà ăn cơm. Chủ tiệm là một bà. Bà này tiếp khách, giao hàng, thu tiền. Hôm ấy anh ấy ăn bận thật long trọng, xách cặp táp, đến tiệm vào lúc 9 giờ sáng đặt đánh một cái lắc hai lượng thật khô, nói là để đi mừng đám cưới ngay tối đó. Tiền vàng, tiền công trả liền một khi, chủ tiệm đòi bao nhiêu trả ngay, trả hết. Anh đặt: «Tối nay là đám cưới con cháu tôi. Tôi ở xa mới về Saigon, tôi bận nhiều việc lắm. Thế nào tối nay bà cũng chờ tôi đến lấy. Bà sai hẹn tối nay là khổ tôi ư». Bà chủ thấy khách sộp nửa chặc trước 6 giờ tối là hàng làm xong: «Ông nhớ đến lúc 6 giờ cho, nhà tôi đóng cửa lúc 6 giờ...» Ông khách hứa: «Tôi sẽ đến lấy trước khi tiệm đóng cửa». Lấy được lắc là tôi đi vào Đồng Khánh dự đám cưới ngay. Bà nhớ làm tốt cho tôi...»

Mọi việc cho tới đó, hợp pháp và vui vẻ. Bà chủ đã nhận đủ tiền tám lác hơn 10.000 đồng. Vào khoảng 6 giờ 30 tối hôm đó, y hẹn, ông khách sộp tới và bà chủ y hẹn, còn mở hé cửa tiệm để chờ. Lúc đó cả nhà đang ăn cơm. Một mình bà chủ ra giao hàng cho khách. Ông khách vẫn complet-veston như buổi sáng nhưng lần này, thay vì xách cặp táp, ông khách xách theo cái sắc ma-rin.

Bà chủ tiệm vàng mở tủ sắt lấy tám lác ra trao cho khách. Nhưng ông khách đã tiến vào đứng sát ngay bên cạnh bà, tay phải ông cầm con dao găm đi ngược lên đứng vào cổ bà chủ tiệm, mũi dao đưa vào chỗ dưới miệng bà chủ. — «Bà mà kêu một tiếng là bà chết. Bỏ hết vàng vào cái sắc này...» Bà chủ có muốn kêu cũng không được, vì há miệng ra là đụng phải lưỡi dao nhọn. Bà ta chỉ còn có nước liu liu dòn hết số vàng trong tủ sắt vào túi cho ông khách cướp.

Giọng nói của gã du đảng còn những âm thanh thần phục:

— Anh ấy xách túi thần nhiên ra xe hơi, vào xe vội đi. Cả mấy phút sau bà chủ tiệm vàng mới tỉnh hồn, mới kêu lên được. Anh ấy đã đi xa. Đang phục nhất là anh ấy làm vụ này chỉ có một mình, không cần cả người ngồi sẵn ở ngoài xe để ra la chạy...

— Nếu đúng như thế thì Lý đáng phục thật, tôi nói, nhưng không biết chuyện có thật không?

— Thật mà anh. Em biết là vụ đó có thật. Anh ấy không cần bày đặt để tự đề cao, Con người của anh quả thật là nhiều mưu mô, gan dạ cùng mình. Bọn anh ấy không phải là cướp tầm thường đâu anh. Anh Lý từng ở trong chiến khu Ba Lòng, anh ấy muốn có tiền để tổ chức một cái đảng vừa chống ông Diệm vừa chống Việt Minh mà anh. Anh ấy tổ chức cướp tiền Nong Tin là để gây quỹ chứ không phải để ăn chơi. Các anh ấy nhiều tiền lắm mà, nhiều người giúp lam...

(CÒN TIẾP)

BẾN MƯA NGÀU

● truyện dài CUNG TÍCH BIÊN

290

CHƯƠNG BA.

Bốn Thu ngồi ngoài bờ giếng thật lâu, bóng xám len đầy đó đây, ngày như quên sinh : tiếng máy xay lúa vẫn đều đặn bên nhà Bồ Ti, một bọn nông dân đang vây quanh nhau, chờ xong thóc lúa là bôn tàu về nhà. Bốn Thu nghĩ quần về sự có mặt của con Hùm Xám mang tên Bầy Diễn — đời sống thường nhật bị xâm chiếm bởi giây phút ác mộng : một tiếng còi xe dộ lại lúc trời rưng rưng sáng của Bầy Diễn đã là một báo động cho giờ khắc không may khác ngoài : tiếng chân bắt thường kéo tới ngoài bãi hiên một mái nhà nào là y như thế người trở về báo tin sự chết : nơi nào có Bầy Diễn là nơi đó có hoàng hôn, có sự lặng lẽ khinh miệt của quần chúng có sự chịu đựng căm lặng đau đớn và cuối cùng là đám người quanh đây đã cố tạo bên ngoài một vẻ lặng lẽ để che đậy cho bao nhiêu

trắc ẩn bên trong. Người ta còn đời sống nữa chứ ; không thể đồng loạt mở bụng : và lại đây chưa phải lúc nổi dậy, mỗi người chưa cần là một bó đuốc thấp sáng cho một toàn bộ thay đổi, anh có nghe tiếng nói cách mạng không ? Bên kia đường hãy còn những đứa bé đói khát, phía này đường cũng thế, cả trong cơn mộng chúng ta vẫn đeo nặng nhục nhân quê hương : dù sao tiếng hát Cách mạng vẫn chưa thối tới : Hãy chờ. Giữa, ở trên, chính dòng nước lặng lẽ biểu tượng sự chịu đựng như thế. Hãy chờ phút cuối cùng cái hối của một Tổng Thống — Cách mạng là cơn bão. Cái gì đã thổi nên bão nếu không là mây đen sự cuồng nộ bằng huyết của trời đất vào phút cuối cùng chẳng chịu đựng nổi : « dân tộc này đang bằng huyết. »

Bóng tối.

Đứa nào đã tháo vát được một chai rượu Mỹ ? Dưới ánh đèn «măng sông» bọn họ ngồi quanh

292

nhau, tiếng măng sông lè xè, cái máy hát từ nhà kế cận bầy nhảy, đám phù du tự thiêu, ánh sáng trái đất tận ngoài đường : đám dân chúng mỗi lần đi qua khoảng đường có ánh đèn chói sáng họ phải rút rờ tránh né, có người len vào phía tối bởi vì Bầy Diễn ngồi quay mặt ra đường.

Bạo chúa thường có nhiều cách chơi ngoạn mục y như một thằng khùng bắt ngờ bắt một con chuột hay con chó đập cho nát óc để cười điên dại, người Bầy Diễn khi ngà say rượu Mỹ cũng có thể bắt một chị nào đó vào xã. Lại bằng huyết cho coi.

Một người của Phong trào cách mạng Quốc gia đi mua thêm hai chai Mai Quế Lộ. Thực sự họ đâu có bỏ tiền mua. Tiếng đảnh háng của họ (trước một cửa hàng nào đó) thay cho tiền bạc.

Bầy chó.

Chợ Kế có rất nhiều chó, đêm trắng chúng nó hay sủa vãn vơ, gọi ngáy đại, nhưng đêm nào có Bầy Diễn, Hai Ký hay Cả Nhấp bọn chó im lặng : chui rúc vào khoảng tối, khịt khịt hai lỗ mũi, tìm ở mùi đất sự quen thuộc ngậm ngùi. Ít ra đã có ba con chó bị bắn vỡ đầu vì đạn súng colt của Hai Ký và Bầy Diễn. Hôm trước Hai Ký đi bách bộ từ đầu đường cái quan tới cuối chợ, lúc mười một giờ đêm, một con chó đen đã nhào ra một mực cắn lấy ông úy viên an ninh. Thế là súng nổ. Ngày hôm sau chú Tùng, (chú chó) đã khôn ngoan tới xin lỗi Hai Ký. Trong tư cách một úy viên an ninh, Hai Ký khuyến cáo Chú Tùng không nên nuôi loại chó như thế nữa — « phải tìm chó không biết sủa mà nuôi, nghe chưa, cái lời tao bỏ tù mày. »

«Làm sao để chó không sủa ? Phải cắt lưỡi chó hay sao». Chú Tùng suy nghĩ mãi, sau cùng không thể nuôi chó nữa.

Ngay đời sống mọi người bị đè nặng bởi áp lực, đời sống động vật chung quanh cũng lây bệnh, một sự gì hoang mang day dứt, một màu sắc ngậm ngùi, một nghi ngờ không tằm tích — lại nữa, cây cối cũng bị chi phối bởi luật lệ chung, không khí bị nhiễm độc, mặt đường mặt đá vô tri cũng bị bôi nhọ bởi bàn tay người : có thể kể nơi này một khẩu hiệu chẳng ? đề hoan hô hay đả đảo một cái gì đó.

Lại bóng tối.

Đêm sâu. Bọn người bên nhà máy xay lúa đã tan rã : từng bóng đen hiu hắt, le lói kéo đi trong

293

đêm — từ nhà Bồ Ti về các thôn xóm. Lúc này không có tiếng súng, người ta có thể đi thâu đêm, miễn là có ánh sáng kèm theo. Chợ vắng. Một vài người đi lại thấp thỏm. Bọn Bầy Diễn đã ngà ngà say. Anh chúc phạn buột miệng :

Tui hỏi ông Chủ tịch, Chủ nghĩa Nhân Vị là cái gì ?

Mọi người trong bữa nhậu hoảng kinh, đồ mắt đỏ dãn (vì hơi men) về phía người chúc phạn. Phù du chết quanh bóng đèn. Một số phù du khác chết khô rơi đầy trên nền nhà. Cây sừng sáu của Hai Diễn máng lủng lẳng trên bờ tường. Máy chai Mai Quế Lộ rỗng không nơi góc cạnh bàn. Ly tách xiêu vẹo.

Bọn đàn em chờ phản ứng của Hai Diễn. Hai Diễn cho điều thuốc dở lên mồm. mặt chệnh chệch về mái hiên, hai mắt nhắm lại. Hít một hơi mạnh, phì phà khói thuốc, Hai Diễn mỉm cười.

Mọi người nghi bụng : «may mà ông Chủ tịch vui.» Và họ thăm trách : «nhân vị là cái gì kệ thầy mẹ nó, anh chúc phạn đặt bày hỏi làm gì.» Bỗng Bầy Diễn hỏi lớn :

«Anh có biết mông con Loan là... «cái gì không.

Sau câu hỏi của Bầy Diễn mọi người im phất. Kinh hoàng. Nghe tiếng muỗi mòng bay. Có tiếng gà gáy xa. Đó là tiếng gà khi chưa quá nửa đêm. Con gà của người xóm chợ nuôi chờ ăn thịt, một loại gà u mê lú lẫn, báo động và ngửa cổ không đúng giờ giấc mặt trời. Những tiếng gà hoang phí, gây sự xao xác, nghi ngờ, ma quái.

Hai Diễn lại trình trọng tiếp :

«Nhân vị là địa vị con người trong trời đất xã hội. Lý thuyết ông cố vấn nói thế. Nhưng cái gì là địa vị. Đó là cái «chỗ ngồi». Mà cái gì dùng để ngồi trong một đời người...»

Có tiếng xầm xì :

«Ông Chủ tịch say rồi»

Người chúc phạn cúi xuống, liếm mép, nghe hơi thật bò nguội tanh tanh nơi miệng, mùi rượu buồn phiền : anh cho tay bốc một trái ớt dờ cán thật mạnh : nhai và nuốt : vị cay làm tan biến một phần sự lặt lẻo khi buổi nhậu đã tàn : mắt người chúc phạn ném ra bóng đen.

Hai Diễn hiu hiu

(CÒN TIẾP)

SÁNG KIẾN MỚI SẢN PHẨM MỚI

CHẾ NGUYÊN LIỆU CHO THUỐC TRỊ SINH

Không ít thì nhiều ai ai cũng đã dùng hay có thân nhân dùng các loại thuốc trị sinh. Nào Teramycine, aureomycine, tifomycine, lévomy céline v.v... hầu như các tên thuốc có chữ «xin» ở sau chót đã trở nên rất quen thuộc với quần chúng Việt Nam. Và đó cũng chính là những loại thuốc diệt trùng rất mạnh chữa khỏi nhiều chứng bệnh hiểm nghèo nếu dùng đúng cách.

Để đáp ứng với nhu cầu này được càng ngày càng gia tăng của dân Việt, các Dược Sĩ đã lập nên khá nhiều viện bào chế sản xuất từ loại thuốc ho, gói thuốc cảm, cho tới những loại thuốc chích trị sinh. Dù được khoa là một trong những ngành kỹ nghệ tiên bộ nhất của VN, nhưng các viện bào chế đó chỉ mới là nơi pha trộn các nguyên liệu cho thành món thuốc. Mà hầu hết các nguyên liệu thì đều phải nhập cảng từ tinh bột (amidon), tới các hợp chất thông thường như Sulfate, Phosphate de soude, hay các chất trị sinh khác cho tới nay ta đều tốn ngoại tệ để mua của nước ngoài.

Lần đầu tiên tại Việt Nam, Dược Sĩ Nguyễn Văn Trang 51 tuổi, giáo sư Đại Học Dược khoa đã mạnh dạn bắt đầu công việc sản xuất các chất nguyên liệu cần thiết đó. Và chất trị sinh đầu của ông là chloramphénicol, hiện đã được các viện bào chế dùng pha chế thay cho thuốc nhập cảng khá nhiều.

Ngay các hãng thuốc lớn như Roussel, Tenamyd, cũng đã mua chất chloramphénicol nội hóa đó để chế các loại thuốc thông dụng như Tifomycine, Panamycine v.v...

Trình bày về lý do khiến ông sản xuất chất trị sinh chloramphénicol, Dược Sĩ Trang cho biết: đó là một trong những loại thuốc chống được

nhiều vi trùng nhất mà cả thế giới ngày càng dùng nó nhiều hơn. Chất trị sinh đó lại khó hư hỏng, và ít độc so với các trị sinh khác. PV Đới nếu thắc mắc về dư luận cho rằng chất chloramphénicol có thể làm hoại huyết, D.S. Trang giải thích: «Đó là do nghiệp đoàn các Bác sĩ Hoa Kỳ, một thời đã lâu, yêu cầu chính phủ Mỹ khuyến dân nên ít dùng chloramphénicol vì sợ độc. Nhưng nay, họ đã bỏ ý kiến đó, và dưới sự chỉ dẫn của y sĩ, dân Mỹ lúc này cũng uống thuốc đó nhiều lắm».

D.S. Nguyễn Văn Trang cũng tiết lộ, ngoài chất chloramphénicol ông còn dự tính sản xuất nhiều loại thuốc trị sinh khác tại Saigon, nhưng «còn cần nhiều thời gian nữa». Dự án sản xuất chất chloramphénicol, theo D.S. Trang từ lúc sơ khởi tới lúc sản xuất, phải mất 10 năm tất cả. Ông phải nhập cảng một số máy móc, biến chế một số, rồi thủ tục, phép tắc v.v... Hiện nay cơ sở có thể sản xuất mỗi năm 30 tấn chloramphénicol tiết kiệm khoảng 300 triệu đồng ngoại tệ cho ngân sách quốc gia.

Dù số lượng sản xuất lớn, cơ xưởng hiện chỉ xử dụng có 7 nhân viên, vì các giai đoạn sản xuất đều theo hệ thống bán tự động.

Đề cập tới vấn đề sản xuất nguyên liệu, cho được phẩm D.S. Nguyễn Văn Trang tỏ ý mong mỗi các đồng nghiệp dược sĩ đàn em nên hăng hái phát triển ngành này. Điều quan trọng là mình quyết tâm, và biết thích nghi vào hoàn cảnh thiếu thốn lúc đầu chứ đừng cần phải có nhà máy lớn lao ngay. «Ông cho biết ngay tại một xử tiến bộ như Ý Đại Lợi, các viện bào chế nhỏ vẫn áp dụng những phương thức đơn giản để làm

nguyên liệu. Các giai đoạn sơ khởi của việc chế các chất kháng sinh (sulfamides) chẳng hạn các Dược Viện Y thường nhờ các tư gia làm dùm từng lô nhỏ một cách thủ công nghệ. Nhiệm vụ chính của dược sĩ, chỉ là tinh khiết hóa các chất thuốc đó mà thôi.

Trong khi đó, ngành Dược xử ta phải nhập cảng quá nhiều nguyên liệu kể cả những dược liệu đơn giản nhất như chất than chứa sinh bưng. Những chất đó, các Dược Sĩ mới ra trường cũng có thể làm được một cách dễ dàng. Ngoài ra các dược thảo cũng không phải ít, nào quế, nào xả, nào long não, bột bap v.v... vậy mà không có người chịu chế biến!

Ông nhấn mạnh tới nhu cầu sản xuất nguyên liệu trong xử, cho đó là một bước quan trọng để kỹ nghệ ta tiến bộ. Dược Sĩ Trang cũng tin rằng VN có rất nhiều nhân tài nhưng vì ít người chịu kết hợp với nhau nên chưa có những công trình sản xuất đáng kể đó thôi. Theo ông, một trong những yếu tố để dân Mỹ tiến bộ nhanh nhất thế giới, là tinh thần làm việc tập thể (équipe). Người mình chia rẽ quá nếu dù các cá nhân có giỏi nhưng khó hợp nhau lại.

Ái cũng cho mình là nhất, không có tinh thần dân chủ trong việc cộng tác với mọi người, và kết quả bi thảm là nền kỹ nghệ trong xử nói chung còn rất thô sơ!

Là người đã thành công trong kỹ nghệ âu dược, giáo sư Nguyễn Văn Trang, hiện đang dạy môn «Độc Dược học» tại đại học Dược khoa tỏ ý mong mỗi thầy các sinh viên của ông ra trường sẽ hoạt động tích cực trong công việc sản xuất nhất là sản xuất các nguyên liệu.

(HẠ QUYÊN)

SINH HOẠT NHÓM HÀ THỨC NHƠN

Thư hàng tuần

Về các hoạt động của CS.NC.

● Tính đến ngày 10.10.1971 ban Điều hành cơ sở Nhân Chủ đã được 20 thân hữu góp vốn chính thức và người hứa góp số tiền thu được là 5.500.000 đồng, tính đến ngày thu xong vốn đợt I. Trong đợt II kể từ ngày 10.10.1971 tức là sau ngày ra mắt 25-9-1 của báo Sóng Thần số người góp vốn đã gia tăng, theo một nhịp độ khả quan.

● Cùng với sự hưởng ứng góp vốn của các thân hữu kể trên. Tiểu ban liên lạc quốc nội đã cố gắng không ngừng, trong công việc thành lập thêm các ban đại diện Sóng Thần địa phương và liên lạc, để tạo sự quen biết giữa các thân hữu góp vốn cho cơ sở. Hiện tại đã có 20 văn phòng đại diện Sóng Thần trên bốn quân khu, và 1 số quốc gia có thông tin viên của Sóng Thần là Tây Đức, Pháp, Thụy sĩ, Hoa kỳ, Nhật, Gia nã Đại.

● Từ ngày 25-9-1 Sóng Thần ra mắt, đến nay một số văn phòng đã hoạt động rất tích cực. Song song với sự vận động góp vốn, cổ động cho số độc giả gia tăng. Các văn phòng đại diện đã thu thập tin tức bài vở gửi về trung ương rất thường xuyên. Tuy nhiên cũng có một số văn phòng đại diện đã gặp nhiều khó khăn, nên sự hoạt động đã kém phần tích cực. Hy vọng trong một thời gian ngắn nữa, tất cả các văn phòng đại diện sẽ hoạt động tới một mức độ tối đa.

● Trong những ngày cuối tháng 10 này, tiểu ban liên lạc quốc nội, sẽ cấp phát các thủ tục chính thức sau khi duyệt xét các hoạt động của

những văn phòng đại diện địa phương. Hoặc sẽ chấm dứt nhiệm vụ của một số văn phòng đã tỏ ra sự thiếu hoạt động. Để tránh cho quỹ trung ương, khỏi mất một số tiền tài trợ, mà không hữu ích cho công việc chung của cơ sở.

● Song song với hoạt động về báo chí, Ban ĐH cơ sở Nhân Chủ đang xúc tiến hoạt động trong các lãnh vực khác, để tạo khí thế cho công cuộc vận động cách mạng dân tộc xã hội: chương trình cấp phát học bổng cho S.V.H.S. nghèo trên toàn quốc, do báo Đới và nhóm Hà Thúc Nhơn khởi xướng đã được cơ sở theo đuổi và phát huy. Một đội bóng tròn Sóng Thần đang trong thời kỳ thành lập. Về lãnh vực giáo dục, ban điều hành cơ sở đang cố gắng hỗ trợ cho các anh em địa phương thành lập các nghĩa thực, để giúp đỡ con em giới nghèo, trước tình trạng khó khăn của xã hội. Để sự hỗ trợ cho các nghĩa thực một cách tích cực hơn. Ban điều hành cơ sở đã cho thành lập một ban kịch, di lưu diễn ở một số địa phương, để lấy tiền giúp cho các nghĩa thực và làm tăng số vốn cho cơ sở, hầu còn thực hiện nhiều dịch vụ quan trọng khác.

● Tóm lại trong thời gian qua cơ sở đã hoạt động không ngừng, và đã thu đạt được một phần nào kết quả mong muốn. Nhưng con đường còn dài, và còn nhiều khó khăn mà cơ sở sẽ gặp phải. Tin tưởng vào sự hăng say, hưởng ứng của các thân hữu và nhóm viên. Ban điều hành tin rằng tất cả khó khăn sẽ vượt qua.

Trong thời gian chờ đợi một sự chuyển mình to lớn, ban điều hành cơ sở, thành thực cảm tạ các thân hữu đã nhiệt thành góp phần vào việc xây dựng cơ sở.

Sài Gòn 20-10-71
T.M Ban Điều Hành
Cơ Sở Nhân Chủ
T.B. Liên Lạc Quốc Nội

Nhìn lại một năm qua

● Vũ Ngọc Long

«Xã hội Việt nam, cho tới giờ này, chỉ được xây bằng máu, nước mắt và tủi hờn của dân chúng. Ước vọng đơn giản được sống an lành trong tình thương yêu chân thật vẫn là ảo vọng. Lợi dụng chiến tranh nhiều mưu toan nhơ nhuốc bành trướng khủng khiếp, khuynh hướng lạm dụng quyền thế, mưu cầu tư lợi, đã nảy sinh khuynh hướng bội đờ quy, lụy để tìm sự an thân trong nhục nhã. Tệ nạn tham nhũng bất công dần áp xối xé giáng xuống đầu người dân những đòn chi tử. Nhân dân ta đã phải gánh chịu số kiếp của lũ người mù vừa không được dẫn dắt vừa bị hành hạ và khai thác tàn nhẫn»...

Trên đây là đoạn mở đầu, của bức tâm thư, mà ban vận động thành lập nhóm Hà Thúc Nhơn phổ biến trước dư luận, trong và ngoài nước buổi họp báo vào sáng 9-11-70 tại võ đường Vovinam S.G.

Ngay từ ngày ra mắt thành phần ban vận động thành lập nhóm, cho đến hôm nay, nhìn lại đoạn đường đã đi, từ những bước đi chập chững, nhóm đã vượt qua bao thử thách cam go để tiến lên, bước đi những bước dài. Từ những cố gắng này, đến những cố gắng khác. Làm sao kết hợp được những người tâm huyết, mang cùng một ý hướng làm sạch quê hương cái chết của Hà Thúc Nhơn đã soi tỏ cảnh ngộ vầy hăm trùng điệp của những con người còn giữ được hơi thở cho lương tâm trong một xã hội dơ dáy.

Gần một năm qua đi, từ ngày ban vận động thành lập nhóm ra mắt, với bao thay đổi của thời cuộc, nhưng với một ý chí sắt đá kiên trì của những người muốn xây dựng quê hương, ngày một thêm bền chắc. Chúng ta đã nhận rõ ra nhau, nhìn nhau với đôi mắt triu mến. Những niềm tin đã bùng dậy, những bàn tay đã siết chặt nhau, những ánh mắt đã cùng nhìn về một tương lai rạng rỡ của xứ sở. Với bao khó khăn vầy hăm từ

những thiếu thốn vật chất, đến những phá hoại khủng bố từ nhiều phía. Nhưng nhóm vẫn kiên trì phấn đấu với các thử thách và khắc phục tất cả khó khăn, để duy trì nhóm. Từ các hoạt động có tính cách quyết liệt đầy tính cách sắt máu, với vụ tố 4 tướng tham nhũng trước thềm Hạ Viện của y sĩ Thiếu Tá Phạm văn Lương các hoạt động có tính cách xã hội, tuy giới hạn trong một môi trường nhỏ hẹp, nhưng nó cũng xoa dịu phần nào, được các vết đau của xã hội đầy thống khổ này, với chương trình cấp học bổng do nhóm và báo Đời thực hiện. Cũng như nhóm giúp đỡ và hỗ trợ tinh thần và vật chất trong việc thành lập một số nghĩa thực miền Trung.

Nhìn lại một năm qua, với những bước đi tuy chậm chạp mà đầy ý nghĩa đó. Những người chúng ta đã vạch một hướng đi để tạo nên tảng mới cho công cuộc vận động cách mạng xã hội.

Để nói lên tiếng nói trung thực của nhóm và những người cùng mang một ý hướng cải tạo quê hương, Sóng Thần ra đời. Lần đầu tiên trong lịch sử báo chí V.N một nhật báo ra mắt với số vốn của hàng trăm người xa lạ góp lại. Với bao khó khăn và tránh né để báo thoát khỏi một cảnh ngộ bi đát vì nạn tịch thu, hết vốn. Nền Sóng Thần đã chưa thực hiện được các ý định của nhóm muốn làm. Đó là một cơ quan vận động cách mạng dân tộc xã hội. Nghĩa là phải tranh đấu quyết liệt cho sự cải tạo xã hội bằng mọi cách.

Con đường vận động cách mạng xã hội còn dài, và còn nhiều gian khổ. Một sự sôi nổi nhất thời nào cũng sẽ gây ra những cản trở hay có thể làm nguy hại tới công cuộc vận động cách mạng chung của chúng ta.

Một năm đi qua, khởi từ một sự xa lạ, chúng ta đã ngồi lại cùng nhau, để rồi đã nhận rõ ra nhau và cùng nhau inang xương. máu thân xác ra để vận động công cuộc cải tạo xã hội. Chính sự kết hợp, này đã là một kết quả tốt đẹp, và đầy phần khởi. Cho một tương lai tươi sáng của quê hương.

PHIẾU AN NHÂN

CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG NHÓM HTN VÀ TUẦN BÁO ĐỜI

Tên, Họ : _____

Địa chỉ : _____

Đồng ý ủng hộ CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG do nhóm Hà Thúc Nhơn và tuần báo Đời tổ chức, bằng cách đóng góp :

A. — Một số tiền là _____

B. — Một số học bổng theo các chi tiết sau

1) _____ học bổng toàn phần (4.000\$)

2) _____ học bổng bán phần (2.000\$)

3) _____ học bổng khuyến khích (1.000\$)

trong thời gian là _____ tháng, kể từ tháng _____ 1971

_____ Ngày _____ tháng _____ năm 1971

KÝ TÊN

Xin gửi phiếu này về tòa soạn tuần báo Đời cho ông VŨ THẾ NGỌC

ĐẠI CƯƠNG VỀ CH. TRÌNH HỌC BỔNG DO NHÓM HTN VÀ T. BÁO ĐỜI TỔ CHỨC

Nhận thấy chương trình cấp phát Học Bổng đã được thực hiện gần 1 năm nay nhưng vẫn có 1 số độc giả của tuần Báo đời cũng như những Sinh viên, Học Sinh chưa hiểu rõ mục đích cũng như thể lệ cấp phát Học Bổng. Bắt đầu tuần này, UBHB sẽ mở 1 hộp thư thường xuyên để giải đáp các thắc mắc hầu quý vị độc giả cùng các sinh viên học sinh được rõ.

1— MỤC ĐÍCH ;

Trong nỗ lực xây dựng một xã hội Việt Nam, với niềm tin tưởng ở khả năng và lý tưởng giáo dục. Nhóm HTN cùng với báo Đời phối hợp tổ chức một chương trình học bổng qui mô nhằm mục đích trợ cấp học bổng toàn niên và dài hạn cho sinh viên nghèo và xuất sắc trên toàn quốc. Chương trình cũng được dự trù tới những học bổng xuất ngoại du học và tu nghiệp dài hạn và ngắn hạn để đào tạo chuyên viên cao cấp và những nhà chuyên môn cho VN.

2—NGUỒN TÀI TRỢ :

Với một khả năng tài chính giới hạn, nhóm Hà Thúc Nhơn và báo Đời chỉ giúp một phần tượng trưng và giữ vai trò điều hành trung gian. Một phần lớn những nguồn tài trợ cho chương trình học bổng sẽ được ủy ban điều hành chương trình học bổng nhận từ một tổ chức, hiệp hội giáo dục, xã hội, văn hóa công tư trong nước ngoại quốc. Ủy ban cũng đặc biệt nhắm tới những nhà tư bản, thương gia, nhân sĩ giàu có trong nước.

An nhân bảo trợ hoặc giúp hẩn một số hiện kim để ủy ban phân phối hoặc giúp một số học bổng thưởng trực trong 1 năm hoặc nhiều năm, và cũng có thể giúp một số học bổng đặc biệt theo những tiêu chuẩn chọn lựa đặc biệt của người bảo trợ.

3—TỔ CHỨC :

Ủy ban điều hành chương trình học bổng được điều hành bởi một văn phòng thường trực. trụ sở hiện đặt tại Tuần Báo Đời, 143 và 145 đường Cống Quỳnh, Sài Gòn.

Ủy ban sẽ tiếp xúc để mời một số nhà giáo dục, giáo sư, viện

trưởng, khoa trưởng... thành lập một hội đồng cố vấn đề cố vấn và chỉ đạo chương trình cho ủy ban.

Ủy ban cũng sẽ thành lập một Hội đồng bảo trợ, gồm đại diện những nhà bảo trợ để kiểm soát và giám định tài khóa thu chi của ủy ban.

4—THÀNH PHẦN NHẬN LÃNH ;

Sinh viên, học toàn quốc không phân biệt địa phương tôn giáo, tuổi tác và tư thực hay công lập đều có thể xin học bổng với hai điều kiện tối thiểu :

a) Nghèo (đơn xin sẽ gửi kèm những giấy tờ cần thiết chứng minh (nếu có) ; mồ côi, nghĩa tử, gia đình đông anh em, nạn nhân chiến tranh v.v...)

b) học giỏi (đơn xin sẽ gửi kèm bản sao học bạ, chứng chỉ giấy giới thiệu của khoa trưởng, hiệu trưởng, giám đốc, giáo sư, giáo viên v.v...)

Sau khi sơ tuyển, ủy ban sẽ có những đặc phái viên tiếp xúc trực tiếp với gia đình, cá nhân người xin để ghi nhận và đề nghị.

Trong những trường hợp quan yếu, ủy ban sẽ quyết định theo ý kiến của hội đồng cố vấn.

5— PHÂN PHỐI HỌC BỔNG :

Trong chương trình đầu tiên trong năm 1971, UB dự liệu sẽ cấp phát từ 150 đến 200 học bổng gồm học bổng toàn phần 4000đ mỗi tháng và học bổng khuyến khích 1000đ mỗi tháng trong suốt một niên khóa 12 tháng.

Sau mỗi năm học bổng sẽ được tái cấp hoặc ngưng lại chuyển cho người khác trong trường hợp SV HS đó không còn đủ tiêu chuẩn

nhận lãnh hoặc tự ý xin ngưng vì đã đủ khả năng tự túc.

UB cũng trù liệu dự tính sau một thời gian hưởng học bổng và khi đã thành tài người thụ hưởng sẽ có nghĩa vụ cung cấp cho UB một hay nhiều học bổng để chương trình phân phối học bổng càng ngày càng rộng lớn.

6— HỒ SƠ XIN HỌC BỔNG

Ngay từ bây giờ các SVHS đã có thể làm đơn xin học bổng gửi về văn phòng UB. hồ sơ gồm có :

1, Một đơn xin (tự viết, các học sinh tiểu học có thể do cha, mẹ anh, chị, thầy cô viết dùm)

2, hai tấm hình 4x6

3, Các giấy tờ chứng minh nghèo và học giỏi, nếu có

BIỆT CHÚ : Đặc biệt bạn đọc và thân hữu toàn quốc có thể giới thiệu các SV, HS đủ tiêu chuẩn, ủy ban sẽ có những đặc phái viên tìm đến tận nơi tiếp xúc và ghi nhận.

7— THÔNG BÁO TIN TỨC :

Hàng tuần trên Tuần Báo Đời, Ủy Ban sẽ loan tin đầy đủ danh sách ân nhân bảo trợ cùng những phần đóng góp và danh sách những sinh viên học sinh đã gửi đơn xin HB ủy ban sẽ phơ phổ biến những thông cáo cần thiết trên báo chí và các cơ quan truyền thanh, truyền hình.

THÀNH QUẢ ĐÃ THỰC HIỆN

Trong đợt đầu UBHB đã cấp phát 40 Học bổng gồm :
4 Học Bổng toàn phần
10 Học Bổng bán phần
và 26 Học bổng khuyến khích.

Địa chỉ Ban Đại Diện SÓNG THẦN địa phương

- QUẢNG TRỊ 89 Trần hưng Đạo ● HUẾ 115 Trần hưng Đạo
- ĐÀ NẴNG 212 Trưng nữ Vương ● QUẢNG NGÃI 237 Võ Tánh
- QUI NHƠN 42 Võ Tánh ● NHA TRANG 126 Độc Lập
- CAM RANH 99 Duy Tân ● PHAN RANG 63 Thống Nhất
- PHAN THIẾT 88 Trần hưng Đạo ● ĐÀ LẠT 39c Hàm Nghi
- PLEIKU 1 Nguyễn đình Chiều ● VŨNG TÀU 2911 Thủy Văn
- CẦN THƠ 86 Nguyễn an Ninh ● BA XUYẾN 115 lô 3 Kh. Hòa
- BAN MÊ THUỘT 63 Quang Trung ● BÌNH DƯƠNG 11315
- Châu văn Tiếp ● PHƯỚC TUY 23 Nguyễn Du ● PHƯỚC LONG 1 Nguyễn Huệ ● TUY HÒA 284 Trần hưng Đạo

Nhắn tin

— Anh NGUYỄN HUY PHƯỚC (Sàigòn) Rảnh ghé tòa soạn Sóng Thần (hỏi Long) sẽ giải thích các thắc mắc cho anh. Thân.

— Anh DUY TRƯỜNG THUY VŨ (Nha Trang) Thư trước của anh thất lạc, Anh có thể góp vốn đợt II (bản hợp đồng sẽ gửi tới anh, khi có địa chỉ, Đại diện Sóng Thần Nha Trang số 126 Độc Lập anh Nguyễn huy Hoàng làm văn phòng trưởng).

— TRƯƠNG MINH XUÂN (Nha Trang) Sóng Thần là tiếng nói chánh thức của nhóm H.T.N. Đại diện Sóng Thần Nha trang do anh Nguyễn huy Hoàng làm văn phòng trưởng.

— NGUYỄN THÀNH (Đà Nẵng) Anh liên lạc trực tiếp với anh Lương đề cùng Ban đại diện, ở đây sinh hoạt và BDD sẽ cấp phát giấy tờ cần thiết cho anh. Thân.

— Anh NGUYỄN NGỌC VINH (KBC 4743) Đại diện Sóng Thần do anh Lê văn Ba làm văn phòng trưởng — bản hợp đồng đã gửi tới anh.

— Bà VÂN THỊ TRUYỀN (Cần Thơ) Đã gửi bản hợp đồng tới bà.

— Các anh các chị TRỊNH CAO ĐAM (KBC 4003), — VŨ THỊ LỆ CÚC — LÊ THUY HÀ (KBC 3453) — VŨ AN (trung tâm y khoa Gia định các bản hợp đồng đã gửi tới các anh chị.

— Anh TÔ HÀ (Kiểu Phong) Rảnh ghé Sàigòn, các thắc mắc của anh sẽ được giải thích rõ ràng. mong anh. (Hỏi Long TB liên lạc quốc nội)

— Anh TRẦN DUY PHIÊN (Kom tum) mong tin anh.

— Anh TRẦN CAO VINH (Phước Long) — NGUYỄN NGỌC TÂM (Ba Xuyên) — TRẦN VĂN CẢ (Ban Mê Thuộc) mong tin các anh.

— Em VÕ HUY NGÂN (Đà Nẵng) Hồ sơ của em gửi quá hạn của đợt hai. Tuy nhiên UB vẫn giữ lại để đợt III có thể thực hiện hồ sơ của em sẽ được cứu xét.

— Em CHÂU ĐÌNH PHU (SG) Thông cảm với hoàn cảnh của em nhưng thời gian thu nhận hồ sơ hiện nay đã tạm chấm dứt. Em theo dõi trên báo Đời nếu có thể gửi hồ sơ về vào đợt III.

— Em ĐÌNH PHAN THÁI (Châu Đốc) Đã gửi Học Bổng 3 tháng 7, 8, 9, bằng bưu phiếu đến em theo địa chỉ : Ông Đình-văn-Tịnh. Tòa án Châu Đốc.

— Em LÊ BÁ NHÂN : Liên lạc với ông Đình Ngọc Tấn tại tòa soạn Tuần Báo ĐỜI về việc Lọc bổng.

DANH SÁCH NHỮNG NGƯỜI GÓP VỐN

1. Đặng Phú Thiệt	Đà Lạt
2. Trần An Bài	Sàigòn
3. Trần Thượng	Ninh Thuận
4. Hồ Thị Chung	Sàigòn
5. Ngô Văn Hưu	Gò Vấp
6. Lý Văn Hoa	Sàigòn
7. Báo Đăng Triều	Phanrang

8. Phạm thị Thủy	Sàigòn
9. Trịnh hữu Định	Phú Nhuận
10. Tôn thất Khiêm	Đanang
11. Trần huy Phong	Sàigòn
12. Phạm thị Quang Minh	Sàigòn
13. Lê văn Đi	Cam Ranh
14. Trương thị Anh	Sàigòn
15. Trương ngọc Ánh	Sàigòn
16. Trương thị Tiết	Sàigòn
17. Phạm thị Lựu	Sàigòn
18. Trịnh thị Tôn	Gia Định
19. Nguyễn thị Thu Vân	Gia Định
20. Chu Tử	Sàigòn
21. Uyên Thao	Sàigòn
22. Trùng Dương	Sàigòn
23. Bùi thị Giang	Sàigòn
24. Nguyễn Tuyển	Sàigòn
25. H. Phùng	Sàigòn
26. Trương tam Vĩnh	
27. Nguyễn Hải Chí	Sàigòn
28. Đăng Giao	Sàigòn
29. Lê thị Ngọc Hương	"
30. Mai tuyết An	"
31. Võ văn Tuấn	"
32. Nguyễn văn Sáu	"
33. Anh Phan	"
34. Nguyễn thế Trung	"
35. Trần văn Lưu	"
36. Nguyễn văn Hiện	Biên Hòa
37. Vũ Đình Xương	Biên Hòa

THÔNG BÁO SỐ 4

V.I.V. Thay đổi Ban đại diện Sóng Thần tại hai tỉnh Tuy Hòa và Tây Ninh, Qui Nhơn.

— LÝ DO. Theo sự đề nghị của anh em thân hữu và người góp vốn địa phương. Muốn cho hoạt động của văn phòng đại diện được hữu hiệu.

Saigon 15.10-71
T.B.L.L.Q.N

THÔNG BÁO ĐẶC BIỆT

Để phản ánh trung thực các sinh hoạt địa phương. Yêu cầu các văn phòng đại diện Sóng Thần trên toàn quốc lưu ý :

— Thường xuyên gửi bài vở, tin tức.

— Các bài gửi về phải có dấu của văn phòng đại diện, để dễ kiểm soát.

— Cờ động đề thu quảng cáo ở địa phương.

— Báo cáo số báo tiêu thụ ở mỗi địa phương.

SAIGON, ngày 21 tháng 10-71
T.B.L.L.Q.N
VŨ NGỌC LONG

Hàng tuần đọc ĐỜI
Hàng ngày
Bạn nhất định phải đọc

NHẬT BÁO

SÓNG THẦN

Cơ quan vận động cách mạng dân tộc xã hội
CHU TỬ và nhóm HÀ THỨC NHƠN chủ trương

RA MẮT TỪ NGÀY 25-9-1971

trên

SÓNG THẦN

Độc giả SÓNG không thể không đọc :

AO THÀ VỊT :

— Cay chua, châm biếm, hài hước mà nhân hậu bao dung.

Ngoài ra còn các cây viết hài hước thời sự :

KIỀU PHONG, ÔNG ĐẠO CẤY, ĐỘC THỦ

Nhà thơ trào phúng duy nhất của Việt Nam ngày nay :

TÚ KẾU

Hàng ngày đọc lý luận tranh đấu cách mạng

hàng tuần đọc phân tích thời sự của :

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Đặc biệt mỗi ngày bạn sẽ gặp :

Cải Lương Chi Báo BẠCH TUYẾT

Với hàng trăm phóng viên và phái viên toàn quốc, những trang tài liệu. phóng sự độc đáo và các hình ảnh thời sự sôi bỏng.

Chi SÓNG THẦN mới cống hiến được cho các bạn những hình ảnh phóng sự rõ ràng và nhanh chóng nhất nhờ in bằng máy Webb Rotative Offset tối tân nhất VN.

Hai cô gái già...

(TIẾP THEO TRANG 21)

Tiểu là tốt cho Mỹ quá, Mặc dù đi được với Trung Cộng. Nhưng Trung Cộng vẫn có nhiều yêu sách. Những yêu sách mà trong nhất thời Mỹ khó có thể đáp ứng nổi. Bây giờ Nga chính thức mời Nixon sang Nga, tức là tạo cho Mỹ một thế mạnh để bác bỏ những yêu sách quá đáng của Tàu.

Anh chồng Mỹ hiện nay đã có đủ điều kiện để nói với cô vợ hai Tàu sắp cưới rằng : nếu cô còn làm reo, còn đòi hỏi nhiều quá thì tôi sẽ quay về sống với một mình cô vợ lớn Nga đủ rồi. Lúc đó cô có bị cô lập hiếp đáp thì ráng mà chịu đựng có kêu ai. Nói thế thôi chứ, nhất định anh Mỹ thực tế sẽ nhượng bộ cô vợ hai chút đỉnh để cưới gấp, để làm cho cô vợ cả bớt độc quyền một chút. Đương nhiên cảnh hai người vợ ghen nhau thì khỏi phải chê. Thế giới sẽ được chứng kiến nhiều pha sôi nổi.

— Trường dạy bằng lối gửi bài, chấm bài, gửi đến tận nơi Bạn ở, đầy đủ các lớp Trung học, rất thích hợp cho các bạn quân nhân, công tư chức v.v... vừa đi làm vừa đi học. — Trường thành lập trên 10 ban giáo sư đầy đủ cấp bằng và kinh nghiệm. — Liên lạc thẳng tại văn phòng hoặc gọi Đ.T 95753 hay điền vào phiếu dưới đây gửi thẳng về trường.

Trường TÂN HÀM THỤ

23 Nguyễn văn Giai (gần Cầu Sắt—Đakao—Saigon Đ.T. 95753)

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường TÂN HÀM THỤ 23 Nguyễn văn Giai Saigon gửi ngay cho :

Tên
Địa chỉ

Tập Thẻ lệ, Mẫu đơn đề tôi có thể ghi tên theo học tại quý trường niên học 1971—72.

LÁY CHỒNG

ĐẠI HỌC !

(TIẾP THEO TRANG 13)

minh, các cô SV và gia đình của cô ta nhờ chỗ tri thức có học biết điều thường không bao giờ có những thái độ hối thúc trơ trẽn quá.

Vậy những bấy rập, những nhác nhờ giáo tiếp... có thực nhưng thường thì những « nạn nhân », những kẻ ngoại cuộc phải nhận diện được các màn săn đuổi của các cô một cách gián tiếp, biểu lộ qua các cách cư xử, những thái độ cảm tình đặc biệt — được được những biểu lộ thay vì chân tướng trơ trụi của ý muốn săn đuổi.

Còn kết quả ? Xin nhường lời lại cho một nữ SV Văn Khoa, thuộc type sinh viên lão thành : « một khi các cô săn đuổi các anh thì thường các anh khó thoát lăm lăm ». Và nhận định của một đấng con trai vừa hoá nạn săn đuổi : « Nếu mình dễ cảm động quá thì dính như chơi ! ». Anh không quên nhắc lại là những anh SV đã và đang làm

đám cưới sau khi quy hàng 1 màn săn đuổi luôn luôn là những anh chàng hiền lành không hay chưa hề có nhiều người yêu nhiều đụng độ, phản ứng chậm và nhất là dễ bị lung lạc.

Săn chồng : một vấn đề nhân bản ?

Sau những câu hỏi vòng quanh gián tiếp nhà báo đặt một câu hỏi trực tiếp nhất với những nữ Sinh Viên tiếp xúc được : « Có có thừa nhận là có và đã chứng kiến 1 trường hợp săn chồng không ? Câu trả lời phổ biến hiện nhiều là : Có, và đã thấy một vài trường hợp. (Ở đây khỏi nói về ý kiến của các đấng con trai).

Ngoài kết luận của số đông thừa nhận như trên, cuối cùng là một vài ý kiến cá nhân :

— Một nữ SV hippy : Nhiều khi cũng tại con trai nhất quá và họ không tin tình yêu và hôn nhân là tuyệt diệu đủ là trói buộc. Mà thời này nam nữ bình quyền mà, thích ai là mình có quyền theo công khai chứ.

— Một nữ SV lớn tuổi và nhan sắc khiêm nhường : « Tôi không phủ nhận là hiện nay tôi đến trường vừa học lấy bằng và tìm một người lý tưởng, chứ không giả vờ học thật chăm để che cái ý muốn Kiếm chồng, Nhưng học để lấy bằng cũng là để mong có phương tiện góp phần xây dựng hạnh phúc sau này ».

— Một nữ SV tranh đấu : « Có thể có ai đó đi tranh đấu để tìm một mẫu người lý tưởng nhưng riêng tôi, sự nghiệp trên hết, hoạt động trên hết. Tôi có săn đuổi ai mà nữa chừng được biết là người chống lại chủ trương đó của tôi thì tôi bỏ lặt tức ».

— Một lãnh tụ SV công giáo : « Tôi thấy là dù sao cũng rất hiếm có săn đuổi lộ liễu quá. Người con gái VN còn giữ được cái pudeur truyền thống nên không bao giờ đến nỗi trơ trẽn quá đáng. Có điều trong các lớp Dự Bị Hôn Nhân của cha Hòa số nữ SV học rất ít nhưng hề học thì cái mục tiêu kiếm chồng hiện ra rõ không tả được ».

HEPACHAUT

VUI VẺ
TUỔI TRẺ
DA ĐẸ
TRANG TRỌNG

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

YẾU GAN
GẦY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGÚA MỀ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỖI MỆT

Viện Bảo Chế HADZER

TRƯỜNG SƠN 1 hay 1 — TRƯỜNG SƠN 2 hay 2

TRƯỜNG SƠN 3 hay gấp 3 lần !

KHÔNG PHẢI ĐẠI NGÔN !

— Đó là nhận xét chính xác nhất của 100% khách chơi nhạc sành điệu toàn quốc gửi thư về khen tặng, sau khi thưởng thức băng nhạc chính TRƯỜNG SƠN 3.

BĂNG NHẠC

TRƯỜNG - SƠN 3

DUY KHÁNH thực hiện
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

— Xin nhớ kỹ : Băng nhạc chính TRƯỜNG SƠN 3 có bia offset thật lộng lẫy và có phiếu tham dự đồ vui thật hào hứng với nhiều quà tặng văn nghệ.

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

LẠI CHUYỆN MẮI XẾ

Nhân được đọc tin «chuyện một người mất xế» đăng trong mục «Đời Muôn Mặt» (Báo Đời 103). Tôi chợt nhớ đến cái vụ cũng tương tự của chúng tôi, nhưng thay vì tốn một lần 15000\$ mà còn có cái xác xe, chứ chúng tôi đã đi năm «chùa» bảy «miếu» mà chẳng thấy xe mình đâu. Đầu tiên thì được báo cho biết là xe tìm được ở Vĩnh Long vì người mua đem đi đăng bộ với hóa đơn giả mạo. Đến Vĩnh Long thì được báo phải qua Cần Thơ, đến Cần Thơ báo chờ hồ sơ, mãi từ khi nghe tin đến giờ hơn 3 năm rồi mà khi xuống hỏi lại: «hồ sơ chưa hoàn tất». Phải chăng làm thân sinh viên nghèo, cha mẹ chạy bạc cho ăn học đã hụt hơi có đâu được «Đức» đầy đủ mà chung cho các «Chùa, miếu» linh thiêng đó, để họ hi xả mà tha cho chiếc xe được về chủ cũ, dù trở về với cái thân tàn ma dại do các người anh em sợ để lâu máy móc sinh ra cứt sét nên cho nổ máy hộ.

Người lớn còn bất nghiêm như vậy bảo sao chúng tôi không phá phách. Phá phách để trả thù những điều chúng tôi được dạy mà không được làm như họ làm.

THANH BẮNG, SAIGON

Cần bảo toàn lực lượng

Ông Chu Tử có một óc sáng kiến đặc biệt mà tôi tin rằng dù áp dụng trong bất cứ lãnh vực nào, không riêng gì nghề làm báo, ông vẫn thành công vẻ vang như thường. Tôi có thể chủ quan nói rằng nếu tờ Sóng Thần không có ông điều khiển thì chưa chắc đã sống được lâu và bán chạy như hiện nay. Tôi nghĩ rằng kỳ ra báo lần này, ông muốn làm một cái gì thật nổi bật, thật độc đáo để cho bổ công lâu nay chờ

đợi ồm ập thực hiện một tờ báo lý tưởng. Tôi thông cảm tâm trạng của ông cũng như đó là tâm lý chung của mọi người. Tuy nhiên tôi lại có ý nghĩ khác vì tôi cho rằng trong lúc mà phương tiện chưa được dồi dào (về tài chánh) cơ sở chưa được vững bền, hơn nữa lại là vốn của «bá tánh góp vào thì việc đầu tiên là phải bảo toàn lực lượng», củng cố phương tiện rồi khi đã tiến đến một mức độ phát triển khả quan, lúc ấy ta có thể mạnh dạn thực hiện những gì ta muốn. Như vậy, tôi tưởng tờ báo lúc đầu không cần phải in ộp sét cho tốn tiền, báo vẫn cứ bán chạy như thường vì là nội dung phong phú, độc đáo do những sáng kiến đặc biệt của ông trong đường lối trình bày, trong các đề mục hấp dẫn, trong việc sử dụng các ký giả lành nghề... Lúc đầu, ai cũng nghĩ phải làm một cái gì thật chói lọi để lôi cuốn độc giả nhưng lại phải cố gắng phát triển luôn luôn, nếu không nói là duy trì tình trạng tốt đẹp lúc đầu, thì mới mong tờ báo không đi đến chỗ tàn lụi. Với số vốn đầy đủ, ông không phải lo ngại về việc này, nhưng theo ý tôi chúng ta nên liệu cơm gắp mắm, tiến từ từ bằng những bước vững chắc.

NGUYỄN VĂN TÀU
(PHÙ CÁT)

Trang của Linh

Trong «rừng» Tuần Báo có báo «Đời» nói lên những sự thật của chánh quyền, một tiếng nói đại diện cho toàn dân, can thiệp mọi thắc mắc của dân với chánh quyền. Giờ đây trong «Biên» nhật báo có «Sóng Thần» xuất hiện, trong Sóng Thần có danh trang Sinh Hoạt Địa Phương và Vấn Đề Của Chúng Ta, viết những bài bênh vực đời sống của toàn dân và đề những người dân thấp cổ bé miệng nơi địa phương nói lên những bất khuất và những vấn đề cần thiết, quan trọng nơi địa phương...

Nay tôi xin đề nghị tờ «Đời» và «Sóng Thần» dành một trang cho Linh, trang này không phải để cho các em Hậu phương (danh đi) với Linh, không để cho Linh viết tén, không để cho Linh viết thư thăm bô bịch như các báo khác mà để cho Linh nói lên tất cả những «Thối Nát, Tham Nhũng» trong quân đội

những uất ức mà lính bị trừ, những cái gì chứng kiến nơi đơn vị mình tôi mong ước một người quân nhân nơi đơn vị mình ở là một HTN. Mặc dầu không phải là nhóm «HTN», không là đoàn viên. Nhưng chúng tôi là tuổi trẻ, tuổi xây dựng, tuổi cương quyết trước bạo lực, muốn nói lên những hành động buồn màu và mồ hôi của lính để làm giàu cho một cá nhân.

Mong rằng tất cả mọi người dân, mọi người lính đều có ý chí xây dựng như nhóm «HTN» để cho bà mẹ Việt Nam khô cạn, bần thinh này được sớm sạch sẽ.

TRẦN VĂN ĐỨC
KBC. 3.641

HỘP THƯ TÒA SOẠN

ĐỨC MAI—Long An—Muốn gia nhập HĐ, bạn hãy tìm, ông Lê Gia Mô, làm việc tại Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp—Long An, tuổi từ 8 đến 21 tuổi.

ĐÌNH CÔNG—Mỹ Tho. Xin trả lời bạn về tiểu sử Ch. T. Chánh quán làng Tòng Lệnh, Huyện Thạch Thất, Tỉnh Sơn Tây. con áp út một nhà cự phú đại gia; chuyên viên học nhảy mà thi văn đạo cao. Năm 23 tuổi đậu cử nhân luật, thời kháng chiến làm chánh án. Về vùng QG làm giáo sư. Viết Văn, rồi làm báo như hiện nay.

Năm nay 55 tuổi, 4 con, 3 trai, 1 gái; 2 con trai là sĩ quan 1 gái là kỹ giả

— VỀ LỚP BÁO CHÍ HÀM THƯ THỜI NAY Bạn đọc có thể liên lạc với ông Nguyễn Văn Thái nơi tòa soạn bán nguyệt san Thời Nay đường Phạm ngũ Lão Saigon.

— Tòa Soạn đã nhận được tác phẩm của các bạn: Hà Vũ Giang Châu, Huế—Vân Hà, Phú Nhuận—Nguyễn Như Tôn, Đalat—Nguyễn Duy Nguyễn, Nha Trang—Cao Nhật Nguyên, Ninh Hòa—Quang Hữu, Huế—Bùi Văn Đạt, KBC 7121—Nguyễn Thuận Đình, Saigon—Đào Trung Chính, KBC 4902—Du Lịch, Pleiku—Hồ Việt Hùng, Nha Trang—Nguyễn Miên Tâm, Saigon—Hà Nguyên Hùng, KBC 4524—Phạm Thị Ngọc Diệp, Kiến Hòa—Trần Vĩnh Thanh Thanh—Đỗ Hữu Diễm, KBC 4705.

Xin chân thành cảm tạ quý bạn.

« Tóc mai sợi ngắn sợi dài
LAN SƠN em gọi thương hoài
ngàn năm

KEM GỘI ĐẦU LAN SƠN

- Do Kỹ sư Hà Dương Bưu và Dược sĩ Hà Dương Thị Quyên nghiên cứu và chế tạo theo phương pháp tối tân
- Gồm 12 hóa chất đặc biệt làm cho trơn tóc, mượt tóc, sạch gàu và hết chứng ngứa đầu.
- Kem LAN SƠN nuôi dưỡng và làm hết rụng tóc.

Kem gội đầu LAN SƠN phẩm chất bảo đảm
BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY, VIỆN UỐN TÓC VÀ HÀNG TẠP HÓA